

SAS Dizisi: No: 45

Copyright:: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi, 1989. Dr. Şevki Bey
Sokak. 10/3 Türbe-İstanbul, Tel: 516 08 20

Gerard de VILLIERS CARACAS G RDABI

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: QUE VIVA GUEVARA

T rkcesi

Derman KÜÇÜKALTAN

.

Dizgi: Pano Grafik/Film: Ru en Grafik

Baskı: Kurt-İ  Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Senyor Orlando Leal Gomez, mavi Lincoln
Continental arabasının kapısını kapayıp kaldırımını
geçti ve Scotch Club' n mat camlarında
kendine bakmak için durdu. Bu Noel ak amını
gurur verici bir  ıklı ı vardı.
Kan kırmızısı smokin ceketiy e çizgili
pantolonu mükemmel bir uyum sağlıyordu.
Hele mavi-siyah renkli timsah derisi ayakkabıları
Öyle güzeldi ki!.. Bu nefis ayakkabıya 300
bolivar* saymı tı. Kanarya sarısı dantel
g mle i ile siyah-beyaz cep mendili ilginç bir
kontrast yaratıyordu. Karısı smokinle saat
ta ımamasını söylemesine rağmen, yine de sa 
bile ine iri "Rolex"i takmadan edememi ti.
Leal Gomez kulübün camına baktıkça

kendine olan hayranlığı daha da artıyordu.
Her zaman kendini tam bir centilmen olarak
gören, ordudan istifa etmiş eski bir generaldi.
Elini Scotch Club'ün kapısına götürdüğü
sırada, elbiseleri yırtılmış, lâstik ayakkabılarından
çıplak ayakları görünen üç çocuk
gölgesi far ketti, içlerinden biri smokininin
kolunu çekerek.

— Mutlu yıllar, senyor! dedi.

(*) Yaklaşık 17.000 TL.

5

Leal Gomez aslında şölenleri pek sevmezdi.
Karısı evde tıpkı bir Noel ağacı gibi süslenmiş
malın gözü yedi arkadaşını evde toplamıştı.
Gomez ise, Scotch Club'ün anlayışlı ve iyi
muamele yapan konsomatrislerinden birini ele
geçirmek için sabırsızlanıyordu. Favorisi Aurora
idi. Bu yerli kadın, bebek gibi yüzü,
düzgün vücut hatlarını örten mini eteği ile
Gomez'in her zaman ağzını sulandırmış ti.
Fakat, Venezuelalı kızlarda görülen aşırı
çekingenliği onda da görmek mümkündü.
Bunun için bu nefis, fakat çekingen kızı
Galipan gökdelenindeki garsoniyerine götürmeden
önce iltifatlara boğmuş ve çok para
harcamıştı. Bu fikir, General Gomez'in
neşesini kaçırdı. Çünkü bir tek meteliği bile
boşa harcamayı sevmezdi. Tam o sırada,
çocuklardan biri utanarak sordu:

— Senyor, bir bolivara arabanıza göz kulak
olabilir miyim?

— Lan, piç kurusu! diye bağırdı Orlando.

Gecenin bu saatinde sokakta dolaşmaya
utanmıyor musun?

Ardından kapıyı açtı ve kulübün loş
barına daldı. Evet, kararını vermişti. Bayram
süresince sokaktaki dilencilerin toplanması
için asayişle görevli arkadaşı General Bolanos'a
talimat verecekti. Noel'in huzur içinde
geçebilmesi için bu gibi serserilerin kökü
kazınmalıydı.

Üç çocuk, Scotch Club'ün kapısının dibine
oturarak girip çıkanları gözlüyorlardı. 1100

metrelik rakıma rağmen, sağanak yağmurun dışında Caracas'ta Noel pek fazla soğuk olmazdı. Hatta birkaç gösteriş meraklısı zenginin dışında manto giymeye ihtiyaç bile

6

duyulmazdı. Sıcak iklimi yaşamak için 20 km aşağıdaki La Guira'ya inmek yeterliydi. Scotch Club, Chaquita alanı ile Abraham Lincoln Caddesi'nin kesiştiği yerde kurulmuştu. Herkes burayı Caracas'ın Champs-Elysees' si olarak adlandırırđı. Leal Gomez, Abraham Lincoln Caddesi' nin karşısındaki süpermarketin önüne park etmiş yeşil Pontiac arabayı farketmedi. Arabada dört kişi vardı.

*

##

— Onu gördün mü? diye sordu Mendoza yavaşça.

Eski arabanın ön koltuğuna gömülmüş haliyle daha da küçük görünüyordu. Aslında, sararmış yüzü, siyah kare gözlükleri ve uzun saçlarıyla kadını andıran tehlikeli bir katildi.

— Evet, dedi Malko.

Malko Pontiac'ın arkasında» taşıdığı sahte üniforma nedeniyle kendisine "rahip" denen Jorge Malena'nın yanında oturuyordu. Malena, polis tarafından aranmakta olan cılız ve minyon tipli bir patlayıcı madde uzmanıydı. Arabadaki dördüncü kişi olan Ramos, arka koltukta uyuklamaktaydı. Sakin bir mizacı zenciyi anımsatan yüz hatları vardı. Smith Wesson tabancası belindeydi.

Mendoza, akbabayı andıran suratını Malko'ya çevirdi.

— Çıkar çıkmaz hemen ateş etme.

Arabasının kapısını açmak için arkasını sana dönmesini bekle, dedi yavaşça...

Ramos sigarasını çıkarıp yaktı. Kulaklarına kadar inmiş siyah beresiyle, 1900'lü yılların otomobil yarışçılarını anımsatıyordu.

7

— Bu işi burada yapmak hatalı değil mi?

diye atıldı Malko. Ya bir polis arabajsf geçecek olursa?

— Yoksa bu işten vaz mı geçeceksin, El Dorado?

Malko hemen cevap verdi:

— Hayır, sadece yakalanmamızı istemiyorum o kadar.

Venezuelah sırttı.

— Bırak da onu ben düşüneyim. Etrafa göz kulak olmak benim görevim.

Mendoza dizindeki P 08'i ve ceplerine doldurduğu mermilerle kendini yenilmez görüyordu.

Amacı bir meydan savaşıyla bir gün polisleri yok etmektir. "Direniş Komandoları"nda çalıştığından beri boş hedefler üzerinde ve Caracas'a yakın tepelerde silah eğitimi yapmıştı. Bu yüzden Caracas'ı avucunun içi gibi bilirdi.

Malko sustu, zor durumda olduğunu biliyordu. Çünkü Leal Gomez'i öldürmemesi halinde, yanındaki üç Venezuelalının kendisini öldüreceklerinin farkındaydı. Nitekim, Rahip'in otomatik Colt tabancası kendine doğru çevrilmişti.

Malko gerginleşen ortamı yatıştırmak ve Mendoza'nın yeniden güvenini kazanmak gerektiğini düşündü.

— Tamam, dedi. Onu arkasını döner dönmez öldüreceğim.

— Çok iyi!

Ardından gelen kısa bir gülüş, Mendoza'nın kadınımsı hatlarını aydınlattı. Başındaki siyah beresiyle o da oldukça gülünçtü. Che Guevara'ya hayrandı. Onun düşüncelerine İncil'deki görüşler gibi tapardı.

Sonra çevreye bir göz attı.

— Çok şükür, bu akşam fazla tehlike yok. Çünkü polisler ortalarda görünmüyorlar. Mendoza aslında Malko'nun yakışıklılığı, kibarlığı ve karakterinden istemeden de olsa etkilenmişti. Fakat dillerini çok iyi konuşan bu yabancının aralarına katılışı, onu olc'ukça şüphelendiriyordu. Çünkü Mendoza, Küba

yanlısı olduğu halde orada da düşmanları olduğunu biliyordu.

Mendoza hep bir halk kahramanı olmayı hayal etmişti, ama şimdi, bu Noel gecesi, eski bir Pontiac arabanın içinde az sonra olacakları düşündükçe biraz endişeleniyordu.

Scotch Club'ün önünde bir araba durdu.

Arabadaki kadınların hepsi mini etek giymişlerdi.

Kadınlardan biri inerken bacaklarını

oldukça havaya kaldırdı. Mendoza:

— Şuraya bakın! dedi hayranlıkla.

Malko'ya göre, Caracas'ın göbeğinde böyle saklanmadan beklemek delilikti. Çünkü, yoldan geçecek ilk polis arabası onları kontrol edebilir ve bu da onlar açısından oldukça sakıncalı sonuçlar doğurabilirdi. Ama Malko her şeye rağmen, bu tehlikeli planı uygulamayı zorunlu olarak kabul etmişti. Zira Mendoza'nın gösterdiği adamı öldürmeyi reddederse, Mendoza ve arkadaşları onu öldüreceklerdi. Malko huzursuzca yerinde kımıldayınca, Mendoza hemen siyah gözlüklerinin arkasından ona baktı:

— Korkuyor musun?

Sesinde merak dolu bir ifade vardı.

— Hayır, sadece ayağım uyuştı.

Venezuelah "önemli değil" gibilerinden omuzlarını silkti.

9

— Gomez bir saat sonra zilzurna sarhoş olarak kulüpten çıkacak. Çok dikkatli olmalıyız.

Malko bir an şatosunu düşündü. Şimdi bu saatte Alexandra ile şatosunun kütüphanesinde Dom Perignon yudumlarken, özel olarak getirttiği İran havyarı yiyor olabilirdi. Oysa bu sıcak Noel akşamı dünyanın bir ucunda, şatosundan çok uzaklarda öldüreceği adamı gözetlemek zorundaydı. Dahası, kendisi de ölebilirdi. Buna rağmen, Senyor Gomez'i öldürmeyi bir türlü göze alamıyordu. Soğukkanlı bir şekilde nasıl cana kıyabilirdi?

Karakteri gereği adam öldürmeye karşıydı.

Her ne kadar belinde 38 kalibrelik çok etkili

bir silah taşımaya alışmışsa da, tedhişten nefret eder, sonu ölümle sonuçlanacak işlere girmezdi. Ajanlara silah kullanma yetkisi verilmesine rağmen prensiplerinden asla vazgeçmemiş, çok gereksinim duymadıkça silahına sarılmııştı. Mesleğini, canı gibi sevdiği şatosuna yeni eklemeler yapabilmek amacıyla seçmişti. Fakat o öldükten sonra şatosunun güzelleşmesi neye yarardı ki?

Malko cin gibi gözleriyle kulübün kapısına bakarken öldüreceği adamın şafak sökmeden önce dışarı çıkmaması için Tanrıya yalvarıyor - du.

— Ya Gomez dışarıya yalnız çıkmazsa? diye sordu Malko.

Mendoza omzunu silkti.

— Böyle bir şey olamaz. Çünkü kulübün talimatnamesi gereği konsomatris kızlar müşterileriyle dışarı çıkamazlar. Ama aksi olursa, eminim o da bir süre sonra Gomez'den ayrılır. Zaman zaman süpermarketin önünde du10 ran Pontiac'ın yanından bir araba geçiyor, uçaklar Lacarlota Havaalanı'na inmek için oldukça alçaktan uçuyordu.

Mendoza saatine baktı ve Ramos'a arabayı çalıştırması için "hazır ol" emri verdi.

Malko gözlerini Scotch Club'ün karısına dikmiş, açlığını unutmaya çalışıyordu. Aslında bir şeyler atıştırmak için az da olsa zamanı vardı. Ancak, Mendoza plan uygulanmadıkça kimseye bir şey yapmak için izin vermezdi.

Bir an yanındakilere baktı. Üç katil, Gomez'i öldürmek için âdeta sabırsızlanıyorlardı. Malko için geriye dönüş artık imkânsızdı.

— Mutlu Noeller!

Hepsinin bakışları kapının dibinde bekleyen çocuklara çevrildi. Yere çömelmişler, giren müşterilerden para bekliyorlardı.

Scotch Club'ün kapısı açılır açılmaz, Mendoza hemen bağırdı:

— Dikkat!

Malko silahını kapıya çevirdi. Fakat yanılmışlardı. Çıkanlar, uzakta park ettikleri

arabalarına doğru ilerleyen üç adamdı.
Çocuklar her müşteriye yaptıkları gibi onlarında etrafını sardılar ve para istediler. Adamlardan biri cebinden bir avuç bozuk para çıkardı ve bunları çocuklara teker teker dağıttı. Onlar ise, mavi Lincoln'ün sahibini vurmak için hâlâ bekliyorlardı. Adamlar uzaklaşınca, çocuklar Lincoln arabaya yönelip aralarında fısıldaşmaya başladılar. Biri cebinden bir şey çıkardı ve arabayı boydan boya çizmeye başladı, sonra da tüm gücüyle arabaya tükürüp kapı dibindeki yerini aldı. Diğer çocuklar da onu takip ettiler.

11

Mendoza bir kahkaha atıp:

— Aferin çocuklara! dedi.

Malko şaşırmişti.

— Niçin böyle yaptılar? diye sordu.

Mendoza arkaya dönerek:

— Gomez arabasını korumaları için çocuklara bahşiş vermedi, dedi. Onlar da bu şekilde intikam aldılar.

Pontiac havasızlıktan nefes alınmaz hale gelmişti. Malko bir an yanındaki camı indirdi ve Abraham Lincoln Caddesi'ni seyretmeye başladı. Venezuelalılar bu Noel gecesini dilediklerince eğleniyorlardı. Kendisi ise bu üç katilin yanında ölümle burun buruna, günün sıcaklığını hâlâ yansıtan parke taşlı yolda çok tehlikeli bir görevi yerine getirmek üzereydi.

*

**

Scotch Club'te herkes gibi Leal Gomez de kendini Noel'in havasına kaptırmış, çılgınca eğleniyordu. Birden, Scotch Club'ün patronu Pablo'nun elindeki şampanya Aurora'nın üzerine döküldü. Kadın acı bir çığlık attı. Orlando bir yandan özür dilerken, diğer yandan da bu fırsattan yararlanarak iri elleriyle kadının omuzlarını okşamaya başladı. Yerli bir melez olan Aurora, kısa bir süreden beri Caracas'ta yaşayan, ama kolay kolay herkese pas vermeyen bir yosmaydı.

Nitekim, Leal Gomez'in elini iterek oturduğu yerden kalktı ve başka bir salona geçti. Gomez oldukça sinirlenmiş, yapılanı gururuna yedirememişti. Tam peşinden gideceği anda Pablo atıldı.

— Kadın çok yorgun, Senyor Orlando. Onun için sizi istemiyor, zaten vakit de epeyce

12

oldu.

Gomez sustu. Aurora'nın tahrik edici oturuşunu ihtirasla seyrediyordu.

— Onunla yatmak istiyorum, dedi homurdanarak.

Pablo alaylı fakat sinirli bir şekilde güldü.

Her an olay çıkabilirdi. Çünkü Gomez zilzurna sarhoş olmuştu ve gözü hiçbir şey görmüyordu. Nitekim bir defasında alt tarafı üç beş kuruşluk para davası yüzünden, çocuğun birini az kalsın öldürecekti. Tüm Venezuelalılar gibi o da her zaman silah taşırdı. Üstelik görevi gereği, yaptıklarından dolayı da sorumlu tutulmazdı. Şu an Aurora'nın bu şekilde yanından kalkmasını bir türlü hazmedemiyordu. Birden Pablo'nun aklına bir fikir geldi. Müşterisinin kulağına eğildi.

— Kadın hasta, senyor. Bence...

— Öyleyse bana bir başka kadın bul!

Fakat ne yazıkki, diğer kadınlar meşguldü.

Pablo hemen bir şampanya çıkardı, bardağa şampanyayı doldurdu ve müşterisine uzattı.

— Şerefe, senyor! Bu akşam Noel. Daha önümüzde aşk için koca bir yıl var.

Gomez, Pablo'nun bu fikrini benimsemişti.

Ancak yine de gözlerini melez kadının iri kalçalarından bir türlü ayıramıyordu. Pablo'nun uyarılarına rağmen kafasında karmaşık düşünceler vardı.

Kadını elleriyle soymak ne güzel olurdu!

Ama, kadın bunu reddedecek olursa

Caracas'ta rezil olurdu. Üstelik bu kadının neler yapabileceğini kestirebiliyordu. Bu düşüncelerle yerinden kalkmaya çalıştı.

Ayakta duracak hali yoktu. Scotch Club'ün kırmızı duvarları şimdi kalın bir sis perdesi

13

ardında gözükiyordu. Birden olduğu yere yığıldı. Çok yorulmuştu. Artık canı şampanya da çekmiyordu. Galipan gökdelenine gitmeye karar verdi. Bu binanın özelliği Caracas'ın fuhuş yeri olmasıydı. Orada kendine iyi davranacak bir kadın bulabilirdi.

— Hesap! dedi.

Pablo el çabukluğuyla hesabı getirdi. 300 bolivar borcu vardı. General Gomez cebinden bir tomar para çıkardı, üç tanesini tabağa bıraktı, dördüncüsünü de masaya attı.

— Bunu da o fahişeye ver, gelecek sefere beni iyi karşılasın ve iyi davransın.

Tatsız olaylar hislerini değiştirmemişti.

Salonu Pablo eşliğinde sendeleyerek geçti.

Patron ona kapıyı açtı. Orlando sanki

yürümekten korkar bir şekilde aniden durdu.

*

**

Aynı anda, yeşil Pontiac'ta Mendoza sıçradı, geriye dönerek yumuşak bir sesle emir verdi:

— Haydi El Dorado! Göreyim seni!

14

II. BÖLÜM

Malko arabasının koltuğuna gömülmüş, Alexandra'yı düşünerek hayal kuruyordu. Noel'den bir hafta önce Liezen Şatosu'nun kırmızı damları otuz santim kalınlığında kar tabakasıyla kaplanmıştı. Doğrusu bu Malko'yu ürkütmemiş değildi. Çünkü dam kışa zor dayanırdı. Ne yapacağını düşünürken çalan telefonu açtığında, Frank Thorpe'un kendisini aradığını öğrendi. CIA Eylem Servisi Başkanı Thorpe, kendisini ülke dışında bir göreve davet ettiğini söylüyordu.

Malko öfkelenerek:

— Akşama bir davet veriyorum. Almanya ve Avusturya'dan bir grup dostum da bu davete katılacaklar, demişti.

Frank Thorpe, birlikte çalıştığı arkadaşlarının özel yaşamlarını iyi biliyordu.

— Arkadaşınız Alexandra onları ağırlamaktan büyük bir zevk duyacak. Çünkü bizim işimiz ertelemeye gelmez, iki saate kadar Viyana Havaalanı'nda olmaya gayret ediniz. Sizi orada biri bekleyecek. Malko son derece öfkeyle ahizeyi bıraktı. Çünkü, Frank Thorpe'a "Hayır" diyememişti. İki buçuk saat sonra, Viyana Havaalanı'n-

15

daydı. Daha önceden tanıştığı Amerikan Konsolosluğu'ndan bir görevli onu bekliyordu. Görevli ona üstünde "Malko" yazılı bir zarf, **uçak bileti** ve kredi çekleri uzatmıştı.

— Kırk beş dakika sonra Zürih'e uçuyorsunuz. Oradan da İskandinav Havayolları'nın 452 sefer sayılı uçağıyla Barbados ve Trinidad'a gideceksiniz. Uçak Kopenhag'a uğradıktan sonra sizi hedefinize doğrudan ulaştıracak. Hayırlı yolculuklar!...

Zürih'te İskandinav Hava Yolları'nın DC-8 tipi uçağına biraz memnun bir tavırla binmişti. **Artık olan** olmuştu. Pekâlâ iyi bir yolculuk yapabilirdi.

Hostesler durmadan şampanya, votka ve Rus havyarı ikram etmişlerdi.

Küçük Barbados adası DC-8'in kanatları **altından** görüldüğünde, Malko oldukça sevinmişti.

Aslında, gerçeğı söylemek gerekirse, bir uçak yolculuğı yaptığını da asla hissetmemiştir.

Adaya indiğinde gece olmuştu. Havada bir ağırlık vardı. Gümrük kontrolünden geçtiğı sırada sarışın, mavi gözlü havalı bir kız ona doğru yaklaştı.

— Siz, Bay Malko Linge misiniz?

Malko'nun "Evet yanıtının ardından kız ekledi:

— Ben İskandinav Hava Yolları'nın yer hostesiyim. Washington büromuzun emri üzerine Sam Lord's Castle'da size bir oda tuttum. Burası adanın en iyi otelidir. Buyrun, taksi sizi bekliyor...

CIA ilk kez olumlu bir iş yapmıştı. Malko hostese üzgün bir şekilde baktı. Onun

kendisine rehberlik yapmasını o kadar isterdi ki!.. Ama Karaibler'inbu ufak adasında ne

16

yapacağı hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Asık suratlı bir zencinin kullandığı arabayla sarsıla sarsıla yol alırken, Malko arkadaşlarına vereceği yılbaşı davetinde bulunmayışına üzüldüğünü yine hissetti. Davet için özel olarak İsveç'ten kızarmış Sombalı ve Tahran havyarı getirtmişti.

Malko bunları düşünürken, taksi şeker kamışlarının arasında tüm hızıyla yol alıyordu.

Hava ne kadar da bunaltıcıydı. Zenci şoför serinlemek amacıyla yol kenarına yatmış olan köpeklerle çarpmamak için çok dikkat ediyordu.

Otel adanın küçük bir merkezi olan Bridgetovvn'un yirmi kilometre kadar ötesinde bulunuyordu.

Malko taksiden iner inmez bir sevinç çılgılığı attı. Sam Lord's Castle Oteli, ingiliz tarzı büyük beyaz sütunlar üzerine kurulmuş bir yapıydı ve tropikal alanın ortasında insana huzur veren bir görünümü vardı. Karaib Denizi, Buckingham Sarayı'nın çimenlerini hatırlatan arazinin bitiminden uzanıyordu. Otelin içi maun möblelerle döşeliydi. Bunaltıcı sıcak içerde de kendini hissettiriyordu. Bu otel, Malko'nun CIA'da görevli olduğu süre içinde rastladığı en güzel oteldi. Günün yorgunluğuyla kendini yatağa attı ve hemen uykuya daldı.

*

**

Malko ile kahvaltı esnasında aynı masayı paylaşan genç adam iki dirhem bir çekirdek haliyle, bir casustan ziyade genç bir profesöre benziyordu. Sam Lord's Castle Oteli'nin maunlarla kaplı yemek salonunda sütlü kahvesini yudumluyordu. Tam o anda bakışları, iskandinav bayan komşusunun mayosun-

17

dan görülen iri bronzlaşmış kalçalarına takıldı. Zenci hizmetçiler çıplak ayaklarıyla oldukça ciddi ve etkiliydiler. Salonda kuşlar kırıntılardan

yararlanmak istermişçesine uçuşuyorlardı.
Malko dalgın dalgın kahvaltısını yapıyordu.
Bir saat önce, Ralph Pleurfoy ile
buluştuğundan bu yana, adam görevi hakkında
hiçbir şey çıtlatmamıştı. Bu süre içinde
sadece modern resim sanatından söz etmiş
durmuştu.

Kahvaltı bittiğinde, Ralph Pleurfoy Malko'
yu siyah Austin arabasına götürdü.

Arabaya bindiklerinde Amerikalı açık yüreklilikle:

— Orta Amerika masasında çalışıyorum,
diye söze başladı. Frank Thorpe sizden çok iyi
bahsetti. Anlattığına göre çok tehlikeli görevleri
başarmışsınız. Zaten sizi buraya getiren
görevin nedeni de bu başarılarımızdır.

— Nereye gidiyoruz?

— Bridgetovvn'a dedi Pleurfoy.

Bridgetovvn minyatür bir şehir görünümündeydi.

Sıcak havası, sempatik haliyle tipik
bir İngiliz kasabasıydı. Ralph Pleurfoy şehri
ikiye ayıran kanalın kıyısını izleyerek ilerledi
ve beş para etmez bir teknenin önünde durdu.

Gövdesi paslanmış tekneye bindiklerinde,
Malko bir an duraksadı. Yoksa bu bir tuzak
mıydı? Hele kamarada iki insan başı gördüğünde,
kuşkusu daha da arttı. Pleurfoy
kamaradaki adamlara yaklaştı:

— Sizi Eylem Servisinden Malko ile
tanıştırayım, dedi. Kendisine SAS da diyebilirsiniz...
iki goril Malko'ya selam verdi. Amerikalı
Malko'ya alaylı alaylı gülerek:

18

— "Panuelos y Tomates" operasyonuna
hoş geldiniz!

Bunu ispanyolca söylemişti. Malko hayretle
ona baktı. Ralph:

— ispanyolca biliyorsunuz değil mi? diye
konuştu.

— Evet.

— Çok iyi! Zaten sizi seçmemizin nedenlerinden
biri de bu. Oturun ve sakın sigara
içmeyin. Çünkü bu teknede tüm şehri havaya
uçuracak kadar patlayıcı madde var. Bakın!

Malko yanındaki kutuya yaklaştı, kapağını açtı. içinde çok sayıda patlayıcı madde vardı.

— Bunlar nerede kullanılacak? diye sordu Malko.

Ralph Pleurfoy düşen pantolonunu çektikten sonra dinamit kutusunun üzerine oturdu.

— Şu anda bir DDA* üssünde bulunuyorsunuz.

Ne yazıkki bir süreden beri bu patlayıcılara ihtiyacımız olmamıştı. Ama yarın sabah bunların hepsi işimize yarayacak. Şimdi size niçin burada olduğunuzu açıklayayım...

Ayağa kalktı ve perdeyi açtı. Yerde bacakları ince iple bağlanmış iki adam yatmaktaydı. Biri esmer, diğeri sarışındı.

—Bu sarışının gerçekten bir gönüllü mü, yoksa bir profesyonel mi olduğunu bilmiyoruz, ama birinci şık akla daha yakın.

Profesyonel olsa, resminin gazetelere geçmesini istemezdi. Üzerinde bir gazete kupürü bulduk. Castro ile el sıkışmasını gösteriyordu.

Şekerkamışı işine Küba'ya gönüllü gelmiş.

Onu Guatemala kıyılarında bekliyorduk.

Kendisini karşılayacak olanların hepsi öldü.

O Küba Haberalma Teşkilâtı

19

Ama Castro'nun bundan haberi yok. Geldikleri teknede, yani şu anda içinde bulunduğumuz bu teknede telsiz bulunmuyor. Teknede on adam vardı...

— Nerede onlar?

— Öldüler. Onları esir etmek çok tehlikeliydi.

Yürüttüğümüz eylem aşırı gizliliğe dayanıyor. Bu ikisinin hayatta kalmalarının nedeniyse, onlara henüz ihtiyacımız olduğundandır.

Bu soğukkanlı vahşet Malko'nun içini ürpertti. Adamların korku dolu bakışları üzerlerindeydi.

— Peki, bunları öldürmeseniz olmuyor mu?

—Bir an için kaçtıklarını düşünün, dedi Amerikalı. Elimize geçtiklerini bir açıklayarlarsa, vay halinize! Bu tehlikeyi göze alamam...

— Guatemala'dan buraya niçin geldiniz?

— Burası daha emniyetli. Burada Castrocu yoktur. Ayrıca, Venezuela'ya buradan daha kolay gidersiniz...

— Venezualaya mı?

— Evet. Mesele şu: Castro birkaç aydır tedirgin. Hükümet darbesi için çeşitli Latin Amerika ülkelerine gönderdiği adamlarının çoğu yakalandı. Diğerleri de bir yerlere saklandı. Uygun zamanın çıkmasını bekliyorlar. Kendilerine gerekli araç ve gereci sağlamak için de Küba ile olan ilişkilerini gizliden gizliye sürdürüyorlar. Panuelos y Tomates operasyonu onların buluşu. Panuelos, adamlar anlamına geliyor. Tomates de, silah ve cephane anlamına. Amaçları bu gizlenen adamlara yardım etmek, tşte, bu teknedeki o on adam da bu yardımı sağlamakla görevliydi. Hedefle-

20

ri, Guatemala, Venezuela ve Kolombiya idi. Guatemala ile Kolombiya'dakilerin hepsini temizledik. Geriye Venezuela'dakiler kaldı. Siz Çekçe de biliyorsunuz, değil mi?..

— Bilirim, ama böyle basit bir iş için beni niye çağırdınız?

— Dalga mı geçiyorsunuz? Bu iş başlı başına bir tehlike. Sonra, siz Amerikalı değilsiniz...

— Peki, aradığınız adamları nerede bulacağım?

— Orası kolay. Bu adamların belgeleri arasında bir adres ile gerekli parolayı bulduk. Siz Diego tarafından geliyorsunuz. Gazete kupürünün üzerinizde olması gerekiyor. Fiziğiniz bu sarışın adama benziyor. Zaten onun hüviyetine bürüneceksiniz. Adı, Janos Planö.

— Peki, ötekinin yerine kim geçecek?

— Onu yarın göreceksiniz. Castro düşmanı bir Kübalı. Bizim hesabımıza çalışır. Adı, Carlos.

— Emin birimi?

— Kesinlikle... Venezuelalılar ülkelerinde tek bir Castrocu olmadığını ileri sürüyor. Ama, bize ulaşan haberlere göre Douglas Bravo adında biri var. Gerçi Castro ile arası

bozuk gibi, ama belli olmaz. Zaten bu iki adamın ona gittiğini de biliyoruz. Ülkeye girişinizi Venezuelalılardan saklayacağız. Bu konularda çok boşboğazdırlar.^

— Ülkeye nasıl gireceğim?

— Curacao yakınlarında sahile çıkacaksınız. Onların planını uygulayacağız. Ama merkezlerinin Caracas'ta olduğunu biliyoruz... Caracas'a gidince, Tamanaco Oteli'nde 888 nolu odada kalacaksınız. Soranlara

2!

şekerkamışı işiyle ilgilendiğinizi söylersiniz... Şimdi sizi otelinize bırakayım. Biraz dinlenin, çünkü önümüzdeki günlerde buna pek fırsat bulamayacaksınız...

*

**

Genç İsveçli dilber kendinden geçmiş gibi zencilerden oluşan orkestranın müziğini dinliyordu. Birden, ani bir hareketle yerinden kalktı ve piste fırlayarak çılgınca dans etmeye başladı. Malko da dahil, herkes bakışlarını hayretle kadına çevirdi. Salonun ışıkları kadının uzun güzel bacaklarıyla ince kıvrak vücudunu daha da etkileyici kılıyordu.

İsveçli dilberin dansı on dakika kadar sürdü. Oldukça yorulmuş, kan ter içinde kalmıştı. Selam verip pisti terkederken, salon alkışlarla çınliyordu.

Dışardaki havuza doğru yöneldi. Malko bu sarışın dilberden oldukça etkilenmişti. Yerinden kalkıp havuz başına gitti. Genç kadın güzel vücudunu sulara bırakmış, Malko'ya davetkâr bakışlarla gülümsüyordu. Malko kendini âdeta büyüleyen bu nefis kadının davranışına daha fazla kayıtsız kalamadı. Hızla soyundu ve havuzun sularına daldı. Bir an vücudu kadının vücuduyla temas etti ve ürperdi. Genç kız gülümsüyordu. Sonra nazlanırcasına Malko'yu bırakıp sudan çıktı. Vücuduna yapışan ıslak elbisesi tüm hatlarını açıkça belli ediyordu. Biraz ötede, hindistancevizi ağaçlarıyla çevrili plaja doğru ilerledi.

Malko kadının kendisine cilve yaptığını tahmin ederek peşinden gitti.

İsveçli, plajın ince kumlarında durdu,

22

üstündeki ıslak elbiseyi çıkararak denize doğru koşmaya başladı. Malko delice denize dalan bu ateşli vücuda sarılmak için sabırsızlanıyordu. Kendini sulara bırakarak kıza ulaştı. İki vücut şehvetle birbirlerine dolandı. Genç kadın bir yandan Malko'yu okşarken, bir yandan İsveççe bir şeyler söylüyordu. Malko ihtirasla genç kadını öptü, daha sonra birlikte bir süre yüzdüler. Vücutlarının ateşi denizi sanki daha da ısıtmıştı.

Denizden ilk çıkan İsveçli oldu. Kurumaya yüz tutmuş elbisesini giydi ve kumsala uzandı. Malko da yanına çöktü. İkisi de yorulmuştu. Bir süre öylece kaldılar. Sonra, Malko yavaş yavaş kadının elbisesini çıkarmaya başladı. Her ikisinin de arzuları doruk noktasındaydı. Genç kız bacaklarını açarak Malko'yu kendine doğru çekti ve aceleci kalça hareketleriyle amacına ulaşmaya çalıştı.

Bir süre sonra Sam Lord's Castle Otel'i'ne doğru yola koyulmuşlardı. Otel oldukça تنها bir yerdeydi. Otelin merdivenlerinden çıkarak kendi odalarına yöneldiler. Genç kadın Malko'nun odasının yanında kalıyordu. Kapısını açmadan önce durdu ve Malko'yu dudağından öperek:

— İyi geceler! dedi fısıldayarak. Aman gürültü yapmayalım, içerde kocam uyuyor. Ardından odasına daldı.

Malko çok mutluydu. Henüz ismini bile bilmediği nefis bir kadınla beraber olmuş, güzel dakikalar geçirmişti.

Bir an bu düşüncesinden sıyrıldı. Çünkü birkaç saat sonra çok tehlikeli görev için yola çıkacaktı. Onun dünyasında aşka yer yoktu ve olmamalıydı.

23

III. BÖLÜM

Malko perdenin arkasında yatan el ve

ayaklan bağı iki adamı düşündü. Yol arkadaşı Carlos'la birlikte, Venezuela sahilinin yirmi mil kadar uzağında, Küba bandralı Maracay adlı teknedeydiler. Her ikisinin de ağır birer valizi vardı. Valizin bu kadar ağır olmasına neden ise, içinde bulunan patlayıcı maddeler, otomatik tabanca ve Küba hakkındaki propaganda belgeleriydi. Görevleri oldukça tehlikeliydi. Arkadaşı Carlos'un cesur görünmesine karşın, doğrusunu söylemek gerekirse kendisi biraz tedirgindi. Ancak görevden kaçış olmazdı.

iki saat sonra, tekneden indirilen bir şişme bota binip yerleştiler. Ralph Pleurfoy Marâcay'ın köprüsündeydi. Malko ve Carlos sahile vardıklarında botu bıçakla delip batıracaklardı. Carlos küçük motorlarını çalıştırdı. Böylece, yeni görevlerine yolculuk başlamış oluyordu.

Maracay artık gözden kaybolmuş, botun çıkardığı dalgalar üstlerini ıslatmaya başlamıştı. İlerde, ufukta birkaç ışık belirmişti.

Burası Coro şehri ile civarındaki köyler olmalıydı. Ralph'in daha önce Malko'ya bahsettiğine göre, her yarım saatte bir

24

Coro'dan Tocapero'ya otobüs hareket ediyordu.

Caracas'a kadar otobüsle gideceklerdi.

Çünkü devriyeler otobüslerde arama yapmadıklarından, onlar için en emin yol buydu.

Caracas'ta ise dikkat çekmezlerdi.

Carlos bir eliyle botun dümenine, diğer eliyle de dengeyi sağlamak için halata asılmıştı.

Dalgalı denizde sürekli yol alıyorlardı. Mehtap olduğundan, Malko Kübalının yüzünü zor da olsa farkedebiliyordu.

Carlos aniden bir çığlık attı. Malko döndüğünde dev bir dalganın kendilerine doğru yaklaştığını far ketti.

— Halatlara asılın! diye bağırdı Malko Carlos'a.

Ancak dev dalga vurmasıyla botu devirdi.

Malko Kübalının çığlığını duydu:

— Yüzme bilmiyorum, imdat!

Malko hemen Carlos'un bileğini sıkıca kavradı. Adamın yorgun kolları Malko'nun elini zorlukla tutuyor. Malko ise tüm gücüyle onu su yüzünde tutmaya çalışıyordu. Ama Carlos bu beklenmedik paniğe fazla dayanamadı ve Elleri Malko'nunkinden kayıp ayrıldı.

Malko bağırdı:

— Carlos! Carlos!

Hiç cevap yoktu. Bot takma motorun ağırlığıyla batmıştı. Bu sırada yeni bir dalga geliyordu. Malko birden köpekbalıklarının düşündü. Her an kendisini parçalayabilirlerdi. Ceketini çıkardı. İçinde parası, evrakları ve tabancası bulunan su geçirmez plastik çantası belindeydi. Dalgaların arasından Kübalıyı görmesi mümkün değildi. Belki de çoktan suyun dibini boylamıştı.

Malko sırtüstü yüzmeye devam etti.

25

Neyseki, Coro şehrinin ışıkları farkediliyor, yönünü bu ışıklara göre ayarlıyordu. Bazen Carlos'a bağırarak için duruyor, cevap alamayınca yoluna devam ediyordu. Aslında Carlos'un boğulduğundan emindi. Belki cesedi akıntıyla kıyıya sürüklenirdi. Bu durumda göreve tek başına devam etmesi imkânsızdı. Yirmi dakika kadar sonra bitkin bir halde yüzerken ayaklarının kuma değdiğini hissetti. Kıyıya ulaşmıştı. Birkaç küçük dalganın da etkisiyle kendini sahile attı.

Güçlkle nefes alabiliyordu. Sırılsıklam olmuş elbiselerini çıkardı, yılan ve akrep olmaması için dua ederek kumsala yattı. Biraz kendine gelince yerinde doğrularak oturdu. Dalgalar kulağı tırmalarcasına düzenli bir şekilde sahili dövüyordu. Ne Carlos'tan bir ses, ne de bottan eser vardı. Yine de bir mucize eseri kurtulmuş olabilirdi. Ancak seslenmeye cesaret edemedi. Çevrede devriye gezen görevliler olabilirdi...

Hemen kalkıp plastik çantasını biraz uzağa gömdü. Bir an gözleri uzaklara daldı. Maracay

görünürlerde yoktu ve artık yapayalnızdı.
Gözlerini yumdu. Aklına Sam Lord's Castle
Otelinde karşılaştığı İsveçli kadın geldi.
Onunla sahilde ne güzel dakikalar geçirmişti.
Şu an yine bir sahildeydi. Ancak bu kez
yanında hiç kimse yoktu.

*

**

Malko ayağa kalktı. Saat sabahın sekizi
olmalıydı. Çünkü güneş hayli yakıcı olmaya
başlamıştı. Nemli ve tuzlu elbiselerini giydi.
Kumsal bomboştu . Rüzgâr altındaki çalılardan
26

hışırtısı duyuluyordu.

Torbasını gömdüğü yerden almadan önce,
Carlos'un boğulduğuna iyice emin olabilmek
için kumsalın bitimindeki kayalıklara doğru
gitti. Kayalıkların ötesinde kumsal devam
ediyordu ve çevre bomboştu. Artık kesinlikle
emindi, Carlos boğulmuştu.

Güneş ensesini yakıyor ve nemli kumsalda
yürüyebilmek için çok çaba sarfediyordu. Ne
kadar da susamıştı! İlk işi hemen içecek bir
şeyler bulmak olmalıydı. Coro on, on beş
kilometre batıda olmalıydı. Adımlarını sıklaştırdı.

*

**

Maracaibo'dan gelen otobüsün mola
verdiği durağa vardığında, durakta on kişinin
beklediğini gördü. Kimse Malko'ya dikkat
etmemişti. Zaten biraz ötede bir sırt çantasına
oturmuş olan iki hippo vardı ve tüm dikkatleri
onlar topluyordu. Coro küçük bir kasabaydı.
Malko yorgunluk ve susuzluğunu dört Pepsi
ile giderdi. Şehirde hiç devriye yoktu. Ama ne
farkederdi ki? Malko silahları, patlayıcıları, en
önemlisi yol arkadaşını kaybetmiş, kafasında
sadece bir adres ile bir isim kalmıştı:
Esperanza, Francisco-Miranda Caddesi, No
213, Caracas. On birinci kat.
Maracaibo otobüsü hızla yol almaktaydı.
Caracas'a varmak için önlerinde daha beş
saatleri vardı.

Otobüs çok sıcak ve pisti. Malko temiz hava alabilmek için şoförün arkasına geçip uyuklamaya başladı. Bir saat kadar sonra fren sesiyle ir kildi. Yeşil üniformalı askerler otobüsü durdurmuşlardı, önlerinde kontrolden geçen

27

bir dizi araç vardı. Malko bez çantasını gizlice koltuğun altına itti. Tabancası tutuklanması için yeterliydi. Ancak şoför kornayı çalınca askerlerden biri otobüse işaret ederek geçmesini bildirdi. Malko için birinci tehlike bitmişti. Şimdi onu Caracas'ta bekleyen tehlike ne tür bir şeydi?

*

**

Francisco-Miranda Caddesi, modern binalarıyla minyatür bir Amerikan bulvarı gibiydi. Malko elindeki adrese baktı. Aradığı 213 nolu bina tam karşıındaydı.

Kapıdan içeri girip on birinci kata çıkmak için asansöre doğru yöneldi. Asansör son derece modern görünümdeydi. Düğmeye hafifçe dokunmasıyla on birinci kata çıkması bir oldu. Katta tek bir daire bulunuyordu. Malko kapıyı çaldı ve bir süre bekledi. Ama cevap alamadı. Tam geriye döneceği sırada, kapı açıldı ve elinde resim malzemeleri bulunan blucinli, çıplak ayaklı ve uzun saçlı genç bir kız belirdi:

— Ne istiyorsunuz?

Kızın oldukça yumuşak bir ses tonu vardı.

— Esperenza'yı aramıştım, dedi Malko.

Diego tarafından geliyorum.

Kız bir süre düşündü.

— Esperenza mı? Maalesef tanımıyorum-

Burada öyle birisi oturmuyor, bir yanlısınız olacak.

Kızın sesinde titrek bir ifade olduğunu anlayan Malko ısrar etti.

— Hayır, adres doğru senyorita. Uzaktan geliyorum, acaba yardımcı olamaz mısınız?

Kız üzgün bir sesle:

28

— Herhalde burada bizden önce oturan kişi olacak dedi. Ben bu akşam kendisine telefon edeyim, size yarın sonucu bildiririm. Güle güle...

Tam kapıyı kapatacağı anda vazgeçerek:

— Acaba nerede kaldığınızı öğrenebilir miyim? diye sordu. Çünkü sizi hemen görmek isteyebilir... .

— Acarigua Otelı 29 noda kalıyorum, dedi Malko. Adım Janos. Janos Plana

Kız şaşkın bir tavırla:

— Yabancı olmanıza rağmen çok iyi ispanyolca konuşuyorsunuz, dedi.

— ispanyolca konuşulan bir ülkede oldukça çok bulundum.

Kız biraz daha samimice gülümsedi.

— Görüşmek üzere. Size baştan soğuk davrandığım için beni bağışlayın lütfen.

Malum, Caracas oldukça tehlikeli bir yer. Bu yüzden yabancılardan kendimizi korumamız gerek...

Kapı kapandı. Malko asansöre baktı, asansör hâlâ kattaydı. Sokağa çıktığında biraz yürümek istedi. Yürürken aklına Ralph'e telefon etmek geldi. Telefon kulübesine girdi. Numarayı çevirdi, fakat telefon cevap vermiyordu.

•

Batıdaki Lincoln Caddesi'ne doğru yoluna devam etti. Cadde oldukça hareketliydi., insanlar ağır adımlarla geziyorlar, caddenin her iki tarafındaki mağazaların vitrinlerine bakıyorlardı. Yoldan geçen kadınların aşırı makyajlarıyla yürürken kırıtmaları, Malko' nun bakışlarını bu güzel kadınların kalçalarına yöneltmişti. Caracas'ta ırza geçme olayının yüksek oranda olmasına şaşmamak gerekirdi.

29

Yirmi dakika kadar yürüdükten sonra, Humboldt Caddesi'ne vardı. Caddenin kenarında iki katlı gazino ve kafeteryalar bulunuyor, kaldırımında müzik yapan bir adam, lateryasıyla çaldığı parçalarla etrafına neşe saçıyordu. Bir başka köşede, melez bir fahişe

kibirli edasıyla müşteri bekliyordu. Malko kadının hareketlerini izlemek için bir kenara çekildi ve kadını gözetlemeye koyuldu. Yoldan geçen araba sahiplerinin çoğu arabalarının kapılarını açarak kadını davet etmelerine rağmen, kadın bunların hiçbirine ilgi göstermiyordu. Nihayet, sürücülerden biri arabasından aşağı inerek kapıyı açtı. Kadın iri kalçalarının oynatarak arabaya bindi.

Acarigua Otel, harabeden farksız bir bina görünümündeydi. Otelin içinde her zaman fare ve kertenkele görmek mümkündü. Malko odasına çıktı, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Tam uzanacağı anda kapı çalındı, hemen kapıyı açtı.

Karşısında sıksa, upuzun saçlı, yorgun yüzlü, kara gözlüklü ufak tefek bir genç duruyordu.

— Senyor Plana, siz misiniz?

— Evet benim, dedi Malko.

— Ben Esperenza'nın arkadaşayım.

Malko gülümseyerek:

— Sizi gördüğüme sevindim, dedi. Adınızı öğrenebilir miyim?

Adam yavaşça cevap verdi.

— Adım Mendoza. Yalnız mısınız?

— Evet, fakat...

Mendoza ona konuşma fırsatı tanımadan:

— Esperenza sizi bekliyor, dedi. Ona

30

verecek bir şeyiniz yok mu?'

— Vardı, diye cevap verdi Malko. Ancak kaybettim.

Mendoza koridorun sonuna giderek Malko'yu beklemeye başladı. Malko hemen ceketini giydi. Tabancası dolaptaydı, ama almaya cesaret edemedi. Çünkü Mendoza, sivil polis de olabilirdi.

— Gidelim!

Konuşmadan merdivenlerden indiler. Mendoza upuzun saçlarıyla arkadan tıpkı bir kıza benziyordu. Malko'ya aldırılmaz bir hali vardı. Birden, Mendoza iki kanatlı bir kapıdan

avluya çıktı.

Avlu, bomboştu ve köşede onu beş bin dolarlık büyükçe bir Bentley Continental araba duruyordu. Mendoza arabanın arka kapısını açtı:

— Binin! dedi.

Sesinin tonu değişmiş, sanki daha otoriter bir havaya bürünmüştü. Malko ses çıkarmadı.

Arabanın içinde yılbaşı paketleri, renkli zarflar bulunmaktaydı. Malko arka koltuğa otururken direksiyona bir kızın geçtiğini gördü. Saçlarında siyah başörtü, gözünde siyah gözlük vardı.

Araba hemen hareket etti. Ara sokaklardan bir mahalleye girdi. Arabayı süren kız, kısa aralıklarla kornaya basarak yol verilmesini istiyordu.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko sessizliği dağıtmak için...

Siyah gözlüklü kız ona doğru dönerek:

— Esperenza ile görüşmek istememiş miydiniz?

— Evet.

31

— İşte, oraya gidiyoruz.

Bir süre yine sessizlik "oldu. Bu kez sessizliği bozan Mendoza oldu.

— Hangi millettensiniz?

Bu oldukça şaşırtıcı bir soruydu. Malko hemen cevap verdi:

— Çekoslovak.

— Ama tspanyolcayı iyi konuşuyorsunuz.

Malko artık bu söze iyice alışmıştı.

— Teşekkür ederim.

Araba engebeli, bozuk ve dönemeçli yollara aldırmadan hızla ilerliyordu. Malko bu yolculuktan sıkılmaya başlamıştı.

— Daha yolumuz var mı?

— Çok acelecisiniz, ahbap! diye karşılık verdi Mendoza.

— Acele etmiyorum, fakat çok kötü kokuyorsunuz, diye rahat bir cevap verdi Malko. Biraz temiz hava almak istiyorum.

Bir an Mendoza'nın üstüne atlayacağını sandı. Nitekim, yüzü nefretle dolmuştu. Hemen belinden tabancasını çekti. Malko P 08 tipi, uzun namlulu bir silâhla burun buruna geldi.

— Kes sesini ahbap! dedi Mendoza. Seni delik deşik etmek istemem.

— Delik deşik etmek mi? Siz delirdiniz galiba.

Mendoza cevap vermemesine rağmen, silahını da beline sokmadı. Araba anayoldan çıkmış, bozuk bir patikaya girmişti. Bir süre sonra Bentley durdu. Kız hemen aşağıya indi, arabaya göz gezdirerek Mendoza'mn tarafın daki kapıyı açtı.

— Aşağıya bir bak! dedi Malko'ya.

Bentley Continental çok kötü bir yerde

32

durmuştu. Birkaç yüz metre aşağıda otoyoldaki arabaların yanan farları farkediliyordu.

Malko birden bir uçurumun kenarında olduklarını anladı.

— Şu anda Caracas çıkışında ıssız bir yerde bulunuyoruz. Burada yalnızca serseri ve eşkiyalar barınır, iki meteliğe sizi paramparça yaparlar. Şimdi size bazı sorular soracağım. Eğer sorduklarıma doğru cevap vermezseniz, Mendoza'ya hemen sizi öldürmesi için emir vereceğim...

— Siz kimsiniz? dedi Malko.

— Adım Esperenza.

Siyah gözlüklerini çıkarıp Malko'ya yaklaşıncı Avsuturyalı hemen tanıdı onu. Bu, kendisine kapıyı açıp kaldığı yeri soran kızdan başkası değildi.

— Şimdi bana doğruyu söyleyin, kimsiniz ve hangi millettensiniz?

Malko, Mendoza'nın uzun namlulu silahını midesine yönelttiğini gördü. Bu durumda korkusunu belli etmemesi gerektiğini düşündü.

— Adım Janos Plana, Çekoslovakım.

Küba'ya iki hafta önce şeker kamışı üretiminde çalışmak üzere gittim. İspanyolcama gelince,

babam ispanya direnişinde yıllarca savaştı.
İspanyolcamı onun sayesinde öğrendim.
— Peki Çekoslovakya'da ne iş yapıyordunuz?
— Aşçıyım. Fakat hep Küba'ya gitmeyi
arzu ederdim. Derken bir fırsat doğdu.
Küba'da gönüllü olarak çalışmak isteyenleri
kayıt ediyorlardı. Ben de hemen yazıldım.
Havana'da beni tehlikeli görevler vermek
isteyen kişilerle tanıştım...
— Bu tehlikeyi niçin kabul ettiniz?

33

Malko güldü.
— Şekerkamışı toplamak benim için çok
monotondur. Tehlikeyi çok sevdiğimden ve
bekâr olduğumdan dolayı...
Sustu. Uzaktan geçen arabaların seslerinden
başka bir şey duyulmuyordu. Eğer burada onu
öldürseler kimsenin ruhu bile duymazdı.
— Niçin yalnızsınız?
Malko başlarından geçen kazayı ve arkadaşının
nasıl boğulduğunu uzun uzun
anlattı.
Esperenza elini çenesine koymuş ve siyah
gözlerini Malko'ya dikmiş bir halde anlatılanları
dikkatle dinliyordu.
— Boğulan arkadaşınızın adı neydi?
— Carlos. Ama onun hakkında hiçbir şey
bilmiyorum.
Uzun bir sessizlik oldu.
— Bana bir şeyler getirmeniz gerekiyordu.
Getirdiniz mi?
— Maalesef, diye cevap verdi Malko. Hepsi
bindiğimiz botla birlikte denize gömüldüler.
Ben bile kendimi güçlükle kurtarabildim,
inanın!
— Nerede karaya çıktınız?
Malko bunu da tüm ayrıntılarıyla anlattı.
Esperenza dinledikçe başını sallıyor, anlatılanlardan
etkilenmiş görünüyordu.
— Peki size ne emir verdiler?
— Bilmiyorum. Emirleri sadece Carlos
biliyordu. Bana yalnızca parolayla birlikte bir
adres verildi.

— Silahınız var mı? diye merakla sordu
Esperenza.

— Otelde bir tabancam var.

Mendoza alaylı bir ifadeyle gülümsedi.

34

Arabanın koltuğunun altından Malko'nun
tabancasını çıkardı. Esperenza'yauzattı..

— O gelmeden odasını karıştırdım ve bunu
buldum.

Venezuelalı kız silaha dikkatle baktı,
içindeki mermilerini boşalttı, boş yere markasını
aradı.

— Bu silahı kim verdi size?

Malko önce yalan söylemeyi düşündü,
ancak daha sonra vazgeçerek gerçeği açıkladı.

— Beni burada görevlendirenler.

Esperenza cevap vermedi. Elinde tuttuğu
Malko'nun silahını arabaya bıraktı.

— Size "Direniş Kuvvetleri" liderinin kim
olduğunu söylediler mi?

— Hayır.

— İşte, bu lider benim, dedi Esperenza
gururla... Şu ana kadar size sorduklarıma
doğru cevaplar verdiğinizi umarım. Sizi
tanıyoruz. Çünkü sizin hakkınızda Küba'dan
bilgi almıştık- Sizi bekliyorduk... Daha
doğrusu birini bekliyorduk, ama bunun siz
olduğunuzdan emin değiliz...

Konuşmasını yarıda keserek Mendoza'ya
döndü.

— Peki, onun hakkında sen ne düşünüyorsun?

— Bence bu adam bir Amerikan casusu,
diye cevap verdi Mendoza nefret dolu bir
sesle... Bize yalan söylüyorlar. Bu ne Küba'ya
gitmiştir, ne de Maracay'a binmiştir.

Esperenza bakışlarını Malko'dan ayırmadı.

Âdeta Malko'nun aklından geçenleri okuyor
gibiydi. Aniden:

— Maalesef sizi öldürmek zorundayım,
dedi. Tehlikeyi göze alamayacağım. Amerika-

35

hıların bizi temizlemek için her şeyi göze
aldıklarını biliyorum. Onlar sakınmamız gereken

zeki ve zararlı insanlardır... işi sağlama
almam gerek. Bizim için tehlikeli olabilirsiniz.

— Casus değilim, diye bağırdı Malko. Size
yardım etmek için geldim.

Mendoza pis pis sırttı.

— Bu serseri yalan söylüyor. Bırak, onu
öldüreyim.

Mendoza Malko'dan hiç hoşlanmamıştı.

Malko diretti:

— Beni bir süre izleyin, dedi yumuşak bir
sesle. Eğer bu süre zarfında casus olduğuma
inanırsanız beni hemen öldürün.

— İşimizi şansa bırakamayız, diye karşılık,
verdi Esperenza kesin bir ses tonuyla...

Malko'nun yaşama şansı gittikçe azalıyordu.

Artık elinde son bir kozu vardı. Her ne
pahasına olursa olsun bu kozu oynayacaktı.

— Pekâlâ, dedi Malko, sizi casus olmadığımı
inandıracağım...

Elini ceketinin cebine sokacağı anda

Esperenza bağırdı:

— Sakın elinizi cebinize götürmeyin!

— O halde sol cebimdeki cüzdanımı siz
alın!

Mendoza hemen ince elini ceketin sol cebine
sokarak porttöyünü Malko'ya verdi.

— Burada bir gazete kupürü olacaktı,
diyerek belgeyi aramaya başladı.

Esperenza, Malko'nun hareketlerini dikkatle

izliyordu. Avusturyalı, Ralph Pleurfoy'

un kendisine verdiği kupürü bularak Esperenza'ya

uzattı. Kupürde Malko'nun pek net

olmamakla birlikte Fidel ile el sıkışırken

çekilmiş resmi yer alıyordu.

36

— Bunu niçin sakladınız?

— Bu resim benim için bir anlam taşır, diye
karşılık verdi Malko. Fidel Castro şekerkamışı
işinde gönüllü olarak çalıştığım için bana
teşekkür ediyor.

Esperenza gazete parçasını katlayarak

Mendoza'ya uzattı. Mendoza kupüre şöyle bir
bakarak:

— Bu hiçbir şey ifade etmez, dedi.
Resmin pek net çıkmadığı doğrudu.
Ancak bunda Malko'nun hiçbir suçu olamazdı,
çünkü Küba'da gazeteler düşük kalite
kâğıtla basılıyordu.
Malko, Esperenza'nın tereddüt ettiğinin
farkındaydı. Artık son kozunu da oynamış,
sıra karara gelmişti.

— Yine beni öldürecek misiniz?

— Hayır, dedi Esperenza. Size son bir şans
tanıyacağım. Uzun süreden beri bizim için
tehlikeli olan bir düşmanımız var. Onu
öldürme görevini size vereceğim. Tabii bunu,
bir an için de olsa, bizim adamımız
olduğunuzu düşünerek yapıyorum... Kabul
ediyor musunuz?

— Evet.

Aslında işin bu yanı Malko'nun hesabında
yoktu. Fakat yaşayabilmesi için söz konusu
adamı öldürmesinin kaçınılmaz olduğunu
biliyordu.

— Teşekkür ederim, dedi Esperenza. Şimdi
kente dönüyoruz. Sizi Mendoza'nın yanına bir
arkadaşımızın evine yerleştireceğiz.

Malko'nun cevabını beklemeden arabanın
kapısını açıp direksiyona geçti. Malko ve
Mendoza da arabaya atladılar. Bentley hızla
yola koyuldu.

37

Caracas'a vardıklarında terkedilmiş bir
evin önünde durdular. Esperenza arabadan
indi ve kendilerini beklemekte olan bıyıklı
kumral bir adamın yanına gitti. Bir süre
aralarında bir şeyler konuştular. Sonra
arabaya dönerek:

— Aşağıya inin, diye emretti Malko'ya.
Yarına kadar burada Mendoza ile kalacaksınız.
Bıyıklı adam Malko'ya gülümsedi. Esperenza
adamı tanıştırdı.

— Bu, arkadaşımız Bobby, dedi. Şimdi size
odanızı gösterecek...

Bobby beyaz dişli, iri gözlü, güleç yüzlü bir
adamdı.

— Buradan buyurun, dedi.

Hep birlikte geniş bir bahçeden geçtiler. Ağaçların altında, yanyana dizilmiş arabalar vardı, içeri girdiklerinde, tahta merdivenlerden yukarı kata çıkarak yanyana bulunan odalardan birinin önünde durdular. Bobby, Malko ve Mendoza'ya dönerek:

— Burada kalacaksınız, dedi. Eğer bir şeyler içmek isterseniz alt katta bulabilirsiniz. Malko bir an Esperenza'ya baktı, iri göğüsleri, bacaklarını sıkıca sarmış pantolonuyla çok çekici bir kızdı.

— Size güvenmekte umarım yanılmamışımda", dedi. Eğer devamlı bizimle çalışacaksanız, sizi "El Dorado" diye çağıracağım. Çünkü isminizi beğenmedim.

38

IV. BÖLÜM

Orlando Leal Gomez kendini hiç iyi hissetmiyordu, içkiyi oldukça fazla kaçırdığından başı fena halde dönüyordu. Pablo, Gomez'in koluna girmiş, kendisi için baş belası olmuş bu sarhoş müşterisini dışarı çıkarıyordu. Gomez'in Lincoln arabasına geldiklerinde, general hayret dolu bir çığlık kopardı:

— Bak!

Gomez işaret parmağıyla masmavi arabasını boydan boya saran iki milimetre derinlikteki çizizi üzüntüyle gösteriyordu. Çizik madeni bir cisimle yapılmış olmalıydı. Öfke dolu gözlerle Pablo'ya döndü:

— Kim... kim yaptı bunu? Daha bir hafta önce almıştım.

Kulübün patronu üzgün bir tavırla başını salladı:

— Çocuklar, olsa gerek... Arabayı kıskanmış olmalılar...

Gomez başını önüne eğdi.

— Şimdi anlıyorum. O piçlere para vermediğim için bunu yaptılar.

Pablo başını iki yana salladı:

— Üzülmeyin, Senyor Orlando. Onların

serseri olduklarını biliyorsunuz, üzölmeye

39

değmez. Üstelik çok iyi bir karoserci biliyorum.
Yarın...

Orlando hemen atıldı:

— Peki, nereye kaçtı bu serseriler?

Pablo içinden küfrediyordu. Bu güzelim
Noel gecesi Tanrı böylesine sarhoş ve sevimsiz
insanları niçin başına bela ediyordu?

*

**

Malko için zor anlar başlamıştı. Çünkü
öldüreceğı adam kulübün kapısı önünde azgın
boğalar gibi sağa sola saldırıyordu. Birden,
Mendoza'nın silahı kendisine çevrildi:

— Haydi! dedi Mendoza.

Malko'nun acele etmesi gerekiyordu. Ramos
uyanmış, merak dolu bakışlarla kendisine
bakarken, Rahip de alaycı bir ifadeyle elinde
tabancası, onu seyrediyordu.

Malko bileğini arabanın kapısına dayayıp
hedef aldı. Her ne pahasına olursa olsun ateş
edecekti.

*

**

— Nerede bu serseriler? diye kükredi

Orlando Leal Gomez.

Güzelim arabasını boydan boya çevreleyen
o sevimsiz çizgiye bakarken, birden uzaktaki
çocukları farkettil. Sonra belindeki 38 kalibrelik
"Cobra"sına sarılarak çocuklara doğru
koşmaya başladı.

— Şimdi size göstereceğim!

Gomez, Pablo'nun engel olmasına fırsat
vermeden kendisini görüp kaçan çocuklara
birkaç el ateş etti.

Gomez'in silahından çıkan kurşunlardan
biri, koşmakta olan çocuklardan birinin

40

başına isabet etti. Çocuk hemen kanlar içinde
yere yığıldı. Gomez'in gözleri dönmüş, silahını
ateşlemeye devam ediyordu. Çok geçmeden
çocuklardan ikincisi de acı çığlıklar içinde yere

yuvarlandı. Bir anda ortalık kan gölüne dönmüştü.

Üçüncü çocuk ise karanlıkta kaçmayı başarmıştı.

Gomez yorgun bir halde, olduğu yerde durdu. Pablo koşarak yanına geldi.

— Hiç iyi yapmadınız, Senyor Orlando.

Onlar daha çocuktuk, dedi Pablo.

Bu acı manzara karşısında gözyaşlarını tutamadı. Başka bir şey söyleyecek gücü kalmamıştı.

Orlando Leal Gomez nihayet tabancasını beline soktu. Yaşadığı olay onu sarhoşluktan ayıltmıştı. Ama bağırmaya devam etti:

— Sen onları koruyorsun! dedi Pablo'ya.

Pablo cevap vermedi, fakat Gomez'e sert bir ifadeyle baktı. Leal Gomez bu bakışlardan rahatsız olmuşcasına:

— Yatmaya gidiyorum, diye mırıldandı.

Eğer isterson polislere haber verebilirsin. Ama söyle onlara, beni öğleden önce uyandırmasınlar, çünkü çok yorgunum.

Ardından mavi Lincoln arabasına binip hızla hareket etti. Pablo yerde cansız yatmakta olan çocuklardan birine yaklaşıp açık gözlerini kapattı.

Scotch Club'teki müşteriler dışarıya çıkmışlar, olup bitenleri hayret dolu bakışlarla izliyorlardı.

*

**

Malko ve arabadakiler, olayları dikkatle

4!

seyretmişler ve Gomez'in hareketiyle birlikte onu izlemeye koyulmuşlardı. Aralarında amansız bir takip vardı şimdi.

Eski Pontiac virajları alırken tekerleklerin çıkardığı ses ortalığı inletiyordu. Hiçbiri konuşmuyor, bir an önce önlerindeki arabaya yetişmeyi istiyorlardı.

Aralarındaki mesafe elli metreye kadar indi. Tam o anda mavi Lincoln kırmızı ışıktaki durdu. Ramos, Lincoln'ün yanında durmamak

için tam arkasında frene bastı.
O ana kadar Gomez'i öldürmek istemeyen
Malko, ocuklara yaptıklarından sonra fikrini
değıştirmişti. İçinde Gomez'i öldürmek için
aşırı bir intikam arzusu vardı.
Yeşil ışık yandığında iki araba tekrar
harekete geçti. Mavi Lincoln bir sokağı
dalarak büyük bir villanın önünde durdu.
Gomez villanın bahçesinin demir kapısını
açmak için aşağıya indi.
— Haydi! diye emir verdi Mendoza
Malko'nun ardından Mendoza da arabadan
indi ve karanlıkta kayboldu. Malko, Gomez'i
öldürmeyi iyice aklına koymuştu. Bu canavar
masum çocukları öldürmenin cezasını çekmeliydi.
Gomez elindeki anahtarlardan birini demir
kapının kilidine sokacağı anda Malko'nun
ayak seslerine döndü ve elini hemen belindeki
Cobra'ya attı.
— Olduğunuz yerde kalın, yoksa vururum!
Malko'nun aldırmadığını görünce de tetiğē
bastı, ama şarjörü boştu. Afallayan Gomez
korku dolu bakışlarla Malko'ya döndü.
Aralarında sadece beş altı metrelik bir mesafe
vardı.

42

Malko namluyu Gomez'e doğru çevirmiş,
ağır adımlarla üzerine doğru gidiyordu.
Kararlı ve acımasız hali Gomez'in dikkatinden
kaçmadı.
— Ne olur bana acıyın!
Malko silahını biraz daha kaldırdı, sırtını
kapının demirlerine yaslamış adamın yalvarın
sözlerine aldırmaksızın mermileri Gomez'in
üstüne boşalttı.
Gomez anlamsız bakışlarla bir an Malko'ya
baktı. Arkasını dayadığı demirden aşağıya
doğru yavaş yavaş kayarak yere yuvarlandı.
Orlando Leal Gomez ölmüşü.
Malko hemen arabaya koştu. Mendoza da
arkasından bindi.
— Eline sağlık! dedi yılışık bir ifadeyle.
Malko çeşitli yerlerde yaptığı görevlerinden

ender olarak silahını kullanır, hele adam öldürmekten ısrarla kaçınırdı. Ancak bu kez gözünü intikam bürümüşü. Masum ve aciz çocukları katleden bir canavarı cezasız bırakamazdı. Eğer çocukları öldürmeseydi, Malko bu iğrenç görevi gerçekleştiremezdi. Mendoza arkaya dönerek:

— İyi becerdin, ama hatalı hareket ettin, dedi. Sana onu sırtından vurmanı söylemiştim. Silahı boş olmayabilirdi. Hayatını boşuna riske soktun.

— Öldürün dediniz, öldürdüm, dedi Malko. Ben kimseyi sırtından vurmam. Mendoza cevap vermedi. Diğerleri de tek kelime etmediler.

43

V. BÖLÜM

Pontiac, Malko'nun daha önceden bildiği Francisco-Miranda Caddesi'ndeki evin önünde durdu.

Saat sabahın üçüydü. Dört adam eski Amerikan arabasından indiler-. Mendoza silahım beline soktu ve uzun meşin ceketiyle üstünü kapadı.

Gomez olayından sonra Malko'ya karşı davranışları değişmiş, hatta Malko hakkındaki kuşkuları tamamen yok olmuş gibiydi.

Dördü küçükçük asansöre bindiler.

Yukarı çıktıklarında, Mendoza büyük tahta kapıyı üç defa tıklattı. Kapıyı açan Esperenza oldu. Malko bir an hayretler içinde kaldı.

Esperenza son moda kadife pantolonu, göğüs kısmı dantelli ince bluzu, omuzlarına değen parlak siyah saçları ve yüzündeki makyajıyla sanki bu olayları planlayıp uygulayan o kız değildi. Işık saçan iri siyah gözlerini Malko'ya çevirdi:

— Tamam mı?

Mendoza atılarak:

— Evet, tamam! dedi.

Kız gözlerini Mendoza'ya çevirdi, parmağıyla Malko'yu göstererek:

— O mu yaptı? diye sordu.

44

\ — Evet!

\ Esperenza elleriyle Malko'nun geniş omuzlarını hafifçe tutarak:

— Çok sevindim, şimdi size daha çok ihtiyacımız olacak, içeri buyrun! dedi.

Hep birlikte içeri girdiler. Esperenza onları geniş oturma odasına götürdü. Salon alabildiğine büyük olmasına karşın, hiç mobilya yoktu. Sadece bir tabure ile duvar diplerinde iki küçük divan duruyordu. Masanın üzerindeki telefonun hemen yanında küçük bir takvim vardı. Taburenin üzerinde duran kül tablasının içindeki izmaritlere bakılırsa, gecenin Esperenza için çok uzun ve endişeli geçtiği kolayca anlaşılabilirdi.

Pencerenin yanında duran resim sehpasında, yarım kalmış bir tablo dikkati çekiyordu. Duvarda asılı olan rafın üzerinde on şişe kadar şampanya ile küçük bir buz kovası, rafın tam altında ise, yerde bir kasa Pepsi Cola şişesi duruyordu.

Birden kapının üç defa çalındığı duyuldu.

Esperenza hemen koştu, kapıyı açtı.

Karşısında keten pantolon ve deri gömlek giymiş uzun boylu zayıf yapılı bir adam duruyordu. Zeki gözlerle Malko'ya baktı.

Esperenza adamı ellerinden tuttu, içeri alarak Malko'nun yanına getirdi.

— Seni Karaib bölgesi sorumlusu Jose Angel ile tanıştırayım.

Jose Angel hafifçe gülümsedi. Esperenza ona konuşma fırsatı tanımadan:

— Bu bay da El Dorado, dedi gururla.

Küba'dan özel olarak bizimle çalışmak için geldi. Bu gece Orlando Leal Gomez'i öldürdü.

Jose Angel, Malko'nun elini hafifçe sıktı.

45

Zayıf parmaklarından olağanüstü bir güç vardı.

— Şimdi Noel'i kutlayalım, arkadaşlar! diye bağırdı Esperenza.

Jose Angel, Malko'ya yaklaştı.

— Amerikalı mısınız?

— Hayır, Çekoslovakım.

— Benim de Molder adında Çekoslovak bir dostum vardı. Ancak aramızda geçen tatsız bir olaydan sonra onu öldürmek zorunda kaldım..

Ortalığı kaplayan kısa sessizliği bozan, patlayan şampanya oldu. Mendoza hemen mutfığa koştu, birkaç şampanya kadehi alarak tekrar içeri girdi. Esperenza, Mendoza'nın getirdiği kadehlerden birini aldı, beyaz köpüklü şampanyadan koyarak kadehini Malko'nunkiyle tokuşturdu.

— Gelecek günlerimizin şerefine! dedi neşeyle.

— Gelecek günlerimize! diye cevapladı Malko.

Bu sözü diğerleri de tekrarlayarak şampanyalarını içmeye başladılar.

Malko bir yandan içkisini yudumlarken, bir yandan da böylesine güzel bir kızın bu kadar katile nasıl emir verebildiğine şaşıyordu.

Birden pencereden içeriye vurmakta olan ışıklar gözüne çarptı ve elinde kadehiyle pencere kenarına yöneldi. Işıklar karşısındaki lüks binalara aitti. Aşağıya baktığında, Francisco-Miranda Caddesi'nden hızla gelip geçmekte olan arabaları gördü. Bulutlar sanki binalara değecekmişcesine geçiyordu. Leal Gomez'in cesedi şimdi morgta olmalıydı. Karısının ise bu Noel gecesini tek başına ve üzgün geçirdiğini görür gibi oluyordu.

46

O anda odayı bir müzik sesi kapladı.

Teypte çalan hareketli müziğin coşturucu etkisiyle herkes kendinden geçmişti.

Malko'nun gözü önünde Gomez'in sırtını dayadığı demir kapıdan aşağıya kayarak can çekişen hali canlandı. Kulaklarında ise, silahının patlaması çınliyordu.

Esperenza parıldayan gözlerle ona yaklaştı.

— Senin resmini yapacağım, dedi. Düşmanımızı yok eden bir arkadaşımızın resmini yapmak bana gurur verir.

Malko Esperenza'ya uzun uzun baktı. Bu

kadar genç ve güzel bir kızın böylesine tehlikeli bir serüvene nasıl katıldığını anlayamıyordu. tri seksi dudakları, kalkık burnu, pembe yanakları ve oval yüzüyle insanı son derece etkiliyordu.

Gözlerini kızdan kaçırarak kıvrılarak uzayan Francisco Miranda Caddesi'ne dikti.

Esperenza biraz daha sokuldu.

— Bizimle olman ne kadar güzel, dedi canlı bir ses tonuyla. Keşke yol arkadaşın da şimdi aramızda olsaydı...

— Keşke, diye cevapladı Malko kalbinin derinliklerinden gelen bir sesle.

Üzüntüsünün verdiği hırsla kadehinde kalan şampanyanın son yudumunu dudaklarına götürdü. Mendoza divanın üzerine boylu boyunca yatmış, uyuyordu. Çok zayıf vücuduyla çocuksu bir görünümü vardı.

Rahip ve Ramos çoktan ikinci şampanya şişesini açıp içmeye başlamışlardı bile... Diğer köşede ise, Jose Angel taburenin üzerine oturmuş viskisini yudumluyor, kaçamak bakışlarla Malko'nun bulunduğu tarafı gözlüyordu.

47

Malko'nun başı biraz dönmeye başlamıştı.

Üstelik son derece yorgundu. Kolay değil, iki günde birçok iş yapmıştı.

— Bundan sonraki planın nedir? diye sordu Esperenza'ya.

Esperenza elini beline koydu, gözlerini tekrar pencereden dışarıya çevirmişti. Gömleğinin ilk üç düğmesini iliklemediğinden, 'beyaz sutyeninden taşan göğüslerinin bir kısmı görülebiliyordu.

— Şimdi çok mükemmel bir planım var, dedi Malko'ya. Tüm dünya bizden bahsedecek. Şöhretimiz bir anda artacak.

Bunu o kadar yüksek sesle söylemişti ki, diğer köşedeki Jose Angel bile yerinden fırladı.

Malko, Jose Angel'e baktı. Baygın elâ gözleri, duygusuz görünümüyle, tıpkı bir "insan öldürme" makinesi gibiydi.

— Peki, nedir bu plan?

— Şimdilik bunu açıklayamam. Ama ne olur, bunu size güvenmediğim şekilde yorumlamayın. Yalnız şu kadarım belirteyim, çok büyük bir yankı olacak. Tıpkı Kennedy'ye düzenlenen suikast gibi...

— Peki, planı uygulayacak adamlarınız bunlar mı? diye sordu Malko odadakileri göstererek...

— Hayır. Bu adamlarla bu işi başarmak oldukça zor. Örneğin, şu Jose'ye bakın. Guatemala ve Kolombiya'da işlediği cinayetlerden dolayı ömür boy hapse mahkûm oldu. Şimdi ona burada oturma izni çıkartmam gerekiyor. Adam konusunda sıkıntım yok. Üniversitede izimden yürüyen pekçok kişi var. Nitekim, on beş gün kadar önce Sabana Grande Alanı'nda hep birlikte gösteri yaptık...

48

— Gösteri mi yaptınız? diye sordu Malko hayretle... O zaman polis sizi tanımıştır?

— Pek tabii, dedi Esperenza. Fakat babamın sayesinde hiçbir şey yapamazlar.

- Babanızın sayesinde mi?

- Evet, babam televizyonun üçüncü kanalının sahibidir ve çok önemli bir şahıstır.

— Peki, o sizin yaptıklarınızı biliyor mu?

Esperenza yuvarlak omuzlarını silktiler.

— Biraz. Çünkü benim maceraperest bir karakterim olduğuna inanıyor. Ayrıca yaptıklarımızı da çok eğlenceli buluyor.

— Ya Gomez'i?

— Ah henüz onu tanımadı.

Esperenza bardağını Malko'ya verdi ve elinden tutarak pikabın yanına götürdü.

— Şimdi müzik dinlemek istiyorum, dedi gözlerini kapayarak...

*

**

Malko ile Esperenza yere, halının üzerine yan yana uzandılar. Mendoza, ellerini belindeki P 08'in üzerine koymuş, horlayarak uyuyordu. Ramos ve Rahip boşalttıkları dördüncü şampanya şişesinin yanında, yarı

açık gözlerle fısıldaşıyorlardı. Jose Angel ise, duvara sırtını dayamış, viski şişesi elinde uyukluyordu.

Sadece Esperenza diri görünüyordu. Kadehini Malko ile tokuşturarak havaya kaldırdı:

— Gelecekteki başarınıza!

Malko oldukça yorgundu. Gözlerini açabilmek için olağanüstü bir gayret sarfediyordu.

Odayı dolduran müzik artık bıktırmaya başlamıştı. Ayağa kalktı, pikabın kolunu kaldırıp müziği durdurdu. Esperenza da

49

kalkmış genç adamın yanına gelmişti. Birden sıcak vücudu Malko'nunkinedokundu. Malko bir an vücudundan elektrik akımı geçtiğini *sandı*.

Esperenza ateşli dudaklarını Malko'nun boynunda gezdirdi.

— Yatmak istiyorum, dedi Malko.

— Bu saatte sokağa çıkman tehlikeli olur.

Burada kal.

Mendoza gürültülü bir şekilde horluyordu.

Esperenza Malko'nun elini tuttu. Narin yüz hatları, ışık saçan gözleriyle masum bir kızı andırıyordu.

Beraber holden geçip beyaza boyalı kapıdan başka bir odaya girdiler. Odanın her iki tarafında bulunan yedi kollu iki büyük gümüş şamdan odayı yeterince aydınlatıyordu. Odada şamdanlar haricinde kare şeklinde büyük bif yatak vardı. Duvar da Che Guevara'nın bir posterini asılıydı.

— Burası benim odam, diye açıkladı

Esperenza. Babam her zaman benim bir çılgın olduğumu söyler...

Sonra bluzunu, ardından sutyenini çıkardı.

Göğüsleri oldukça iriydi. Malko'ya bakarak pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarı yavaş yavaş indirdi. Artık gevşeyen pantolonunu çıkarmak hiç de zor değildi.

Malko'nun hayranlık dolu bakışları altında yatağa uzandı. Saçları göğüslerinin ucuna değiyordu.

Malko kendisini sunan bir nefis vücudun

karşısında daha fazla kayıtsız kalmadı. Hızla elbiselerini çıkarıp yere bıraktı.

Esperenza, Malko'yu tuttu ve yatağa çekti.

— Demek Jose gibi sen de her yerde savaştın, diye mırıldandı çocuksu bir sesle.

50

Fidel seni buraya yollamakla çok iyi yaptı.

Malko bir an tüm gerçeği söylemeyi düşündü, ama sonra vazgeçti. Latin Amerika halkı yararına çalıştığını bir türlü açıklayamadı.

Esperenza'nın elleri Malko'nun geniş omuzlarını okşamaya başladı. Her ikisi de arzularının doruk noktasındaydı.

— Cesaretini gördükçe seni daha çok arzuluyorum, dedi genç kız ihtiras dolu bir sesle.

Sonra bacaklarını açarak kendini erkeğe bıraktı.

İki ateşli vücut birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Gelecekte nelerle karşılaşacaklarını bir an için de olsa unutmışlardı. Malko sevişmenin uzun süreceğini düşünmekle yanılmıştı. Esperenza hemen doyuma ulaştı. Gözleri Guevara'nın posterindeydi...

*

**

— Niçin böyle karanlık işlere bulaştın?

Malko, aslında bu tehlikeli soruyu sormaya uzun süre cesaret edememişti. Gün ağarmaya başlamıştı. Takvim 25 Aralık'ı gösteriyordu. Güneşin kuvvetli ışıklarına bakılırsa hava sıcaklığının günboyu en az 30 dereceyi bulacağı kolayca anlaşılabilirdi. Malko vücudunda bir halsizlik hissediyordu. Dudakları oldukça kurumuş, birbirine yapışmıştı. Bedensel yorgunluğu geceyi rahat geçirdiği halde tam olarak geçmemişti.

— Ya sen niçin sevişiyorsun?

Esperenza sırtüstü yatmıştı. Gözlerinden yorulmadığı anlaşılıyordu. Malko'nun yüzüne hayranlık dolu bir ifadeyle bakıyordu. Ancak,

51

genç adamın sorusuna cevap vermekten de

ısrarla kaçınıyordu.

— Senin gibi erkekler evlenmekten ısrarla kaçınırlar. Herhalde bir kadınla yetinmeyi sevmediklerinden olsa gerek...

— Sorumu hâlâ cevaplamadın? dedi Malko ısrarla.

Esperenza yatakta şöyle bir döndü, yüzükoyun uzanarak:

— Sırtımı okşa! dedi şehvet dolu bir sesle.

Vücudu çok hoş bir parfüm kokuyordu.

Yuvarlak kalçaları, vücudunun diğer kısımlarına oranla daha az bronzlaşmıştı. Birden yüzünün ifadesi değişti, ihtirasını belirten hatları biraz kasıldı.

— Bana güvenmiyorsun değil mi? Küba' dan da beni kontrol için geldin buraya. Oysa ben, bize yardım etmek için geldiğimi sanmıştım. Aslında tüm amacım ihtilal yapmak için Bolivya'ya gitmekti. Tam uçağa bineceğim sırada babam engel oldu. Sonra uzun uzun düşündüm. Mücadelemler Bolivya haricinde de sürdürebilirdim. Venezuela'da bir Vietnam yaratmak istedim.

— Ancak polis seni hemen yakalar! Elinde yeterince adam yok.

— Korkmuyorum, dedi cesaret dolu bir sesle. Bir süre önce Mendoza ile tanıştım. Bir akşam sigara almak için dışarı çıkmıştım. Dört adam birden etrafımı sardı ve beni bir arabaya bindirdiler. Guaiara yolunun arka tarafında ıssız bir çiftlikte durduk. Beni aşağıya indirdiler ve o dört serseri arka arkaya tecavüz etmeye başladılar. Bir an aklımı kaybettiğimi zannettim. Öyle çok bağıırıyordum ki, her taraf çınlıyordu. Adamlar akıllarına gelen her

52

şekilde sahip oluyorlardı bana. Tam o sırada Mendoza belirdi. Güç durumunda olduğumu görünce silahını çekti ve o sırada üzerimde bulunan iki adama mermilerini boşalttı.

Mermiler iki serserinin kollarına ve bacaklarına isabet etti. Benimle uğraşmayı bırakmışlar yerde kıvranıyorlardı. Diğer ikisi ise silahı

görünce korkup kaçmışlardı. Mendoza hemen beni oradan aldı ve evine götürdü. Bir yer yatağı yaparak beni yatırdı. Dehşet dolu olayın etkisiyle yatar yatmaz uyumuştum. Bana elini bile sürmemişti. Sabah uyandığımda yardım için para teklif ettim, ancak kabul etmedi. Haksızlıktan nefret ettiğini söyledi, işte bu olaydan sonra onunla arkadaş olduk. Onu sözüm ona şoför olarak yanıma aldım. Böylece az da olsa kendisine para verebiliyordum.

Birden sustu. Meraklı gözlerle:

— Bizim neler başarabileceğimizi göreceksin El Dorado, dedi. Göreceksin ve bize hayran olacaksın.

Kızın planını öğrenmenin şimdi tam sırasıydı. Malko fırsatı kaçırmadı ve hemen sordu:

— Hangi olaydan sonra?

Kız bir an duraksadı, ardından gurur dolu bir tavırla:

— Şimdilik, kimseye bahsetme, dedi.

Amerika Birleşik Devletleri başkan yardımcısı on gün sonra buraya geliyor. Biz de ona bir suikast düzenleyeceğiz.

Malko bu cevaba çok şaşırdı. Bu kız hayal mi görüyordu? Bu, siyasi ve son derece tehlikeli bir işti. Hemen ekledi:

— Fakat başkan yardımcısının birçok

53

koruma polisleri olacak ve çok iyi korunacak. Bu yüzden sizin bu işi başarmanız bence oldukça güç...

— Bunları biliyoruz, ancak korkmuyoruz, dedi cesaret dolu bir sesle. Lee Oswald'ı hatırlarsın. Adam bu işi tek başına yaptı. ABD'ye karşı savaşta cesaret her şeye yeter. (Ayağa kalkıp gerindi.) Sana iyi uykular, El Dorado. Ben resim yapmaya gidiyorum. Üstüne bir elbise geçirdi ve Malko'yı Che Guevara ile odada yalnız bırakarak dışarı çıktı.

54

VI. BÖLÜM

Malko uyandığında saatine baktı., iki saat kadar daha uyumuştı. Dışarı çıktı, Esperenza resim yapıyordu Mendoza ve Jose Angel ise gitmişlerdi.

— Günaydın! dedi Esperenza'ya.

Karnı oldukça acıkmıştı. Hemen mutfağa girdi.

— Biraz kahvaltı yapacağım.

Esperenza da arkasından mutfağa geldi.

— Mutlu Noel'ler! diye mırıldandı.

— Sana da.

— Bizimle birlikte çalışacağın için çok mutluyum, dedi Esperenza sevinçle.

Malko ayaküstü bir şeyler atıştırdı ve dışarı çıktı. Ralph Pleurfoy'un kaldığı Tamanaco Oteli beş yüz metre ötedeydi. Aslında bu otelin 888 nolu odasında kalması gerekirken geceyi bir grup haydutla beraber geçirmek zorunda kalmıştı.

Ralph Pleurfoy ile sohbete başlamadan önce, sıcak bir duş almayı düşündü.

*

**

Ralph Pleurfoy ütülü gömleği, kırmızı ceketini ve yeni boyanmış ayakkabılarıyla bir manken gibiydi. Uzun boyu, sportmen vücuduyla

55

CIA'nın gözde elemanlarındandı. Düzgün yüz hatlarıyla Playboy'a konu olacak nitelikteydi.

Bir koltuğa oturmuş, bir yandan Malko'yu dinliyor, bir yandan da çok kısa kesilmiş tırnaklarını inceliyordu. Malko cinayet olayını anlatırken, nazik bir şekilde sözünü kesti:

— Sizi gören oldu mu?

— Hayır.

Malko olayları açık açık anlatmaya devam ediyordu. Leal Gomez'in öldürülüşü Pleurfoy'un oldukça dikkatini çekmişti. Hareketlerind'en Malko'nun Gomez'i öldürüşünü benimsemediği anlaşılıyordu.

Malko, Pleurfoy ile buluşmaya gelene kadar başından geçenleri olduğu gibi anlatmıştı. Bu bir bakıma Pleurfoy'a rapor sunmaktı.

— Bravo! dedi Pleurfoy yüksek sesle.
Gomez cinayeti dışında her şey mükemmel.
Operasyonu şu ana dek büyük bir başarıyla
uygulamışsınız. Aralarına katıldığımıza göre
artık örgütlerini saptamamız ve Falcon ile
ilişkilerini çözmemiz daha da kolaylaştı.
Yerinden kalktı ve parmaklarını çıtlattı.
— Bravo dostum! Planımızı uygulamaya
devam edin. Yalnız benimle mümkün olduğu
kadar az temas kurun. Çevrilen dolapları ve
olaydaki kişileri tam öğrenince bana hemen
bildirin! Aksi halde, operasyon tehlikeye girer.
Aslında Malko'nun hayatı tehlikedeydi.
Her geçen dakika onu tehlikeye biraz daha
sokuyordu. Nitekim, gruptaki Mendoza ile
Jose Angel kendisinden şüpheleniyorlardı. En
ufak bir hata onun hayata veda etmesine
neden olabilirdi.
Ralph Pleurfoy gitmeye hazırlanıyordu.
Malko aynaya baktı. Gözleri yorgunluktan

56

şişmiş, çakmak çakmak olmuştu.
Pleurfoy tam kapıdan çıkacağı anda:
— Size bir şey söylemeyi unuttum, dedi
Malko. Amerika Birleşik Devletleri başkan
yardımcısına Venezuela ziyareti sırasında bir
suikast planlıyorlar.
Pleurfoy birden irkildi ve şaşkın gözlerle
Malko'ya baktı.
— Ne? Bu müthiş bir şey!.. Derhal
Venezuela polisine haber verip güvenlik
önlemlerinin daha da arttırılmasını isteyeceğim.
— Hayır! diye atıldı Malko. izin verin,
önce bu suikastın nerede ve nasıl yapılacağını
öğreneyim. Sonra gereken girişimleri yaparsınız.
Pleurfoy başını salladı.
— Evet, evet, haklısınız. Yalnız, umarım
bize haber vermede fazla gecikmezsiniz.
— Bundan emin olun, dedi Malko yumuşak
bir sesle. Şimdi izninizle biraz dinlenmek
istiyorum.
Amerikalı kapıya doğru gitti. Malko
Noel'in güzel geçmediğini biliyordu. Yine de:

— Mutlu Noel'ler! diye bağırdı.
Ralph Pleurfoy cevap vermedi, kapıyı
kapatıp çıktı.

*

**

Birden, masanın üzerinde duran bir telgraf
gördü. Hemen masaya yaklaştı, telgrafi eline
aldı. Telgraf Amerikan Elçiliği'nden geliyordu.
Şaşkın bir halde kâğıdı açtı. içindeki yazı
oldukça kısaydı ve Krizantem tarafından
imzalanmıştı.

"Şatonun çatısı çöktü."

57

Morali bozuk bir halde telgrafi buruşturdu.
Çatının eski olduğu doğrudu, ancak bu kışı
onarılmadan geçirebilir düşüncesindeydi. Bir
an kaderinin ne kadar kötü yazıldığını
düşündü.

Yaz, kış bayram demeden dünyanın değişik
ölkelerinde tehlikeli görevler peşinde dolaşıp
duruyordu. İşte bu güzelim Noel'de bile
evinden ayırdı. Eğer şimdi Liezen'de olsaydı,
belki de böyle bir felâket başına gelmeyecekti.
Aslında, her yolculuğunda yanında daima
evinin bir resmini taşırdı. Ancak bu kez, resmi
Barbados'ta Ralph Pleurfoy'a teslim etmiş, o
da resmi kaybetmişti.

58

VII. BÖLÜM

Esperenza, Malko'yu kapıda karşılayarak
içeri aldı ve esmer bir kadının yanına götürdü.
Kadın, dizkapağına kadar varan gri dar bir
ipek elbise giymişti. Belindeki iri tokalı metal
kemer, göğsü ile kalçalarını birbirinden
ayırıyordu. Bronz rengindeki bacakları sütun
gibiydi.

Ufak yüzü, küçücük ağzı, simsiyah saçları
vardı. Ojeli tırnakları oldukça uzun ve
bakımlıydı.

— Seni Mercedes Vega ile tanıştırayım, El
Dorado, dedi Esperenza gururla.

Mercedes Malko'ya elini uzattı. Eli bir
erkeğinki kadar güçlüydü.

— Aramıza hoşgeldin! dedi yavaş bir sesle.
Esperenza bana sizden uzun uzun bahsetti.
Malko teşekkür edermişcesine mırıldandı
ve bir koltuğa oturdu. Esperenza hemen bir
Pepsi getirdi. Mendoza tam karşısında oturmuş,
tırnaklarını kemiriyordu. Ramos ise
kapının dibinde sigara içiyordu.

— Bobby henüz gelememi, diye konuştu
Esperenza. Çok kıskanç bir karısı var. Bobby
sokağa çıkar çıkmaz hemen onu takip ediyor.
Bu da bizim için oldukça tehlikeli...
Malko oturduğu yerden Mercedes'e uzun

59

uzun baktı. Bu kadının diğerlerinden sanki bir
farkı vardı. Zengin bir kadına benzemiyordu.
Acaba burada ne işi vardı?

Esperenza bardağına Pepsi koydu:

— Planımızın ilk aşaması başarıyla gerçekleşti,
dedi yüksek bir sesle... Bizim için
tehlikeli çalışmalar yapan Orlando Leal
Gomez, arkadaşımız El Dorado sayesinde
ortadan kaldırıldı! Şimdi hedefimiz ABD
başkan yardımcısına gelecek haftaki ziyareti
sırasında suikast yapmak.

Bir an konuşmasını kesti. Ortalığa bir
sessizlik çöktü. Mercedes bacak bacak üstüne
atmış, anlamsızca bacaklarını seyrediyordu.
Mendoza ise tırnaklarını yemeyi bırakmıştı.
Bu sessizliği bozan Mercedes oldu:

— Gomez cinayetinin hemen ardından
böyle bir suikata girişmemiz, bizi halkın
gözünden düşürebilir. Üstelik, bu suikasttan
sonra polis çok daha sıkı kontrollere başlayacak,
bizi ele geçirmek için her şeyi yapacaktır.
Bence başkan yardımcısını sadece kaçırmakla
yetinelim.

Mercedes ustaca ve temkinli konuşuyordu.

Esperenza hemen atıldı:

— Ama şöhrete ihtiyacımız var. Böylece
halk bizi daha çabuk benimseyecek. Kaçırma
olayları sonradan da yapılabilir...

Mercedes ısrar etmedi. Dört adamın sesi
çıkıyordu. Sonunda:

— Bu olay bizim için çok hayırlı olacak.
Şimdilik toplantı bitmiştir, diye konuşmayı noktaladı Esperenza.

Mercedes Malko'nun yanına geldi.

— Bana Küba'dan bahseder misiniz? diye sordu.

60

Çok şükür, Malko bu öyküyü iyice ezberlemişti. Mercedes'e anlatmaya başladı. Sözlerini bitirdiğinde:

— Yabancı biriyle konuşmak ne hoş! diye içini çekti Mercedes. Eğer vaktiniz olursa beni mutlaka arayın!

Kadın çantasını açtı ve Malko'ya bir telefon numarası verdi. Ardından kapıya doğru yöneldi, herkesin elini teker teker sıktı ve kapıyı yavaşça kapatıp çıktı. Diğer adamlar da onu izlediler.

Esperenza hemen Malko'nun yanına gelerek:

—, Mercedes hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu.

— Kişilik sahibi bir kadın, dedi Malko.

— Beni sosyal açıdan yetiştiren odur.

Küçükken zengin ve şımarık bir çocuktum.

Üstelik sosyal konularda hiçbir bilgim yoktu, sonra...

— Onu nasıl tanıdın?

— Benim resim sergimde, diye cevapladı Esperenza. Onun çok iyi ressam olduğunu duymuştum. Tesadüfen sergime geldi ve bir resmimi göstererek "Bunu iyi yapmamışsın" dedi. Amacımın, sergiden elde edeceğim geliri fakirlere dağıtmak olduğunu söyleyince, fakirlere yardım konusunda daha başka yollar bulunduğunu belirtti. İçimden keşke erkek olsaydım, dedim. Çünkü erkek olsaydım bu olağanüstü kadına hemen aşık olur, yaşam boyu ona taparcasına bağlanırdım. Zaten defalarca seviştim onunla.

Esperenza divana uzandı, lambaları söndürüp şamdanlardan birini yaktı.

— Yanıma gel, El Dorado! diye fısıldadı.

61

Elleriyle Malko'nun elini tuttu ve elbisesinin üzerinden dolaştırmaya başladı. Bu seksi, arzulu ve hareketli haliyle tam bir Güney-Amerikalı kadına benziyordu. Malko bu fırsattan yararlanmak istedi.

— Başkan yardımcısını nasıl öldüreceksin? diye sordu.

Ama Esperenza bir tilki gibi kurnazdı.

— Bunu şimdilik sana söyleyemem. Yeteri kadar adam bulduktan sonra açıklayacağım.

Malko ısrar etmedi. Çünkü Esperenza'dan bu suikast için yeterli bilgi edinemeyeceğini anlamıştı. Ama yine de bir umut vardı.

Esperenza'nın bir erkek gibi delicesine sevip taptığı Mercedes'ten pekâlâ bu suikast planını öğrenebilirdi.

*

**

Mercedes, Dal Avila Caddesi'nin köşesinde otobüs bekliyordu. Ciddiliği ve düzgün vücudu ile erkekleri kolayca kendine bağlayabilmesine karşın, yaşamında duygusallığa asla yer vermemişti.

Nihayet eski bir otobüs durdu. Mercedes oldukça geç kalmıştı.

Yirmi dakika kadar sonra, Abraham Lincoln Caddesi'ne bakan Segunda Meydanı'nın تنها barlarından biri olan Cocorico'ya girmişti.

Barda, genç kadını Paco adıyla tanınan bir adam bekliyordu. Onunla hep bir aşığıyla randevulaşır gibi buluşurdu. Adam beyaz takım elbisesi ile büro memurlarını andırıyordu.

Kimse onun hakkında en ufak bir şey bilmezdi. İspanyolcayı Meksika aksanıyla konuşurdu. Mercedes onunla birkaç kez

62

yatmıştı. Kadınlarla sevişmeyi, kadınlara sahip olmayı çok severdi. Mercedes'in adama karşı aşırı bir güveni vardı. Güney Amerika'da gerilla savaşı kuramcılarının en iyisiydi. Her hafta onunla buluşur, haftalık görüşmesini yapar, bir hafta boyunca olan olayları tüm

ayrıntlarıyla bir rapor halinde Paco'ya anlatırdı.

— Geciktin! dedi Paco.

Kadın bir Pepsi ısmarladıktan sonra:

— Toplantı oldukça uzadı. Sana yeni haberlerim var...

Mercedes ağır ağır Malko'nun geçmişinden Leal Gomez'i öldürüşüne kadar olan bütün bilgileri Paco'ya ayrıntılarıyla anlattı. Paco başını salladı.

— Bunlar delirmiş!

Tam o anda garson yaklaştı. Mercedes'in Pepsi'sini bırakıp uzaklaşınca, kadın bu kez başkan yardımcısı için düşünülen suikast planından bahsetti. Paco oldukça şaşırmıştı.

— Eğer suikast başarısız kalırsa, sonuç çok tehlikeli olur!

— Bu tehlikeyi göze alamayız, dedi Mercedes. Başka bir yol bulmak gerek?

— Bu Çekoslovak kim?

— Orlando Leal Gomez'i öldürmesinin dışında, onu ben de tanımıyorum. Ama en kısa zamanda hakkında bilgi edineceğim. Geliş biçimi çok tuhaf...

— Bir fikrim var, dedi Paco sessizce... Bu adama grupta güvenmeyenler var mı?

— Olabilir...

— Yapacağın bir iş var, diye konuştu.

Mercedes'in omzunu tutarak. Eğer bu sökmezse başka bir yol var. Fernando Gutierrez'i

63

tanıyorsun, değil mi? Gutierrez'in bizim için yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Yarım saat sonra, Mercedes Cocorico'dan tek başına çıktı. Yapılan bu görüşmeden oldukça memnundu.

64

VIII. BÖLÜM

Esperenza vücudunu eldiven gibi saran beyaz ipekten bir mini elbise giymişti. Zaten "Dölce Vita"ya devam eden tüm kızlar mini etek hastasıydı. Oturdular mı, külotları görünür, bu da garsonların bile ağızlarının suyunu akıttırdı.

Caracas'ın diskoteklerinden biri olan "Dölce Vita", Chaquito Mahallesi'ndeki bir mağazanın zemin katında bulunuyordu. Caracas'ın tüm gençleri hemen her gece oradaydı.

Loş ışıkları, eski tarz mimarisi, flamenco müzikleriyle oldukça hoş bir görünümü vardı.

Malko pistin yanındaki masada Esperenza ile oturuyordu. Aslında Esperenza buraya Bobby'yi aramak için gelmişti. Uzun tırnakları, sallanan yakut küpeleri, hafif makyajı onu daha da güzelleştirmişti.. Bulaştığı karanlık işler dışında, çok çekiciydi.

— Tablomu seni düşenerek yaptım, diye açıkladı Malko'ya. Onu sana göstermek istiyorum. Şimdi gel, dans edelim.

Çalan slow parçaya uyarak ağır ağır dans ettiler. Ancak Malko'nun dalgın hali kızın gözünden kaçmamıştı.

— Ne düşünüyorsun, El Dorado? Eğer Caracas'ta daha fazla kalacak olursan, bana

65

çok sevdiğim Che Guevara'yı bile unutturacaksın. Malko sabırla kızın planından kendiliğinden bahsetmesini bekliyordu.

— Eğer düşündüğün devlet biçimi gerçekleşirse, ondan memnun olacağına inanıyor musun? diye sordu Malko.

— Evet, o zaman yine hep böyle dans edebiliriz.

— Yanılıyorsun, dedi Malko. Sosyalist ülkelerin çoğunda böyle dans edemezsin.

Çünkü eğlence yerleri oldukça azdır.

Esperenza hemen atıldı.

— Ama geniş petrol yataklarına sahibiz. Petrol zengini ülkeler arasına biz de girebiliriz, insanlarımızı mutlu yaşatabiliriz.

— İdealinize böyle kanlı suikastlar, tedhişler yapıp, adam öldürerek ulaşacağınıza mı inanıyorsunuz? Bence bu son derece yanlış bir düşünce...

Slow müzik yerini flamenco dansına bıraktı. Esperenza, Malko' hun ellerini avuçların içine alarak dudaklarına götürüp öptü.

— Bu akşam her şeyi unutmak istiyorum.
Vatanını bırakıp buralara geldiğine göre seni mutlu ettirmek, senin için bir şeyler yapabilmek benim görevim.

— Zaten benim için çok şeyler yaptın? dedi Malko.

— Bundan böyle gece gündüz, her zaman yanında olacağım.

Eğildi ve Malko'yu öptü. Her ikisi de bir süre öylece kalakaldılar. O sırada Esperenza omzunda bir el hissetti. Dönüp baktı. Arkasında, kırmızı yelekli garsonlardan biri duruyordu. Genç kıza doğru eğildi.

66

— Özür dilerim, senyorita. Esperenza Corozo siz misiniz?

— Evet benim.

— Dışardaki gri Bentley araba sizin galiba?

Az önce arabanızı çalmak istediler. Bu yüzden polisler sizi çağırıyor. Buyrun, sizi götüreyim. Genç kız gülümseyerek garsonu izledi.

Malko, masadaki viski şişesi ve düşünceleriyle başbaşa kalmıştı. Esperenza'yı acaba planından nasıl vazgeçirebilirdi?

Çevresine baktı. Çiftler birbirlerine sarılmış dans ediyorlardı. Pisti dolduran kızları uzun uzun seyretti. Hemen hemen hepsi, kısacık etekleri, aşırı makyajları ile sanki çağa ayak uydurmak için yarışıyorlardı.

Malko'nun yanındaki masada oturan kadının bu ortamdan oldukça sıkıldığı anlaşılıyordu. Sürekli Malko'ya bakıyor, onunla konuşmak için can atıyordu.

Nihayet, çantasından sigara kutusunu çıkardı, içinden bir tanesini yaktı ve kutuyu açık olarak masaya bıraktı.

Kadının havasından çok zengin olduğu anlaşılıyordu. Bir an Malko ile göz göze geldiler. Kadın yarı açık dudakları arasından bembeyaz dişlerini göstererek Malko'ya gülümsüyordu.

Malko, Esperenza'yı merak etmeye başlamıştı.

Çünkü genç kız hâlâ ortalarda görünmüyordu.

Merakın yerini yavaş yavaş endişe alıyordu.

Genç kızın çantasını masamn üzerinde bırakarak yerinden kalktı. Masamn yamndaki kadın da sigarasını söndürerek ayağa kalkmıştı. Malko'nun peşinden gitmek istediği belliydi.

Malko:

67

- Şimdi döneceğim, diyerek kadını yerine oturttu ve hızla kapıya doğru yürüdü. Dışarıya çıktığında Bentley'i kolayca buldu. Ancak, arabanın etrafında kimsecikler yoktu. Çevreye bir göz attı. Biraz ötedeki Mustang'ın önünde öpüşen çiftten başka kimse görünmüyordu. Park yerinin girişinde üniformalı bir polis memuru durmuş, sigara içiyordu. Malko hemen polisin yanına yaklaştı ve az önce çalınmak istenen Bentley marka arabanın sahibinin nereye gittiğini sordu. Ancak polis omuzlarını silkti ve olayı görmediğini söyledikten sonra sigarasını içmeye devam etti. Esperenza ortadan kaybolmuştu. Malko tekrar diskoteğe girdi ve masasına oturdu. Arabanın anahtarlarının bulunduğu Esperenzâ'ya ait çanta hâlâ elindeydi. Yan masada oturan kadın ise dans ediyordu. Bir an düşündü. Esperenza kesin olarak kaçırılmıştı. Onu kaçıran kim olabilirdi? Hemen Ralph Pleurfoy aklına geldi. Acaba Esperenza'yı kaçıran o muydu? Malko barın arkasındaki telefona yöneldi, numarayı çevirdi, ama telefon cevap vermiyordu. Yerine döndü, garsona hesabı ödedikten sonra park yerindeki Bentley'in yanına gitti.

*

**

Tam arabanın kapısını açacağı sırada, arkasında duyduğu bir sesle irkildi.

— Senyor?

Başını çevirdi. Arkasındaki arabaya dayanmış bir dilenciydi bu. Dinlenci elini uzatarak ona doğru yaklaştı.

68

— Senyor, bunları burada buldum! diye

mırıldandı.

Kirli ellerinde bir şey parıldıyordu. Malko dikkatlice baktı ve aynı anda kalbi duracak gibi oldu.

Bunlar Esperenza'nın küpeleriydi.

Hemen küpeleri aldı, yakından inceleyip geri verdi.

— Bunları nerede buldunuz? diye sordu.

Dilenci kurnazca başını salladı.

— Senyor, çok fakirim. Bu küpe de oldukça değerli...

— Ne kadar istiyorsun?

— Binbolos!

Bin bolos, iki yüz dolara eşitti. Malko karşısındaki kurnaz suratlı dilenciye uzun uzun baktı.

— Dinleyin, dedi. Eğer bana az önce burada neler olduğunu ve kızı kimin kaçırdığını söylersen iki yüz bolos veririm.

— Bu para yeterli değil! Ayrıca, söyleyeceğim şey oldukça tehlikeli. Onun için beş yüz bolos isterim.

Malko'nun pazarlıkla geçirecek zamanı yoktu. Arabaya bineceği anda, dilenci ceketinden tuttu.

— Senyor, peki peki, iki yüz papelde anlaşalım.

— Önce bana küpeleri verin!

Dilenci küpeleri Malko'ya uzattı. Sonra yavaş sesle gördüklerini anlatmaya başladı:

— İki kişiydiler. Kız tam arabanın yanına geldiğinde, birisi ellerinden tuttu, diğeri de koluna iğne yaptı. Ardından, büyük bir arabaya atıp kaçırdılar.

69

— Hepsi bu kadar mı?

— Evet, senyor.

— Anlattıkların iki yüz bolos etmez. Bunlar kimdi?

Cebinden yüz dolar çıkardı ve dilenciye gösterdi. Adam parayı görünce devam etti:

— Bunlar "Pepe" lakabıyla tanınan

Gutierrez'in adamları. Ancak isimlerini bilmiyorum.

Sonra, parayı Malko'nun elinden kaptı.
Malko ısrar etti.
— Kim bu Gutierrez?
Dilenci pis pis sırıttı.
— Nasıl olsa öğreneceksiniz.
Malko adamın iki yakasını sıkıca kavradı
ve sarsarak:
— Kim bu Gutierrez? Nerede oturur?
Cevap verin' diye bağırdı.
Dilenci Malko'dan korkmuştu.
— Enrico'ya giderseniz o size ayrıntılı bilgi
verir. Çünkü onun tanımadığı yoktur.
— Peki onu nerede bulabilirim?
— Onu bulmak için Sabana Grande'nin
tüm barlarına bakmak zorundasınız. Bu saatte
mutlaka bir bara takılmıştır. Şimdi beni
bir akın da gideyim
Malko yakasını bırakır bırakmaz, dilenci
karanlıkta kaybolup gitti. Malko Bentley'e
bindi ve oradan uzaklaştı. Bu olaydan hemen
Ralph Pleurfoy'u haberdar etmesi ve bu işte
parmağı olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu.

*

**

Malko arabayı Ralph Pleurfoy'un yüksek
bir duvar ve demir parmaklıklı bir kapının

70

arkasına gizlenmiş villasının önünde durdurdu.
Zile uzun uzun bastı.
Kapıyı açan olmadı.
Bu kez eliyle vurdu.
O anda evden bir köpek havlaması
duyuldu, ardından ayak sesleri geldi.
— Kimi aradınız? diye sordu uykulu bir ses.
— Senyor Pleurfoy'la görüşmek istiyorum,
diye bağırdı Malko! Çok önemli!
Kapının ardındaki ses, efendisinin evde
olmadığını, gecenin köründe uykudan uyandığını
söyleyerek uzaklaştı.
Malko büyük demir kapının önünde
düşünceleriyle tek başına kalmıştı. Acaba
Pleurfoy'un da kaçırma olayında parmağı var
mıydı?

En iyi çözüm yolu Pleurfoy'u beklemektir.
Geriye döndü, Bentley'e binerek radyoyu açtı
ve beklemeye başladı.

Sabahın üçüne doğru, dik yokuşu çıkan bir
araba sesi duydu. Hemen Bentley'in iç
lambasını söndürdü.

Mercedes 230 virajı döndü ve demir
parmaklıklı kapının önünde durdu. Bentley'
den inen Malko sakın adımlarla Mercedes'e
doğru yürüdü. Arabada iki silüet görünüyordu.
Cama doğru eğildi.

— Benim, SAS! dedi.

Cam açıldı, üzerine bir tabanca çevrildi ve
bir cep feneri yanıp söndü. Amerikalı hemen
kapıyı açtı, Malko arabaya eğildi. Mercedes'in
iç lambasının ışığında bir çift kadın bacağı
farkedildi.

— Ne oldu?

— Yeni haberler var, dedi Malko.

Amerikalı silahını beline sokup Malko'yu

71

Bentley'in yanına doğru sürükledi. Malko ona
Esperanza'nın kaçırılışını anlattı. Ralph hemen
atıldı:

— Siz delisiniz. Bu olanlardan benim hiç
haberim yok. Bu işi kafanıza buyruk
yürütürseniz sonuç böyle olur...

Malko'nun kendisinden şüphelenmesine
çok kızmıştı. O anda Mercedes'in kapısı
kapandı ve kız onların yanına geldi. Uzun
boyu, kumrallığı, aşırı makyajı, koyu yeşil
elbisesi ve küçük göğüsleriyle Caracas'a özgü
fahişelerden birine benziyordu.

— Burada ne yapıyorsun? diye bağırdı kız
tuhaf bir ses tonuyla...

Sesinden kadın kılığına girmiş bir erkek
olduğu kolayca anlaşılabilirdi. Ralph'in ters
çıkışları şimdi bir anlam kazanmıştı.

Ralph cebinden villasının anahtarlarını
çıkartıp kadın bozuntusuna uzattı.

— Sen git yat, ben arkadan gelirim!

Kadın (!) anahtarları sallayarak villaya
doğru gitti.

— Pepe Gutierrez diye birini tanıyor mumusun?

Ralph Pleurfoy irkildi:

— Gutierrez mi? Zaman zaman bizim hesabımıza çalışan madrabaz bir katildir.

Siyasi polis hesabına da iş görür.

— Peki, Esperenza'yı niçin kaçırmış olabilir?

Pleurfoy gözlerini dışarıya çevirdi.

— Bu, siyasi polisin bir planı olabilir.

Çünkü kıza babası nedeniyle doğrudan dokunamazlar.

Malko Bentley'in kapısına dayandı. Pleurfoy'un davranışından pek hoşlanmamıştı.

72

— Bir şeyler yapmak zorundayım. Aksi halde, benden kuşkulananacaklar.

Ralph'in bakımlı parmakları arabanın direksiyonunda gezindi. Bu işten memnun olmadığı belliydi.

— Çok dikkatli olmalısınız, diye konaştı. Sorumluluğunuzu asla unutmayınız. Benim bu aşamada devreye girmem doğru olmaz. Aksi halde kim olduğunuz hemen ortaya çıkar.

— Fakat siz Caracas'ta herkesi tanıyorsunuz. Bana bu konuda yardımcı olabilirsiniz.

— Önce dilencinin bahsettiği . Enricp denilen adamı bulun bence. Elinizdeki malı satmak için Gutierrez'i acele olarak görmeniz gerektiğini söyleyin. Örneğin, esrar gibi... O size gereken kolaylığı sağlayacaktır.

Sonra Bentley'in kapısını açtı.

— Yarın bana bu konuda bilgi verirsiniz.

— Tabii eğer yaşarsam...

Şimdi bütün mesele Enrico'yu bulmaya kalıyordu.

73

IX. BOLUM

Pepe Gutierrez bir yandan yemek yiyor, diğer yandan da Meksika'dan özel olarak getirttiği gitaristleri dinliyordu.

Gutierrez bir muhbir, katil ve uyuşturucu madde pazarlamacıydı. Zevkine, rahatına son derece düşküdü. Nitekim, üç gitarcıyı

ayağına özel olarak çağırılmış, kurdurduğu zengin sofraya dört fahişe kadınla oturmuştu. Vurdumduymaz bir havası vardı. Aniden kapı açıldı.

Pepe Gutierrez korkmuşcasına yerinden sıçradı, yüzü kıpkırmızı oldu. Rahatı bozulduğu için oldukça sinirlenmiş, gitarcılar çalmayı durdurmuşlardı.

— Ne istiyorsunuz?

Çizgili elbise giymiş iki adam içeri daldılar. Kurnaz görünüşlü ve kısa boylu olanı, kocaman siyah şapkasıyla aynı mantara benziyordu. Masaya doğru yaklaştı. Gutierrez' in kulağına eğilerek:

— İstedığınızı yaptık, diye fısıldadı. Yavru elimizde.

Gutierrez'in kızgınlığı geçmiş, küçük gözleri parlamıştı.

— Getirin onu!

Adamlar kapının dibine bıraktıkları Espe-

74

renza'nın baygın vücudunu sırtladılar, içeri taşıdılar.

— Onu soyun ve masaya yıtırın! diye emir verdi Gutierrez.

Sonra masasındaki fahişelere ve gitarcılara dönerek:

— Eğlenceye devam edin! dedi.

Müzisyenler tekrar masanın etrafını sardılar ve tüm güçleriyle Gutierrez için çalmaya başladılar.

Esperenza çıplak halde, masanın üzerinde yatmaktaydı.

Pepe Gutierrez, Esperenza'nın nefis vücuduna hayranlıkla baktı. İçinde delice bir ateş yandığını hissetti, ama doktorun aşırı yorgunluktan sakınması konusunda söylediklerini hatırlayınca hevesi yarım kaldı.

Bir an kendisine baktı. Oldukça biçimsiz vücudu vardı. Vücudunun şekle girebilmesi için daha az. yemesi gerekliydi, ama yemek konusunda bir türlü iradesine hakim olamıyordu.

— Yaklaştırın şu kızı! diye emir verdi.

Adamlardan biri Esperenza'yı belinden yakalayıp yaklaştırdı. Pepe ellerini kızın vücudunda gezdirmeye başladı. Esperenza gözlerini açıp kapadı. Henüz kendine gelememişti. Gutierrez iri parmaklarını Esperenza'nın kalçasına geçirdi.

— Kımılда güzelim! diye mırıldandı. Yoksa Pepe ile tanışmaktan memnun olmadın mı? Şu insanlara bir bak, hepsi benden övgüyle söz ediyorlar.

Bir anda kendine gelen Esperenza'nın siyah gözleri nefretle doldu. Hırsla:

— Babam, sizi öldürür! dedi.

75

- Beni kimse öldüremez güzelim. Hem çok güçlüyüm, hem de birçok şey biliyorum. Seni bırakmadan önce de o güzel ağzından daha çok şeyler öğreneceğim.

Esperenza bir çığlık atarak Pepe'yi ısırarak istedi.

— Bırakın gideyim, yoksa sizi öldürtürüm.

Benden ne istiyorsunuz?

Pepe Gutierrez cevap olarak güldü. Mercedes ile yaptığı anlaşmayı tutamayacaktı:

Başkan yardımcısının ziyaretinden sonra Esperenza'yı sağ olarak bırakmak işine gelmiyordu.

Bu villayı sağ terketmemeliydi bu kız.

Gutierrez Caracas'ın gerçekten güçlü isimlerindendi.

Yıllardan beri ne zaman polisin

karşısına zorlu bir görev çıksa, tüm bilgilerini

bu kuruluşa aktararak onlara yardımcı olurdu.

Komünist şeflerin çoğunu o haklamıştı.

Saint-Domingue diktatörü Trujillo'nun bir

zamanlar gizli polis şefiydi.

Dağa bakan çıkmaz bir sokakta, büyük demir parmaklıklar arasındaki villası bir şatodan farksızdı ve polis köpekleri ile özel yetiştirdiği adamları tarafından korunurdu.

— Rodriguez!

Gutierrez'in bağıışı, gitarların seslerini bastırmıştı.

— Kızı aşağıdaki mahzene kapatın!

İki adam birlikte Esperenza'yı kaldırdılar

ve sürükleyerek dışarı çıkardılar.
Rodriguez mahzenin demir kapısını açar
açmaz bir anda pis bir koku ortalığı
kaplamıştı. İçersi çeşitli işkence aletleriyle
doluydu.

Esperenza yerde yatmakta olan üç adam
far ketti.

76

Adamlardan biri yaralıydı ve yüzünden
sürekli kan akıyordu. Dudakları kesilmiş,
koparılmıştı.

Diğerinin çıplak göğsünde sigara izleri
vardı. Pantolonuna öylesine işemişti ki,
ortalığı pis bir amonyak kokusu sarmıştı.
Rodriguez burun deliklerini eliyle kapatarak
genç kızın başını zorla o yöne çevirdi.

— Şunlara bak, dedi Esperenza'ya. Çaldıkları
esrarları Maracaibo'da satıyorlardı. Hiçbir
zaman yakalanmayacaklarını düşünüyorlardı.
Ama yanlışlardı. Çünkü Senyor Pepe
onları Baranquilla'da yakalayıp buraya getirdi.
Şimdi bunun cezasını çekiyorlar.

Rodriguez, mahzenin arkasındaki ikinci
demir kapıyı açtı. Küçük odanın tavamndaki
birçok ampul.hamam gibi bir ortam yaratmıştı.

— İşte kalacağın yer, dedi Rodriguez. İki
saat sonra buradan bilinmedik bir yere
gideceksin. Şu kırmızı düğmeyi görüyor
musun? İstedğin zaman düğmeye bas, seni
buradan çıkarırım. Eğer basmazsan, pişmeye
hazır ol!

Kızı kapıya itti.

— Görüşmek üzere!

Sonra Esperenza'yı odaya sokup kapıyı
kapadı. Kız başını ellerinin arasına aldı. Niçin
buraya hapsedilmişti? Yapılan işnenin uyuşturucu
etkisi yavaş yavaş azalıyordu. Hemen El
Dorado aklına geldi ve içini bir öfke kapladı.
Biraz sonra, Esperenza deniz kıyısındaki
yakıcı güneşi hatırlatan tatlı bir sıcaklık
hissetti. Ama sıcaklık zamanla gitgide boğucu
ve dayanılmaz oluyordu. Tüm vücudu ter
içinde kalmıştı. Bir an önce bu işkenceden

kurtulmalıydı.

77

Sıcaklık, vücudunun suyunu ter olarak emiyor, kaybettiği minerallerle gücü de azalıyordu. Son derece susamıştı. Bir arı düğmeye basmayı düşündü. Fakat bu, Gutierrez ve adamlarının ekmeklerine yağ sürniek olurdu. Şu an yanımda "El Dorado" olsa, etlerini lime lime ederdim diye düşündü. Sonra elinde olmadan bir çığlık attı. Bu cehennemden kurtulması bir mucizeye bağlıydı. Onu burada kim arardı?

*

**

Malko Bentley'i bir telefon kulübesinin önüne çekti. Fahişeler kulübenin önünde durmuş, yoldan geçen arabalara işaret ediyor, durdurduklarının yanına gelerek pazarlığa başlıyorlardı. Polis arabasını gördüklerinde ise, içlerinden biri kulübeye girerek telefon edemiş gibi yapıyor, diğerleri de kulübenin önünde kuyruk oluşturarak telefon etmek için sıra bekledikleri izlenimini yaratıyorlardı. Fahişelerden biri Bentley'e yaklaştı ve Malko'ya gülümsemeye başladı. Malko kapıya doğru eğildi.

— Enrico'yu arıyorum. Eğer onu bulmama yardım ederseniz size yüz bolivar veririm. Kadın, iri baygın gözleri ve büyük ağzıyla çok alımlıydı. Malko'ya şüpheyle baktı.

— Ne yapacaksınız?

— Onu tanıyor musunuz? diye sordu

Malko.

— Evet, ancak...

Hemen Bentley'in kapısını açtı.

— Öyleyse, atlayın!

Kadın arabaya bindi. Lüks arabayı hayranlıkla gözden geçirdi, sonra kısa eteğini

78

sıyrarak baldırlarını cömertçe sergiledi.

— Humboldt Meydanı'na doğru gidelim, dedi. Orada bir barda kumar oynuyordur.

Malko, Enrico'yu sabahın dördüne doğru,

Malko, Cathy Bar'ın salonuna girdiğinde rastladığı ilk boş masaya oturdu. Az sonra

garson yanına geldi:

— Yardımcı olabilir miyim, senyor?

— Divina'yı görmek istiyorum.

— İşte orada senyor, sağ tarafta...

Malko, arkası dönük fahişeye yaklaştı.

Arkasından birinin geldiğini hisseden kadın ayağa kalkınca Malko çok şaşırdı. Çünkü kadın bir seksene yakın boyu, iri yeşil gözleri, düzgün hatları, ince vücudu ve bakımlı elleriyle göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahipti.

Malko'yu çatık kaşlarla baştan aşağı süzdü.

— Enrico'nun arkadaşımı, diye söze girdi

Malko gülerek... Sizin Caracas'ın en güzel kadını olduğunuzu çıtlattı. Görüyorum ki, bana yalan söylememiş. Birlikte oturabilir miyiz?

Malko ile kadın karşı karşıya oturdular.

Malko başlarında dikilen garsona döndü:

—Bize bir şişe soğuk Moet et Chandon getir!

Garson uzaklaşınca bakışlarını kadının yeşil gözlerine çevirdi.

— Venezuelalısınız, değil mi? diye sordu Malko.

— Hayır, Kolombiyalıyım. Caracas'ta ne

80

işle uğraşıyorsunuz?

— Ticaret gibi şeylerle...

Şampanya yosmayı hayli rahatlatmıştı.

Ana bir çeyrek kadar sonra:

— Özür dilerim, dedi kadın. Seninle oturmayı çok isterdim, ama şimdi gitmek zorundayım.

— Gitmeseniz olmaz mı?

Divina omuz silkti.

— Şimdi ilginç bir müşterimle randevum var. Herifin en büyük zevki beni soyup gözleri önünde külot ve sutyenle dolaştırmak! Umarım bana hak verirsiniz. Ekmek parası işte!

— Sizi anlıyorum, dedi Malko.

Kadın güldü.

— Çok nazıksın! Burada öyle hödüklerle karşılaşırsın ki! Ismarladıkları bir şişe Pepsi ile

bize sahip olacaklarım sanırlar. Oysa sen, şampanya ısmarladığın halde ellerimi bile tutmadın!

— Gittiğin adamın ismi nedir? diye sordu Malko.

Kadın tekrar yerine oturdu ve masada duran boş bardağı eline aldı.

— Pepe Gutierrez isimli çok tehlikeli bir adam. Davranışları araşır a beni korkutuyor, ama çok para verir ve sanki bana tapıyor. Malko kadının ellerini avuçları arasına aldı ve yavaşça öptü.

— Benimle kalamaman ne şanssızlık! Caracas'ın bu en güzel kadınıyla olmamak benim için çok kötü. Bir şampanya daha içer misin?

— Oh, evet!

Garson ikinci şampanyayı getirdi. Kadın birkaç kadehten sonra iyice gevşedi ve başını

81

Malko'nun omzuna koydu.

— Ben de seninle gelebilir miyim? diye sordu Malko.

Kolombiyalı bir süre düşündü, sonra kabul etti.

— Tamam! Yalnız yolda durup iş tutmak yok, söz mü?

— Söz.

Yarım saat sonra, Divina şampanyayı bitirmiş, yerinden kalktığında ayakta duracak hali kalmamıştı. Makyajını tazelemek için sallana sallana tuvalete gidince, Malko hemen telefona yaklaştı ve Mercedes'in evini aradı. Bu saatte ilişki kurabileceği tek militan oydu.

— Alo?

Müzik gürültüsünden Mercedes'in sesi zorlukla işitiliyordu.

— Kimsiniz?

— El Dorado, dedi Malko ve olanları kısaca anlattıktan sonra:

— Şimdi Gutierrez'in yanına gidiyorum diye ekledi. Esperenza'yı kurtarmak için başka şansım yok. Mendoza'ya hemen haber verin.

Telefonu kapadığında Divina'nın kendisini beklediğini gördü. Sarhoş kadına sarılarak birlikte dışarı çıktılar. Temiz hava bile Divina'yı ayıltmamıştı. Malko kadının beline sarılarak ön koltuğa oturttu, kapısını kapadıktan sonra direksiyona geçti.

Bentley'in altı silindirli motoru oldukça gürültüsüz çalışıyor, yolun üzerinde yağ gibi kayıyordu. Malko'nun planı belliydi. Eve Divina ile beraber girip Esperenza'yı kurtaracaktı. Yarı yolda sokak lambaları söndü. Malko hemen ek farları da yaktı.

82

— Durdur arabayı dedi birden Divina.

— Ama randevuna yetişmen gerekmiyor mu?

— Canı cehenneme o domuzun!

Malko cevap vermeden arabayı kenara çekti. Alkol kadını daha da güzelleştirmişti. Malko'yu omuzlarından tuttu ve kendine doğru çekti.

— Bana hiçbir şey borçlu değilsin, dedi Malko yavaşça.

Bentley'in arkasında tek vücut oldular. Doyuma ulaşmaları çok kısa sürdü. Kadın bir an yeşil gözlerini dışarı çevirdi, ellerini Malko'nun omuzlarından indirerek kapıyı açtı ve tekrar ön tarafa geçti.

— Pazar günü boşum, seni bekleyeceğim, diye mırıldandı.

— Sana söz veriyorum, pazara Cathy Bar'a mutlaka geleceğim, dedi Malko. Bentley büyük villanın demir parmaklıklı kapısı önünde durdu. Divina Malko'yu yavaşça öptü.

— Pazara yine görüşmek üzere...

Malko tabancasını gizlice arabanın gözünden çıkarıp beline soktu ve kadının peşinden yürüdü.

— Kapıya kadar sana eşlik edeceğim. Divina kapının yanındaki zile basar basmaz, içerde bir ışık yandı ve aynı anda ellerinde Thomson bulunan çizgili takım elbise

giymiş iki adam önlerine dikildi.

— Sakın kımıldama gringo! diye çıkıştı kısa boylu olanı...

83

X. BÖLÜM

Malko ellerini havaya kaldırdı. Divina'nın peşinden geldiği için kendine küfrediyordu. Herhalde Enrico, Gutierrez'e haber vermiş olmalıydı. En kısa zamanda bu durumdan kurtulmalıydı. Ama Divina gerçekten şaşırmıştı.

— Hey! diye bağırdı Divina. Bu adam arkadaşım, ondan şüphelenmenize gerek yok. Divina hâlâ sendeliyor, ayakta güçlkle duruyordu. Uzun boylu adama doğru yaklaştı. Ancak adam sol eliyle kadına bir tokat atarak arkasındaki duvara yapıştırdı. Sonra:

— İçeri gir, orospu! diye bağırdı.

Ötekisiyse, Thomson'u Malko'nun sırtına dayadı.

— Yürü, ahbap!

Büyük demir kapı açıldı, dört kişi villaya doğru ilerlediler. Malko her an öldürülmeyi bekleyerek sık sık adamlara bakıyordu. İçeri girdiklerinde, geniş holden geçip demir kapılı bir merdivenden mahzene daldılar. Pepe Gutierrez büyükçe bir koltuğa gömülmüş, sigarasını tütürüyordu. Balınayı andıran vücudu ve yağlı suratıyla çok iğrençti. Önünde ise, çırlıçiplak soyulmuş ve sımsıkı bağlanmış olan Venezuelalı kız beton zeminde

84

boylu boyunca yatmaktaydı.

Şişman adam sigarasını Malko'ya doğru uzattı.

— İyi akşamlar, senyor! Beni görmek inceliğini gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Ben ziyaretlere bayılırım. Ayrıca, burada da beni eğlendirecek kimse yoktu. Şimdi hep birlikte bakın ne güzel eğleneceğiz?

İki goril Malko'ya gözlerini kırpmadan bakıyorlardı. Divina ortadan kaybolmuştu. Birden, gözleri yerde sımsıkı bağlı yatan Esperenza'nın çıplak vücuduna takıldı. Kız

İstakoz gibi kızarmıştı ve güçlükle nefes alıyordu.

Malko'yu gördüğü zaman yüz hatları gevşedi, acı içinde kasılan yüzünü bir şaşkınlık havası kaplamıştı. Hafifçe tebessüm etti. Bu güzel anı bozan Gutierrez oldu. Gülümsemeyi farketmişti.

— Şu çift kumruları tekrar kavuşturduğum için ne mutlu bana! diye konuştu sırıtarak...

Gorillerden Thomson'lu olanı, Esperenza'ın kapatıldığı işkence odasının kapısını açınca boğucu sıcaklık yine odayı kapladı.

Malko şaşkınlıkla etrafa bakıyordu.

— Hiç konuşmuyorsunuz, dedi Gutierrez.

Malko atıldı.

— Bizden ne istiyorsunuz?

Şişman adam sigarasının külünü yerde yatan Esperenza'nın üzerine silkti.

— Hiçbir şey! Sadece eğlenmek istiyorum.

Yoksa benim gibi bir yaşlı adamı eğlendirmeyi kabul etmiyor musunuz?

Malko için tek umut, Mercedes'in bir an önce Mendoza ile arkadaşlarına haber verip

85

onları harekete geçirmesiydi. Bunun için de zaman kazanmak gerekirdi.

—Aslında buraya size bir teklif yapmak için gelmiştim, dedi Malko. Bana niçin böyle davranıyorsunuz, anlayamıyorum. Şişman Venezuelalı pis bir kahkaha attı.

— Beni kandıracağını mı sanıyorsun?

Rodriguez, dostumuzu odaya kapat!

Siyah şapkalı goril silahıyla Malko'nun sırtına vurarak onu sıcak odaya itti ve kapıyı kapattı.

Burası Esperenza'nın daha önce kapatıldığı odaydı. Çok sayıdaki lambalar içeriye dayanılmaz boğucu bir sıcaklık yayıyordu.

Bir an gözlerini kapatıp düşünceleriyle başbaşa kaldı: Esperenza niye kaçırılmış, onu kim ihbar etmişti?

Sıcaklık elbisesinden geçerek, vücuduna

işlemeye başlamıştı. Hemen üzerindikileri çıkarıp başına koydu. Sanki yanan bir ateşin üzerine oturmuştu. Gittikçe susuyor, fenalaşıyordu. Susuzluğunu engellemek için yere yatıp başını elbiseleriyle örttü. Bu da olmamıştı. Vücudundaki su yavaş yavaş çekiliyordu. Bir an önce içecek bir şeyler bulmalıydı. Hemen cebinden dolmakalemmini çıkarıp ağzına götürdü ve içindeki mürekkebi ağzına akıtmaya başladı. Amacı, hangi sıvı olursa olsun vücudunu susuzluktan kurtarmaktı. Mürekkebin tadı oldukça kötüydü. Kalem atıp kusmaya başladı. Bu cehennem dayanılır gibi değildi. Her solukta ciğerleri yanıyordu. Birden, kuduz bir köpek gibi bağırmaya başladı. Serin havaya ve suya ihtiyacı vardı. Çelik duvarlara koşup yumruklarıyla vurmaya başladı. Aşırı sıcaklık Malko'nun aklını

86

başından almıştı.

Mendoza ile arkadaşları hangi cehennemde kalmışlardı? Bir an önce buradan kurtulmak için Tanrıya dua ediyordu.

Birden, demir kapı açıldı, iki goril içeriye girdi. Yarı baygın Malko'yu kollarından tutup sürükleyerek Gutierrez'in ayakları dibine attılar. Adam Malko'yu görünce bir kahkaha attı.

— Ee ahbap, kendini nasıl hissediyorsun?

Umarım buraya gelişinin gerçek nedenini artık bize anlattırın...

Malko'nun konuşacak hali yoktu. Ciğerlerine serin hava çekmeye çabalıyordu. Dudakları çatlamış, kurumuştı. Güçlkle kendini toparlamaya çalıştı. Onlara, "CIA ajanıyım. Arkadaşlarım nerede olduğumu biliyorlar, eğer beni öldürürseniz kendinizi de ölüme mahkûm etmiş olursunuz" diyebilirdi ve bu da kurtuluşu olurdu. Ama ortada Esperenza vardı. Gerçeği o da öğrenirdi.

— Çıldırmışsınız siz! diye inledi. Buraya size bir iş teklifine geldim.

Pepe Gutierrez güldü.

— Anlaşıldı, demek konuşmayacaksınız.
Pekâlâ, seni arkadaşınla tekrar işkence odasına kapatacağım. Eğer yarın sabaha kadar yaşarsan, konuşursun...

Malko için o dayanılmaz işkence yine başlayacaktı. Henüz kendine gelmeden, tekrar o boğucu sığağa girmeye artık gücü kalmamış **ti.**

Gutierrez ayağa kalktı. Dışarı çıkmadan önce alaylı bir sesle Malko'ya döndü:
—Eğer fikrini değiştirirsen, kapıyı vur!
Ama boş yere vuracak olursan seni doğduğuna **87.**

pişman ederim...
Konuşması biter bitmez, iki goril Malko ile Esperenza'yı tutup işkence odasına attılar. Odadaki boğucu sıcaklık aynen devam ediyordu. Esperenza derin derin inledi.

— Ötekiler nerede? diye mırıldandı.
Malko kıza doğru yaklaştı, kulağına eğilerek:

— Biraz dayan, diye fısıldadı. Nerede olduğumuzu biliyorlar, bizi kurtarmaya gelirler...
— Ama çok geç kaldılar... Biraz daha gecikirlerse öleceğiz.

Sonra gözlerini kapadı. Lambalar sıcak hava üretmeye tekrar başlamışlardı. Malko'nun gözleri bir an demir kapıdaki gözetleme deliğine takıldı. Deliğin ardında Gutierrez merakla onları izliyordu.

. *

**

Pepe Gutierrez adamlarına dönerek:
— On beş dakika sonra sıcaklığı kesin! diye emretti. Yarın yine devam ederiz. Biraz onlarla dalga geçelim.

Gutierrez kurbanlarına acı çektirmekten, onlarla eğlenmekten çok zevk alırdı. Eline düşenleri bir an önce öldürmek neşesini kaçırırdı. En büyük zevki acı içinde kıvranan kurbanlarını seyretmekti.

Sıcaklık küçük odada hızla artmaya devam ediyordu. Baygın durumdaki Esperenza'nın

yüzü, ateş gibi kızarmıştı. Malko'nun ise, kalbi hızla çarpıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Sıcaklık bu şekilde devam ederse, bir saat sonra ikisi de ölmüş olacaktı.

88

Malko yerde sürünerek demir kapıya doğru ilerleyip yumruklarıyla vurmaya başladı.

— Konuşacağım, açın!

Kapının deliğine baktı, gorillerden biri onu seyrediyordu.

— Konuşacağım, açın kapıyı!

Ancak adam geriye dönüp uzaklaştı.

Malko adamın patronuna haber vermeye gittiğini sandı, ama zaman geçince ümidini kesti. Esperenza'ya baktı. Genç kızda hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Gutierrez onları ölüme terk ediyor olmalıydı. Sırtüstü devrildi. Parmağını oynatacak hali kalmamıştı...

XI. BÖLÜM

Mendoza blucinle yattığı yataktan sıçrayarak uyandı. Yan tarafa baktı, oda arkadaşı El Dorado'nun yatağı boştu.

Ayağa kalkıp içecek bir şeyler aradı, bulamadı. Esperenza, El Dorado ile birlikte çıkmıştı. Bir an Esperenza ile Malko'yu divanın üzerinde sevişirken tasarlardı. El Dorado artık iyice aralarına girmişti. Ama, Orlando Leal Gomez'i öldürmesine rağmen, bu adamı bir türlü gözü kesmemişti. Çünkü böylesine kültürlü, kibar, cesur ve yakışıklı biri nasıl olur da şekerkamışı işinde çalışabilirdi. Gomez'i öldürmesi Esperenza'nın güvenini kazanmasına yetmişti, ama kendisinin hâlâ kuşkusu vardı.

Aklına koymuştu. Gözünü El Dorado'dan ayırmayacak, onu yakından izleyecekti. Susuzluğunu gidermek için çıplak ayakla aşağı kata inip içecek bir şeyler aradı. Bobby avluda bir sedirin üzerinde, külotla uyuyordu. Mendoza'nın ayak seslerini işitince sıçrayarak uyandı.

— Ne oldu? diye sordu yarı uykulu gözlerle.

— Susadım.

— Gel, bir tek atalım!

90

Bara indiler, Bobby ışıkları yaktı. Bir bira açıp hem kendi kadehine, hem de Mendoza'ninkine doldurdu. Mendoza birasını yudumlarırken birden aklına bir fikir geldi. Bobby ile birlikte, El Dorado'ya güzel bir oyun oynayabilirlerdi.

Mendoza Bobby'e şu saatlerde Esperenza ile El Dorado'nun seviştiklerini, telefon edip onları rahatsız etmenin çok zevkli olacağını söyledi.

— Haydi, aç telefonu da kızı ara, dedi Bobby merakla...

Bir süre bakiştılar, sonra Mendoza telefona gidip, Esperenza'nın evini aradı. Ama, numara cevap vermiyordu. Bu saatte nerede olabilirlerdi? Esperenza'yı iyi tanırdı. Geceleri hep evinde olurdu. Mutlaka kızın başına bir şey gelmişti...

— Gitmem gerek, dedi Bobby'ye... Önce "Dölce Vita"ya uğrayacağım, sonra da Esperenza'nın evine gideceğim. Çabuk bana Mustang'ın anahtarlarını ver...

Bobby anahtarları Mendoza'ya uzatıp ekledi.

— Aman dikkat et! Arka tekerlekler çok kayıyor.

Mendoza tekrar yukarı çıkıp giyindi ve P 08'i özenle beline yerleştirip hemen arabaya atladı. Gün ağarmaya başlıyordu.

*

**

Mendoza Dölce Vita'nın önündeki park yerinde durup arabadan indi ve çevreye şöyle bir bakındı. Bentley görünürlerde yoktu. Endişesi gittikçe artıyordu. Gece kulübünün parkında ne yapacağını düşündü. Esperenza

91

evinde de yoktu. Bu saatte nerede olabilirdi? Ayrıca El Dorado da kayıptı...

Burada daha fazla beklemenin anlamsız

olacağını düşünerek Mustang'ı çalıştırdı. Tam hareket edeceği anda, biri arabanın camını tıklattı. Mendoza hemen elini belindeki silahına götürdü. Ancak camı çalanın park polisi olduğunu görünce hemen ceketiyile silahını örttü ve kapının camını indirdi.

— Galiba birini arıyorsunuz, dedi polis memuru, size yardım edebilir miyim? Mendoza bir an şaşırdı, ama hemen kendini toparlayarak:

— Bentley marka arabası olan bayan arkadaşımı arıyorum, dedi. Burada olduğunu sanıyorum da...

— Sizde mi? Onu kulübün garsonlarından biri dışarıya çıkarıp birinin arabasına bindirdi. Kız onunla gitti.

Demek, Esperenza'yı başka birisi daha aramıştı. Bu kişi Malko'dan başkası olamayacağına göre, Mendoza kızın kaçırıldığına artık iyice inanmaya başlamıştı. Dölce Vita'da bilmediği anormal bir şey olduğu kesindi.

— Çok teşekkür ederim, dedi polise. Tekrar Mustang'dan indi ve diskoteğe girip barın arkasında duran patrona yaklaştı. Patron Mendoza'nın doğrulttuğu silahı görünce:

— Param yok, ne olur beni öldürmeyin! diye yalvardı korkarak.

— Senden para istemiyorum. Garsonlardan biri genç bir kızı dışarı çıkarmış. Şimdi bütün garsonları buraya topla... Bu olay hakkında bir şey biliyorsan, konuş!

- Bil..bilmiyorum. Ama garsonları çağıra-

92

yım, siz onlara sorun!

Hemen yanındaki garsona işaret etti.

— Çabuk bana bütün garsonları çağır!

Üç dakika kadar sonra, kulüpteki altı garson yanyana dizildiler. Patron kızla kimin dışarı çıktığını sordu, ancak cevap alamadı.

Mendoza garsonlara dikkatle, teker teker baktı. Üçüncüsünün elleri titriyordu. Tabancayı ona doğrulttu.

— Bu sensin, ahbap!

Mendoza diğerlerine dağılmaları için başıyla işaret etti.

— Sakın kadınlara bir şeyden bahsetmeyin!

Arkadaşlarım dışarda, yakarım hepinizi.

Garsonlar sessizce dışarı çıktılar. Mendoza elleri titreyene yaklaştı ve:

— Kız ne oldu? diye sordu etrafında dönerek.

Ama hiçbir cevap alamadı.

Bu kez P 08'in namlusunu garsonun alnına dayadı. Garson sanki yaralanmışcasına bir çığlık kopardı ve cebinden mendilini çıkarıp alnında biriken terleri sildi.

—Eğer kızın ne olduğunu söylemezsen, seni vururum, diye tekrarladı Mendoza sert bir sesle...

—Peki, peki, söyleyeceğim. Tanımadığım iki adam bana yüz bolos vererek kızı dışarıya çağırmamı söyledi. Ben de onu kandırıp dışarı çıkardım...

— Peki niçin teklifini kabul ettin? Yüz bolos için mi?

— Hayır... Bunlar Gutierrez'in adamlarıydı. Gutierrez çok tehlikeli bindir.Eğer kabul etmeseydim beni öldürtürdü.

— Peki, kızı nereye götürdüler?

93

— İğne yapıp bayılttılar ve bir Amerikan arabasıyla götürdüler...

Mendoza P 08'i beline soktu ve dikkatle kendine bakan patrona döndü.

— Eğer kimseye bir şey söyleyecek olursan seni öldürürüm. Burasını da darmadağın ederim, bilmiş ol!

Dışarı çıktı, Mustang'a binip Miranda Caddesi'ndeki küçük bara gitti.. İçersi oldukça dumanlı ve havasızdı. Çevreye göz gezdirdi, Jose Angel arkadaşlarıyla poker oynuyordu. Arkasından yaklaşıp omuzlarından tuttu.

Kulağına fısıldayarak;

-Benimlegel! dedi.

94

XII. BÖLÜM

Ramos uykulu gözlerle arabayı kullanırken,
yanında oturan Rahip dikkatle etrafa
bakıyordu.

Arka koltukta ise Mendoza ile Jose Angel,
kollarını bağlamış, konuşmadan oturuyorlardı.
Gutierrez'in villası çok sıkı güvenlik
önlemleri altında korunuyordu. İçeriye girmek
oldukça zordu. Bu yüzden hepsi, görevlerinin
son derece tehlikeli olduğunun bilincindeydiler.
Mendoza ayaklarını dinamit kutusuna
dayamıştı.

Ramos vitesi küçülttü. Eski Pontiac villaya
yaklaşmıştı. Gutierrez'in villasına beş metre
kala Ramos arabayı durdurdu.

Yüz metre kadar ilerde, yolun kenarında
başka bir Pontiac duruyordu. Rahip ve Ramos
hemen arabadan indiler. Mendoza yavaşça
— Haydi! diye fısıldadı.

Ramos, Rahip'e yaklaştı ve yüzüne müthiş
bir yumruk attı. Bunu diğer yumruklar
izledi. Rahip, her seferinde bir "ah" çekerek
sendeliyor, bazen yere düşüyor, ama hemen
kalkarak yeniden yumruklara hedef oluyordu.
Sonunda:

— Artık yeter! dedi Mendoza.

95

Ramos, bu söz üzerine Pontiac'a bindi.
Rahip cebinden küçük bir ayna çıkarıp baktı.
Dudakları patlamış, burnu ezilmiş, kaşları
açılmış, yüzü kana bulanmıştı. Bu haliyle artık
kendisine hiçbir kadının bakmayacağını düşündü.

*

**

Pepe Gutierrez'in iki gorili, kapıdan gelen
gürültüyü duyduklarında uyukluyorlardı. Biri
kapıya vuruyordu. Gorillerden uzun boylu
olanı:

— Domingo, git bak bakalım dışarda neler
oluyor? diye emir verdi.

Domingo silahını alıp kapıya doğru ilerledi.
Zayıf bir karaltı-bağırıyordu:

— Yalvarırım bir rahibe yardım edin. Biri
beni öldürmeye kalktı. Elinden zor kaçtım. Her

yanım kan içinde.

Domingo şaşırmış ve meraklanmış ti. Rahip kanlı yüzünü parmaklıkların arasına sokmuş yalvarıyordu. Gözlerinden biri morarmış, yarılmış dudağından ise sürekli kan akıyordu.

—Oğlum, seni Tanrı gönderdi. Ne olur bana yardım et. Yoksa beni öldürecekler.

Kapıyı aç!

Domingo kapıya iyice yaklaştı. Endişeli görünüyordu....

— Ne oldu?

— Serserilerin saldırısına uğradım, beni dövdüler. Ne olur yardım edin!

Domingo başını kaşdı. Kimseyi içeriye almaması için emir vardı, ama rahip de oldukça güç durumdaydı.

— Gerçekten iyi değil misiniz? diye sordu.

Rahip kollarını ona doğru uzattı.

96

— Öleceğim, ne olur yardım edin!

Domingo bir an kapıyı açmayı düşündüyse de, sonradan vazgeçti.

— Bekleyin biraz!

Koşarak içeri girdi, uyumakta olan Fernandez'i sarsarak:

— Hey, uyan! Dışarda bir rahip var! diye bağırdı.

— Bundan bana ne?

— Ama adam yaralı! İçeri girmek istiyor.

Günaha girmeyelim.

Fernandez bağırdı:

— Patronun emri var, sakın kimseyi içeri alma!

— Fakat, o bir rahip!

Fernandez bu kez duraksadı, ancak kendini toparlayarak:

— Kim olursa olsun, içeri sokma! diye emir verdi.

Domingo çaresiz, tekrar dışarı çıktı. Bir şeyler yapmalıydı. Demir kapıya baktı, rahip acı dolu gözlerle kendisini izliyordu.

— Ah, senyor! Çabuk bana yardım edin, artık dayanacak gücüm kalmadı.

Domingo üzüntülü bir sesle:

— Yardım isteyecek başka birini bulun,
dedi utanarak. Emir böyle, size maalesef
kapıyı açamam! Umarım beni bağışlıyorsunuz.
Rahip bu sözlerle aldırmaksızın, ellerini
kapının parmaklıklarından uzatmış, yakarışlarına
devam ediyordu.

— Ne olur açın!

— Bunu yapamam, diye tekrarladı Domingo.
Aslında böyle söylüyordu, ama rahibin bu
acıklı haline de bir türlü yüreği dayanmıyordu.

97

— Ne kadar gaddarsınız, diye bağırdı
Rahip. Bir Tanrı adamına nasıl yardım
etmezsiniz?

— Hayır, lütfen, diye karşı çıktı Domingo.
Rica ederim, böyle konuşmayınız.

Ardından elleriyle haç işareti yapıp ekledi.

— Size söylediğim gibi emir böyle, benim
bir suçum yok!

Başı önünde içeriye girdi. Fakat içi bir türlü
rahat etmiyordu. Bir din adamına nasıl böyle
davranabilir, ona karşı acımasız olabilirdi!
Tekrar dışarı çıktı. Rahip kapının dibinde
çömelmiş, inleyerek bekliyordu. Cebinden
anahtarları çıkarıp biriyle büyük demir
parmaklıklı kapıyı açtı.

— Tanrı seni korusun oğlum! Dizlerimde
güç kalmadı, koluna girebilir miyim?
Domingo rahibi kolundan sıkıca kavradığı
anda, arkasında bir gürültü duydu. Başını
çevirip bakacağı sırada, rahibin yumruğu
suratında patladı. Kütük gibi devrildi. Doğrulacağı
anda karaciğerine bir bıçak girdi. Bıçağı
Jose Angel saplamıştı. Rahip Domingo'yu
bahçenin dibine sürükleyip çalılıkların arasına
görölmeyecek şekilde sakladı. Sonra içeriye
doğru bir kedi sessizliğiyle ilerlemeye başladı.

*

**

Fernandez olanları sezinlemiş gibi uyumakta
olduğu yatağından doğruldu. Aynı anda
karşısında bir rahibin elinde Domingo'nun

silâhı olduğu halde üzerine doğru geldiğinigördü.
Başucundaki silahını alacağı anda,
Rahip mermileri üzerine insafsızca boşalttı.
Fernandez kanlar içinde yatağına serildi.
Rahip içerdeki ikinci kişiyi de böylece

98

temizlemiş oluyordu. Artık sıra Esperenza ile
El Dorado'yu bulmaya kalmıştı. Dışarı çıkıp
arabada bekleyen Mendoza ile Ramos'a işaret
etti. Bu işaret üzerine Ramos arabayı çalıştırıp
demir kapıdan girerek binanın girişi önünde
durdu.

*

**

Paulo, Gutierrez'in en güvendiği adamıydı.
Gutierrez'e sadakatle davranır, onun iş
bağlantılarını kurardı. Otomatik Colt tabancasını
hiçbir zaman belinden çıkarmazdı.
Paulo, Pontiac'ın kapıya dayanışını ve
gelişen olayları dikkatle izliyordu.
Mendoza ve Jose Angel, merdiven basamaklarını
siper alarak gürültü yapmadan ilerliyorlardı.
Jose belinde taşıdığı el bombasını
çıkarıp binanın içine fırlattı ve hemen kendini
yere attı.

Patlama bir anda tüm villayı yerinden
oylattı. İçersi duman içinde kalmıştı. Mendoza
ile Angel dumanın kaybolmasını beklemeden
hızla odaya daldılar. Odada göz gözü
görmüyordu. Mendoza ayağının bir şeye
takıldığını hissetti. Yere dikkatle baktığında
gorillerden birinin parçalanmış vücudunu
gördü.

Aşağı katta ise, Rahip dikkatle mutfığa
daldı ve karşısına çıkan Gutierrez'in melez
aşçısına bir şarjör kurşun yağdırdı.

*

**

— Çabuk gelin! diye bağırdı telefonda
Gutierrez. Katiller bütün adamlarımı öldürüyor...
Gutierrez bir yandan telefonla polisi

99

çağırırken, diğer taraftan da elinde tabancası,

kapıyı gözlüyordu. Böyle bir şey beklemediği için çok korkmuştu. Bu adamların hiç de şakacı bir yanı yoktu. Ölmesi an meselesiydi. Birden aklına Paulo geldi. Paulo her bakımdan en güvendiği adamlarından birisiydi. O üstün zekâsı, çevikliği ve kuvvetiyle bu baskından mutlaka kurtulmuş olmalıydı... — Paulo! diye bağırdı. Orada mısın? Paulo yerine yabancı bir ses cevap verdi: — Paulo öldü, orospu çocuğu! Ses, Rahip'in sesiydi.

*

**

Mendoza ve Jose Angel hızla mahzene indiler. Mendoza, daha önce Gutierrez'in villasının mahzeninde işkence odaları olduğunu duymuştu.

Mendoza önde, Angel arkada, Esperenza'nın bulunduğu işkence odasını aramaya başlamışlardı. Bir demir kapının önünde durdular. Mendoza, kapıyı yavaşça araladı. İçerde kimse yoktu. Nerede olabilirdi? Yoksa öldürölüp gömülmüş müydü? Mendoza bu düşüncelerle boğuşurken, Angel'in sesiyle kendine geldi:

— Buralarda bir yerde olması gerek. Bir de karşıdaki şu kapıya bakalım.

İki katil biraz yürüyüp önlerindeki ikinci demir kapıyı açtılar. Birden yüzlerini boğucu bir sıcaklık yaladı. Mendoza önce yerde çırılçıplak yatan Esperenza'yı farkettil. Malko da genç kızıdan iki üç metre uzakta yatıyordu. Hemen Esperenza'ya koştu. Kulağını kızın kalbine dayadı, nefes alıyordu.

- Eğer çok su kaybetmemişlerse, onları 100

kurtarabiliriz, diye mırıldandı.

Ama onun asıl merak ettiğı şey, Esperenza ile Malko'nun bu duruma nasıl düştükleriydi? Demek El Dorado bir hain değildi! Onları kim kaçırmış olabilirdi? Esperenza'yı kucağına aldı. Jose de Malko'yu sırtlamıştı. İkisini holdeki divana yatırdılar. Bu sırada Rahip

makineli tüfekte Gutierrez'in bulunduğu odanın kilidini taradı ve kapıya bir tekme atarak içeriye daldı.

Gutierrez barut gazının arasında bir namlu farketti. Hemen silah tutan kolu aŗaęı sarktı. Korku içinde:

— Ne olur beni öldürmeyin! diye yalvardı.

Rahip dikkatle adama baktı. Gutierrez ismini daha önceden duymuŗtu, ama adamın bu kadar şiŗman olabileceği aklına gelmemiŗti. Silahını doğrultup yalvaran adamı hedefledi.

Tam tetiğe dokunacağı anda, Mendoza araya girdi:

— Acele etme!

Sonra ceketini çıkarıp, göğsüne sardığı bomba fitilini zd. Gutierrez, baŗına gelecekleri anlamıŗtı. Acı bir çığlık kopardı. Rahip adamı silahıyla drtp yerine oturtturdu. Mendoza Jose'ye döndü.

— Arabadaki kutuyu getir.

Jose aldığı bu emir üzerine arabaya yöneldi. Arkadaŗının ne yapmak istediğini çok iyi anlamıŗtı.

Mendoza göğsünden zdğ fitili Gutierrez'in baŗına doladı, ucuna da sigara paketi boyunda bir cihaz taktı. Şiŗko sonunun çok feci olacağını dŗndke çırpınıyor, fakat her defasında Rahip şiŗkoyu omuzlarından bastırarak oturuyordu.

101

Jose dinamit kutusunu getirmiŗti. Mendoza kutuyu özenle arkadaŗının elinden alarak şiŗkonun altına koydu. Sonra fitilin diğer ucunu kutuya bağladı. Artık Gutierrez'in sonu gelmiŗti. Arkadaŗlarına bunca iŗkence çektiren bu acımasız adam, acımasızca lmeliydi. Jose ve Rahip'e dönerek:

— Esperenza ile El Dorado'yu Bentley'e bindirin, diye emir verdi. Ben arkadan geliyorum. Ramos'u da alın!

İki adam bu emir üzerine uzaklaŗtılar.

Mendoza, Gutierrez'i el ve ayak bileklerinden sıkıca koltuğuna bağladı.

Gutierrez'in gözleri korkudan âdeta yuvalarından fırlamıştı. Bir an önce polislerin gelmesi için tüm kalbiyle dua ediyordu. Mendoza fitilin ucundaki cihazı aldı, üzerindeki bir düğmeyi çevirip bastırdı. — Bu zaman ayarlı bir patlayıcıdır. Üç dakika sonra işin tamam! Tam kapıdan çıkacağı anda, şişkodan bir inilti geldiğini duydu. Dönüp baktı. Şişko'nun yüzü mosmor olmuş, başı vücuduna daha da gömülmüştü. Mendoza şaşkınlıkla adamı kontrol etti. Kurbanı korkuya dayanamamış, kalp krizinden gitmişti. Yüzünü memnunluk dolu bir ifade kapladı. Çünkü artık Gutierrez efsanesi tarihe karışmıştı. Hemen dışarıdaki Bentley'e atladı. Araba büyük demir kapıdan geçip Caracas'a doğru yol alırken mütliiş bir patlama oldu. Evden alevler yükseldi. Havada uçuşan parçalar arasında Gutierrez'den de bir şeyler olmalıydı...

102

XIII. BOLUM

Malko'nundudakları patlamış, gözkapakları iyice şişmiş, vücudu bembeyaz kesilmişti. Onu Esperenza'nın yatağına yatırmışlardı. Mendoza başının ucunda durmuş elleriyle Malko'nun yaralarını inceliyordu. Jose Angel ise kapıya dayanmış, sessizce etrafa bakıyordu. Malko bir an gözlerini açıp bir şeyler söylemek istedi. Ancak dudakları çok acıyordu. Angel eliyle dışarıyı işaret etti. Az sonra keçi sakallı, orta boylu bir adam elinde çantasıyla içeri daldı. Halinden doktor olduğu kolayca anlaşılıyordu. Doktor, çantasından çıkardığı küçük bir fenerle Malko'nun yaralarına dikkatle baktı ve çantasından aldığı kremi özenle genç adamın vücuduna sürdü. Soğuk krem Malko'nun yanan vücuduna değdikçe ferahlık sağlıyordu. Doktor sürme işini bitirince Malko'ya baktı.

— Şu anda konuşacak haliniz yok! Biraz

istirahat edin. Yarına bir şeyiniz kalmaz.

— Ya Esperenza? O nasıl?

— O da iyi, yan odada yatıyor.

Malko tekrar gözlerini kapadı. Ralph

Pleurfoy'a bir an önce haber vermesi

103

gerekiyordu.

*

**

Esperenza kıpkırmızı vücuduna bej rengi bir elbise geçirmişti. Teninin kızarıklığı saçlarına da yansımış, siyah saçlarını âdeta pembe bir görünüme sokmuştu.

Yavaşça Malko'nun odasının kapısını açtı, yatağında dalgın dalgın yatan genç adamın yanına giderek ellerini elleriyle birleştirdi.

— Zavallı El Dorado, diye mırıldandı. Bir an öleceğimizi sanmıştım.

Malko kızın sesini duyunca gözlerini açtı.

Yaraları iyileşmeye başlamıştı.

— Ne zamandan beri buradayım? diye sordu. Odasında pencere olmadığından zamanı anlaması mümkün olmuyordu.

— İki günden beri buradasın. Her ikimiz de yapılan morfinin etkisiyle iki gün uyumuşuz...

— Peki, o cehennemden nasıl kurtulduk?

Esperenza olanları uzun uzadıya anlatırken, Malko da onu dikkatle dinliyordu. Ama asıl kafasını kurcalayan bu değildi. Esperenza niçin ve kimin emriyle kaçırılmıştı?

— Gutierrez senden ne istemiş olabilir? diye sordu Malko.

— Bilmiyorum. Onun bizimle hiçbir sorunu yoktu. Neden bize böyle davrandığını anlamadım. Bizimkiler haklamış onu.

O sırada Mendoza odaya girdi. Bu ufak tefek adama Malko şükran borçluydu. Çünkü hoşlanmadığı bu adam hayatını kurtarmıştı.

— İyi ki, Mercedes'i zamanında uyarmışım, dedi Malko. Yoksa tavuk gibi kızaracaktık.

Mendoza donup kalmış, yüzü her zaman-

104

kinden daha da beyazlamıştı.

— Mercedes mi? Onu toplantıdan beri görmedim.
Bu kez şaşırma sırası Esperenza'ya gelmişti.
Malko'ya dönerek:
— Yani sen Mercedes'le görüştün mü? diye sordu.
Malko başını iki yana salladı:
— Hayır! Daha önce bana telefon numarasını vermişti. Ben de Gutierrez'in villasına gitmeden önce telefonla durumu ona bildirdim ve hemen Mendoza'ya haber vermesini istedim.
Kısa süren bir sessizlik oldu. Malko Mendoza'nın aklından geçenleri okuyabiliyordu. Venezuelalı kendisine inanmamış gibiydi. Mercedes'in böyle bir kalleşlik yapamayacağına adı gibi emindi. Çünkü uzunca bir süreden beri onunla beraber çalışıyorlardı. Mercedes'e olan güvenleri tamdı.
Mendoza birden oturduğu yerden fırlayıp odadan çıktı. Esperenza kuşkuyla gözlerle Malko'ya bakıyordu. Genç adam kızı kollarının arasına aldı.
— Mercedes'e hâlâ güveniyor musun?
Esperenza ir kildi, kaşlarını çatarak:
— Evet! diye yanıtladı. Hâlâ güveniyor ve Gutierrez'le ilgisi olduğuna inanmıyorum. Çünkü o adam bir... bir katil... bir kaçakçı... bir...
Genç kız daha fazla konuşmadı. Kelimeler boğazında âdeta düğümlenip kalmıştı. En çok güvenip saygı duyduğu birinin kendilerini arkadan vurabileceğini asla düşünemiyordu. Gözleri yaşardı, iki damla yaş yanaklarından süzülüyordu.

105

O anda kapı açıldı ve Mendoza içeri girdi. Yüzü yine asıktı.
— Bobby de şahidimdir, diye söze başladı. Kimse bana ne geçen gece, ne de daha sonra telefon etmedi.
Malko, Mendoza'nın siyah gözlüklerinin arkasından kendine baktığını görüyordu.

Kimse ona inanmıyordu. Aslında, inanmak istemiyorlardı. Çünkü hepsi Mercedes'e tapıyor, bu kadından kötülük gelebileceğini akıllarının uçlarına bile getirmiyorlardı. Tek çözüm yolu, kadınla yüzleşmekti. Aksi halde herkes kendine karşı cephe alacaktı.

— Anladığım kadarıyla hiçbiriniz bana inanmıyorsunuz, dedi Malko. Ama durumu bir de ona sorun. Umarım bu konuda söyleyecek bir sözü vardır.

— Umarım, dedi Mendoza odadan çıkmadan önce...

Mendoza odadan çıkarken kapıyı aralık bırakmıştı. Malko aralık duran kapıdan Mendoza ile JoseAngel'in aralarında konuştuklarını gördü. Yapılan bu konuşma sonrası Jose Angel kapının dibine bir sandalye atarak oturdu. Malko göz hapsine alındığını anlamıştı. Esperenza ise endişeli gözlerle Malko'ya bakıyordu. Ardından, dudaklarını genç adamın yanağına götürerek öptü.

— Ben sana güveniyorum, dedi kulağına fısıldayarak. Fakat arkadaşlarım için aynı şeyi söyleyemem...

— Peki ama, niçin Mercedes Mendoza'ya haber vermedi. Oysa ikimizin de başının belâda olduğunu biliyordu.

— Bilmiyorum, diye yanıtladı Esperenza.

106

Bu işten hiçbir şey anlamadım.

..*

**

Mercedes Vega bir yandan mentollü sigarasını içiyor, bir yandan da Caracas m akşam gazetelerinden "El Nacional"ın ilk sayfasını okuyordu.

Gutierrez ve gorillerinin ölüm haberi büyük puntolarla yazılmış, fotoğraflar geniş yer işgal etmişti.

Mercedes resimlere dikkatle baktı. Cesetler arasında Esperenza ile Malko'nunki yoktu. "Kurtulmuş olmalılar" diye düşündü. Acaba nasıl kurtulmuşlardı? Bu sorunun cevabını

oldukça merak ediyor, fakat bir türlü telefon açıp sormaya cesaret edemiyordu. Gazetede ki haberde, Caracas'ın ortasında böylesine işkence odaları ve koruyucuları olan bir villanın nasıl olup da daha önce basılmadığı konusunda polise duyulan şaşkınlık dile getiriliyordu.

Mercedes Vega sigarasından çektiği dumanı ciğerlerine doldurduktan sonra gözlerini tavana dikip düşünmeye başladı. Esperenza ile sarışın adamın böylesine bir yerden kurtulmalarına bir türlü inanamıyordu. Yıllardan beri önemli sayılabilecek birçok olaya katılmıştı.

Hiçbir zaman ön plana çıkmaz, olayların perde arkasında kalırdı. Giyimine ise her zaman özen gösterir, modayı yakından izlerdi. Nitekim, yine üzerinde vücudunu sıkıca saran ve hatlarını iyice ortaya koyan bir elbise vardı. Makyajlı yüzü, bakımlı elleriyle oldukça çekiciydi. Bu kılıkta karşısındaki erkekleri etkilediğine inanıyordu.

Bir an Esperenza'ya telefon açmayı düşün-
107

dü, ama sonradan vazgeçti. Sarışın adam kendisine telefon ettiğini Esperenza ve arkadaşlarına söylemiş olabilirdi.

Kapı çalındı. Sigarasını kül tablasına bastırıp kapıya yöneldi. Tam açacakken durakladı. Çünkü zili çalan, Gutierrez'in katillerinden biri de olabilirdi. Zincirle sürgülenmiş kapıyı yavaşça araladı. Esperenza ve arkadaşları karşısındaydı. Hiçbir şey belli etmemesi gerekiyordu. Zira yapacağı en ufak hata, onu çıkamayacağı bir uçuruma itebilirdi. — İçeri buyurun, sizi hangi rüzgâr attı böyle, dedi gülümseyerek.

*

**

Mercedes kendisine gülümseyen Malko'nun karşısına otururken, endişesini belli etmemeye çalışıyordu. Zaman zaman bacaklarını okşayarak erkeklerin dikkatlerini bacakları üzerinde toplamayı amaçlıyordu. Esperenza'dan

yana İse, hiç korkusu yoktu.

— Hiç kimseden telefon almadım ben, dedi.

Yüzleşme yarım saattir devam ediyordu ve bu Esperenza ile arkadaşları açısından ayrı bir anlam taşıyordu. Çünkü ikisinden birisi mutlaka yalan söylüyordu. Malko mu? Yoksa Mercedes mi?

Mercedes bacaklarını sergileyerek erkeklerin dikkatlerini dağıtmak istiyordu. Bir an, Rahip'in gözlerinin bacakları üzerinde dolaştığını gördü. İşte istediği olmuş, erkeklerden birinin dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bundan cesaret alarak elbisesinin eteğini biraz daha yukarı kaldırdı. Rahip âdeta kendinden geçmişti. Sonra kendini toparladı ve elleriyle 108

haç işareti yaparak istemeden de olsa bakışlarını çevirdi.

—Buraya gerçeği öğrenmeye geldik, dedi Esperenza Mercedes'e bakarak. Gerçeği bulmadan da bu işin peşini bırakmayacağız.

Şimdi bize doğruyu söyle. El Dorado sana telefon edip benim başımın belâda olduğunu söyledi mi, yoksa söylemedi mi?

Mercedes bu soruyu yanıtlarken duraksamanın şüphe uyandırabileceğini düşünerek hemen cevabı verdi:

— Hayır, telefon etmedi.

Mercedes'in bu yanıtıyla olay çıkmaza girmişti. Malko'nun hemen kendisini temize çıkaracak bir delil bulması zorunluydu.

Birden, aklına Divina geldi. Onu tanık olarak kullanabilirdi.

— Mercedes'e telefon ettiğimi size ispatlayacağım, dedi Esperenza'ya bakarak.

— Nasıl? diye sordu Esperenza.

— Bir tanığım var. Önce onu bulalım. Adı Divina. Cathy Bar'da çalışıyor.

Mercedes durumun sarpa sardığını sezinlemişti.

— Blöf yapıyor, sakın inanmayın!

Jose konuşmaları dikkatle dinliyordu.

— Divina'yı tanıyorum, diye söze karıştı.

Onu size getireceğim. Eğer getiremezsem bile, gerçeği muhakkak öğreneceğim. Bana güveniyorsunuz değil mi?

Herkesin Jose'ye olan güveni tamdı. Malko ve Mercedes bir an göz göze geldiler. O sırada kapı kapandı. Jose Angel gerçeği öğrenmeye gitmişti.

*

**

109

Divina, Cathy Bar'ın arka salonunda Jose ile konuşuyordu. Sol gözü mosmordu. Gutierrez'in gorilleri kendileriyle zorla seviştiğini bahane ederek kadını iyice pataklamışlardı. Ancak işi gereği, başından geçen bu kötü olayı bir an için de olsa unutarak neşelenebiliyor, müşterilerini her zamanki içtenliği ve güleryüzüyle karşılayabiliyordu. Zira herkesi memnun etmek onun görevinin püf noktasını oluşturuyordu.

Güzel kadın, bir yandan elindeki konyak kadehiyle oynarken, diğer taraftan da Jose Angel'in sorularını yanıtlıyordu.

— Emin misin? diye sordu Angel yeniden. Bir yanlışlık olmasın?

Jose kadınların huylarına göre davranmasını çok iyi bilir, onlarla olan ilişkilerini her zaman en üst düzeyde tutardı. Nitekim işte yine böyle olmuş, Divina'nın huyuna göre giderek ustaca ağzından lâf almıştı. Aslında Divina'ya olan saygı ve sevgisi çok büyüktü. Guatemala'dan pasaportsuz ve meteliksiz bir halde kaçarak Caracas'a ilk geldiği yıllarda kendisine tek sahip çıkan Divina olmuştu. Onu evine yerleştirip uzun bir süre ondan iş beklemeden sadece kendi kazandığı paralarla Jose'yi en rahat biçimde yaşatmıştı. Ama kendisi kadın parası yemekten utandığı için bir gün iş bularak evden ayrılmak istemiş, Divina evinin her zaman ona açık olduğunu söyleyince iyice mahcup olmuştu. Bu yüzden Divina'ya daima şükran ve minnet borçluydu. Onun yaptığı bu iyiliği asla unutamazdı.

Jose yerinden kalktı. Elini cebine sokup konyağın parasını çıkardı. Tam masaya bırakacakken, kadın elini tuttu:

110

— Bırak, ben öderim.

Fazla ısrar etmedi. Çünkü kadının asla kendisine para verilmeyeceğini biliyordu.

Dışarı çıktığında bir taksi çevirdi. Artık gerçeği öğrenmişti: El Dorado doğru söylüyordu.

Esperanza'yı kurtarmaya gitmeden önce telefon etmişti. Ancak bu son derece güvendikleri Mercedes'in yalan söylediği anlamına gelmezdi.

*

**

— Telefonda "Mendoza'ya haber ver" dediğini duymuş. Hatta, telefonun dinlendiğinden tedirgin olarak ahizeyi hemen yerine koymuş...

Jose Angel, Divina'nın sözlerini olduğu gibi anlattı. Sonra odadakilere dönerek Cathy Bar'daki konuşmaları hakkında ne düşündüklerini anlamaya çalıştı.

Artık tüm bakışlar Mercedes'in üzerinde toplanmıştı. Bu itham karşısında mutlaka bir açıklama yaparak kendini temize çıkarması gerekiyordu.

Kadın kurumuş dudaklarını ısırdı, elini saçlarında gezdirdikten sonra:

— El Dorado'nun telefon etmediğini söylemedim, dedi soğukkanlılıkla. Sadece bana telefon etmedi, dedim...

Malko hemen atıldı:

— Size telefon ettiğimi kanıtlayabilirim.

Hatta müzik dinliyordunuz. Çaykovski'nin Do Majör Konçertosu çalıyordu. Telefonla konuşurken pikabın sesini kısıtınız, ama ben yine de müziği tamdım. Çünkü Çaykovski'yi severim.

Mercedes donup kaldı. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri sabit bir noktaya takılıp kalmıştı. Müzik işi hiç aklına gelmemişti.

Üstelik, söz konusu plak hâlâ pikabın üstündeydi.

Malko genç kadının bir anlık şaşkınlığından yararlanarak bastırdı:

•— Sanırım, bana hak verdiniz.

Mercedes yerinden doğruldu. Tüm soğukkanlılığını koruyarak:

— Çaykovski'nin bu konçertosu çok ünlüdür, diye konuştu. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.

Mendoza siyah gözlüklerinin ardından kadına dikkatle baktı:

— El Dorado'nun bahsettiği plâk sende var mı? diye sordu merakla.

— Bilmem...

Bir sessizlik oldu. Herkes Malko'nun doğru söylediğine inanmaya başlamıştı. Mendoza ellerini Mercedes'e uzatarak:

—r Anahtarı ver! dedi. Odana bakacağım. Kadın durak şadı.

— Fakat niçin? Bana güvenmiyor musunuz? Destek arar gibi Esperenza'ya baktı, fakat oda:

— Anahtarı ver! diye tekrarladı.

Mercedes çaresizce çantasını açıp Mendoza'ya anahtarı uzattı.

Mendoza yanındaki Rahip'e başıyla işaret etti ve birlikte dışarı çıktılar. Onların çıkmasıyla oda sessizliğe gömülmüştü. Esperenza bu sessizliği bozmak istercesine:

— Kahve içeceğim, diyerek mutfığa doğru yöneldi ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

112

XIV. BÖLÜM

Kapı yavaşça açıldı. Mercedes dışında herkes başlarını o yana çevirdi. Mercedes artık hâpı yuttuğunu biliyordu.

İçeri girdiklerinde Mendoza anahtarı kanepenin üzerine atarak Mercedes'e bakmadan konuştu:

— Plâk hâlâ pikapta duruyor.

Mendoza bu sözleriyle kadının yalan söylediğini anlatmak istiyordu.

Esperenza tüm soğukkanlılığını toplayarak sordu:

— Şimdi bize doğruyu söyle, Mercedes.
Niçin Mendoza'ya haber vermedin? Oysa,
bizim tehlikede olduğumuzu biliyordun..
Umarım Gutierrez'le birlikte çalışmıyor sundur...
Mercedes yutkundu. Artık son kozu
oynamanın sırası gelmişti.

— Yalan söylemiyorum, diye üsteledi. El
Dorado, bu plâğı çok sevip dinlediğini
arkadaşlarının birinden öğrenmiş olsa gerek.
Bunu da şimdi koz olarak kullanıyor.
Kurnazca galip gelmek istiyor. Bence bu adam
bir ajan, Amerikan ajanı.. Ellerine bakın bir
kere. Hiç şeker kamışı toplamış bir insanın
ellerine benziyor mu? Onun buraya gelmesin-
113

deki amaç sizi yok etmek...
Uzun bir sessizlik oldu. Kimsenin ağzını
bıçak açmıyordu. Bu sessizliği bozan Jose
Angel oldu:

— El Dorado'nun yalan söylemediğine
eminim. Aksine, Mercedes gerçeği açıklamıyor.
Çünkü onun bizden ayrı bir örgütü var.
Bu örgüt, bizim çalışmalarımızı sürekli
engellemekle kalmıyor, aramıza bir yılan gibi
giren Mercedes yardımıyla gizli planlarımızı
öğrenip bizi yıkmayı amaçlıyor. Tıpkı, Bogota
örneğinde olduğu gibi... Çünkü ben de
oradaydım...

Angel'in bu itirafları herkeste bir şok etkisi
yaratmıştı. Mercedes'in bu açıklamalara verecek
cevabı olamazdı. Çünkü bu grubun
kendisine taptığına yürekten inanıyordu. Bu
yüzden böyle bir tepkinin yine buradan
gelebileceğini aklının ucuna bile getirmemişti.
Ama şimdi ummadığı olmuş, güvendiği
dağlara kar yağmıştı.

Bir an bakışlarını Esperenza'ya çevirdi.
Kendisine çok sadık olduğuna inandığı bu
kızdan yardım bekliyor gibiydi. Fakat Esperenza'da
da hakkındaki olumlu düşüncelerin
değiştğini anlamıştı. Şimdi tek çözüm yolu,
kendisine düşman olan bu adamlarla uzlaşma
zemini aramaktı.

— Aptallar! diye bağırdı. Zavallı aptallar! Küçük maceralarla başarıya ulaşacağınızı sanıyorsunuz, ama yanıyorsunuz. Çünkü halk sizi desteklemiyor.

Esperenza, Mercedes'in bu sözlerine çok şaşırmıştı. Taptığı, güvendiği, inandığı bir insan nasıl böyle konuşabilirdi?

— Bizi öldürmek istedin, diye bağırdı dolu 114

gözlerle..

— Evet, çünkü siz hiçbir işe yaramayan sokak serserilerisiniz!

Bu kelimelerle Mercedes, bir anda herkesin nefretini kazanmıştı. Artık herkesin gözünde değersiz bir yaratık, bir düşman olmuştu...

— Kalles! diye bağırdı Rahip.

Mercedes pencereye baktı. Kaçmayı deneyebilirdi.

Zaten, artık kaçmaktan başka çaresi de yoktu. Çünkü bu katillerin elinden başka türlü kurtulması mümkün değildi.

Hızla pencereye doğru atıldı. Fakat kapalı pencereyi açana kadar Jose Angel çoktan ona yetişmişti... Kadını ellerinden tutup sıktı.

— Ona dokunmayın! diye araya girdi

Esperenza.

Jose kadını omzuna alıp başka bir odaya götürdü ve kapıyı kilitledi.

— Bu kadını konuşturman! diye söylendi Mendoza.

Esperenza konuşmuyordu. Çünkü sorun oldukça önemliydi. Bir an Malko'nun kendisine yardımcı olabileceğini düşündüyse de sonradan vazgeçti. Suçlanması daha yeni tamamlanmış birisine, düşüncelerini açıklayamazdı. Yardımına koşan her zamanki gibi Jose Angel oldu..

— En iyi çözüm yolu, kadını ortadan kaldırmak, dedi Angel. Bize nasıl olsa kayda değer bir açıklama yapmayacak. Hem zaten Gutierrez adına da çalıştığını öğrendik. Bu bizim için yeterli.

— Niçin onu öldüreceksiniz? diye sordu Malko.

Jose ve Mendoza hayretle Malko'ya baktılar.

115

— Bunu sen mi söylüyorsun, El Dorado? dedi Mendoza. Sen çıldırdın galiba, o kadın seni öldürmek istedi.

Malko bu sorusuyla dikkatleri üzerine çektiğini farkettiler. Aslında, insan öldürmeyi sevmediğinden böyle bir soru sormuştu.

Esperenza'ya baktı. Oldukça bitkin ve üzgün bir hali vardı. Derin bir nefes alarak

— Jose haklı, diye söze başladı. Oylama yapalım. Ben oyumu Mercedes'in ölmesi için kullanıyorum.

İnce elini havaya kaldırınca, Mendoza ile Rahip de onu izlediler. Jose önce bir an durakladıysa da, o da elini kaldırarak arkadaşlarına katıldı. Şimdi tüm dikkatler Malko'nun vereceği cevaba yönelmişti.

— Oylamada çekimser kalıyorum, dedi Malko.

Böylece Mercedes'in öldürölme kararı oy çokluğuyla kabul edilmişti.

Mendoza P 08'ini eline aldı:

— Onu tek mermiyle yere sermemi mi, yoksa yatağına bomba koyup havaya uçurmamı mı istersiniz? Hangisi?

Malko bu konuşmaları şaşkınlıkla dinliyordu.

Caracas'ın ortasında soğukkanlı bir şekilde cinayet planı hazırlanıyordu. Eğer kendisinin ajan olduğı ortaya çıkarsa, bu gözü dönmüş katiller kendisini de hemen öldürürlerdi.

Nitekim Mercedes bu düşünceyi ortaya atmış, ama kimse bunun üzerinde durmamıştı.

— Önce onu bayıltalım dedi Jose.

Rahip sanki böyle bir teklif bekliyormuş gibi cebinden hemen bir lastik parçası çıkarıp Jose'yeattı:

— Al!

116

—Durun! diye bağırdı Esperenza. Onunla konuşmak istiyorum.

Sonra mutfığa giderek bir sandalye alıp

odanın ortasına koydu. Sonra gidip Mercedes'i getirdi..

— Sandalyeye otur! dedi.

Mercedes çaresizce oturdu. Esperenza gözlerini Mercedes'e dikip sandalyenin etrafında dolanarak:

— Durumunu inceledik, diye söze başladı.

Oy çokluğuyla seni suçlu bulduk.

Sustu. Sözün sonunun kötü biteceği belliydi.

— Seni ölüme mahkûm ettik.

Mercedes sandalyesinde korkuyla kımıldadı.

Mendoza belinden çıkardığı P 08'i kadının şakağına dayadı.

Mercedes tüm umutlarını yitirmişti. Başucundaki katilin tetiğe yavaşça dokunması halinde delik deşik olacaktı.

Mendoza eliyle işaret yapınca, önde

Esperenza olmak üzere herkes yavaş yavaş odayı terkettti. İçerde sadece Jose ve Mendoza kalmıştı.

Mercedes ölümü an ve an yaşıyordu. Bu cehennemden kurtulması için son çare yine kaçmaya çalışmaktı. Kapıya doğru koşmak istedi, fakat Jose kadına engel oldu.

Artık son ümidi de tükenmişti. Şimdiden mezara girdiğini hissediyor, her geçen saniye onu ölüme biraz daha yaklaşıtıyordu. Yüz hatları iyice gerginleşti, kalbi hızla çarpmaya başladı. Tüyleri diken diken olmuştu. Buradan bir an önce kurtulması için neler vermezdi ki! Gözleri dolu dolu ağlamaya başladı.

Aslında yaşamı boyunca devamlı mutlu olduğu söylenemezdi. Bazen acı, bazen tatlı

117

olaylar yaşamış, ama genellikle hayatı değerlendirerek bu günlere ulaşmıştı. Bundan sonra rahat yaşamayı planlarken, serseri bir kurşun bir anda bu geleceğini söndürecekti.

Mendoza silahını Mercedes'e çevirerek nişan aldı. Yüzü acımasızca gerildi. Kadının korkunç çığlıkları arasında, kalbine bir el ateş etti. Tek bir kurşun, kadının kanlar içinde yere serilmesine yetmişti. Vücudundan akan kan

cesedin etrafında hemen bir göl oluşturdu.
Angel, gömleğine sıçrayan kanı sildi.
Düşmanlarından birini daha amaçlarına ulaşmak için ortadan kaldırmışlardı. Aslında
Angel, Mercedes'in hain olduğunu daha önce öğrenmiş, fakat arkadaşlarının bu kadına olan aşırı ilgileri nedeniyle bir türlü söyleyememişti.
Mendoza odanın kapısını açtı. Bembeyaz ve solgun yüzünde memnuniyet dolu bir ifade ve iş becermenin verdiği rahatlık vardı.
Mercedes'in öldüğünü bildirmek amacıyla kendisini bakan Esperenza'ya başıyla işaret etti.

— Cesedi öyle bırakmayalım, dedi genç kız.
Garajdan arabayı alın ve cesedi ıssız bir yere atın. Ben de yerdeki kanları şileyim.
iki dakika sonra üç katil, Mercedes'in cansız vücudunu örtüye sararak arkadaki yangın merdivenlerinden gizlice indiler.
Malko'nun şaşkınlık ve ürpertiden sesi çıkmıyor, bir bakıma da kendi geleceğinden endişeleniyordu. Çünkü Mercedes'in ölümü, kendi ölümünün de bir provası olabilirdi.

118

XV. BÖLÜM

Tamanaco Otel'i'nin üç görevlisi merdivenlere çıkarak otel girişine Amerikan bayrakları çekiyorlardı. Ralph Pleurfoy Malko'nun yanına gelerek her zamanki gibi elini sıktı.

— Suikastın gününü ve yerini zamanında öğrenebilecek misiniz? .

Malko, Pleurfoy'un endişelenmekte haklı olduğunu düşündü. Ama başına gelenleri bir bilse, herhalde bu kez de o haklı çıkardı.
Mercedes'in cesedi dört günden beri bulunamamıştı. Rahip cesedi Caracas ile Guaira arasındaki bir ormana gömmüştü.
Malko Bobby'nin evinde kalmaya devam ediyordu. Ama oda arkadaşı Mendoza ortalarda yoktu. Esperenza'nın takımı Mercedes'in ihanetinden çok etkilenmişti. Esperenza ise herkese karşı hınç doluydu.

Bobby'nin evinin birkaç yüz metre ilersindeki

Tamanaco Oteli polis kaynıyordu. Otelin 888 no'lu odası Pleurfoy ile Malko'nun randevu yeri idi. Esperenza'nın Mercedes olayından sonra Malko'ya olan güveni daha da artmıştı. Malko bu fırsattan yararlanarak kızı başkan yardımcısını öldürmekten caydırabilirdi. Ama maalesef tek başınaydı. Kendisine bu işte yardım edecek kimse yoktu.

119

Ralph Pleurfoy'un da tek düşüncesi, plânlanıp uygulama safhasına gelmiş olan suikastın nasıl olacağıydı.

— Başkan yardımcısı iki gün sonra geliyor. Malko hemen atıldı.

— Bana güvenmiyorsanız onları derhal tutuklayabilirsiniz. Böylece rahat etmiş olursunuz. Mesela, Mercedes'i öldürmekle suçlanabilirler. Amerikalı başını salladı.

— Onları tutuklatırsam, iki saat sonra Esperenza'nın babası hepsini kurtarır. Çünkü televizyonda büyük bir kanalın-sahibidir, el üstünde tutulur.

— Ama kız bir katil... Cinayete katıldı! Pleurfoy güldü.

— Zaten onun cinayetten başka suçları da var. Son üniversite boykotunda elinde uzun namlulu tüfekte üniversiteden içeri girdi. Böylece herkes kim olduğunu da öğrendi. Ayrıca Venezuela polisi ziyaret süresince her şeyin iyi gideceğini ve hiçbir aksilik çıkmayacağını söylüyor. Görevinizin çok tehlikeli olduğunu biliyorum. Bu yüzden Washington' dan çok iyi tanıdığınız iki goril çağırdım.

— Yoksa Chris Jones ile Milton Brabeck mi bunlar? Geldiler mi?

— 929 numarada kalıyorlar.

— İhtiyacım olana kadar odalarından çıkmasınlar.

Malko yerinden kalkıp kapıya doğru ilerledi.

— Şimdi Esperenza ile buluşacağım. Chris ve Milton'a gelince, bana çok faydası olacağı inancındayım. Suikast hakkında bilgi edinirsem

size hemen bildiririm. Yarın görüşmek
120

üzere..

Malko otelden çıktığında hemen bir taksiye bindi. Artık çok temkinli davranması gerektiğinden Mustang ile gitmesi dikkat çekebilirdi. Zaten bu ikili oyundan nefret etmeye başlamıştı. Esperenza'ya akşam yemeğinde bulunacağına dair söz vermişti. Başkan yardımcısının geliş günü yaklaştıkça, kızın sinirleri gerginleşiyor du.

Malko Esperenza'nın evine geldiğinde, taksiden indi.

Genç kız, yakaları kırmızı, mini bir elbise giymişti. Malko kızın elini öptü ve içeri girdi. Mercedes olayından beri Esperenza Malko hakkında karmaşık düşünceler içindeydi. Uzun parmaklarıyla Malko'nun yanağını okşadı.

— Yemeğe Dölce Vita'ya gidiyoruz, El Dorado, dedi genç kız. Babam bu akşam kendisiyle yemeğe çıkmamı istedi. Yabancı dostlarını da davet etmiş. Ben de ona beraberimde Caracas'a yeni gelmiş bir arkadaşımı getireceğimi söyledim.

— Beni tanıştırmam gerekmez ki... Seni sonra tekrar ararım.

— Hayır, bu akşam yanımda olmanı istiyorum.

Asansöre bindiklerinde:

— Galiba yemekte çok güzel bir kadın da bulunacak. Sakın ona fazla iltifat yapayım deme... yoksa kıskanırım, dedi Esperenza. Bu davet Malko açısından hiç de iyi olmamıştı. Çünkü böylelikle yeni düşmanlar kazanacaktı. Malko'nun en büyük arzusu, suikast planını öğrenmekti.

121

— Başkan yardımcısı yakında geliyor, diye konuyu açtı Malko. Ve sen bana hâlâ planından bahsetmedin. Yoksa bana güvenin yok mu?

Esperenza hemen genç adamın boynuna

sarıldı.

— Çıldırdın mı? Sana herkesten daha çok güveniyorum. Çünkü sen bir kahramansın, çünkü seni seviyorum, diye fısıldadı. Sabah her şeyi sana anlatacağım.

Gözleri küçük bir çocuğunkiler gibi parıldadı ve ekledi:

— Mercedes'in adamları bizden intikam almak isteyecekler. Ama, biz onlardan korkacak amatörler değiliz. Çok yakında herkes bizden bahsedecek. Adımızı tüm dünya duyacak...

Malko, Esperenza açısından üzülüyordu.

Çünkü, genç kız sonu olmayan ve olmayacak bir serüvene atılmıştı. Böylesine kaba kuvvet gösterimiyle hiçbir yere varamazdı.

Mustang'a binip içerden yan kapıyı açtı.

Esperenza'nın da arabaya atlamasıyla yola koyuldular.

— Suikasttan sonra Caracas'ta kalacağız değil mi? diye sordu Malko duraksayarak...

— Biz mi? Evet. En güvenilir yer burası.

Fakat diğerleri Maracaibo'ya gidecekler.

Arkadaşlardan biri küçük Vera Cruz Oteli'nde bir oda kiraladı. Oradan Kolombiya'ya kaçmak kolay olacak.

Abraham Lincoln Caddesi'nde durdular.

Malko arabayı garaja çekti. Tam arabadan inerken sordu.

— Ha, az kalsın unuttuyordum. Babana Caracas'ta ne yaptığımı söyleyeyim?

122

— Babama buraya jeolojik araştırmalar için geldiğini söyledim. Eğer sorarsa, sen de böyle yanıtlarsın.

Sonra çantasından bir tomar para çıkarıp Malko'nun cebine koydu.

— Bu parayı alının teriyle kazandın. Sakın almamazlık etme!

Birlikte gazinoya doğru ilerlediler.

*

**

İçeri girdiklerinde, Esperenza sırayla dizilmiş

masalardan birine yöneldi. Onun geldiğini gören ince bıyıklı, siyah düz saçları arkaya taranmış minyon tipli bir adam ayağa kalktı. Bu Esperenza'nın babası olmalıydı.

Hemen yanında, sarışın, ince yapılı, sarı elbiseli güzel bir kadın oturuyordu. Bu kadın Malko'ya hiç yabancı gelmemişti. Bir an zihnini yokladı. Tamam! Bu, Sam Lord's Castle'daki İsveçli kadındı.

123

XVI. BOLUM

İsveçli Malko'ya tahrik edercesine gülümsedi. Esperenza tanışıklarından habersizdi. Sarışın kadının yanındaki adam kocası olmalıydı. Esperenza'nın babası Malko'nun elini gururla sıkarak:

— Birgit ile Knut tatildeyken bana da uğramak istemişler, diye açıkladı. Knut bizim Stockholm muhabirimizdir.

Birgit, Malko'nun elini uzunca bir süre sıkı. Hep birlikte masaya oturdular. Birgit ve Malko tesadüfen yanyana düşmüşler, Esperenza da Malko ile babasının arasına oturmuştu.

Birgit bacaklarını masanın altından Malko' nunkine değdirerek genç adamın ilgisini çekmeye çalışıyordu. Esperenza, İsveçli kadının cilvelerini anında farketmiş, uygun bir karşılık vermek için fırsat kolluyordu.

Birgit aniden bir çığlık kopardı. Esperenza' nın babası kadının kulağına eğildi, yavaşça:

— Bir şey mi oldu? diye sordu.

— Bir hayvan ısırıldı galiba, diye bağırdı

Birgit İngilizce.

Durum gittikçe tehlikeli hale geliyordu.

Eğer İsveçli dilber, gerçeği anlatırsa, Malko'

124

nun onunla tanıştığı yerde ne aradığını açıklaması güç olacak, belki de Venezuelalı dilberi inandıramayacaktı.

Neyseki, İsveçli durumu kurtardı. Şampanyasından bir yudum içtikten sonra Malko'ya dönerek:

— Dans etmek istiyorum, dedi.'

Malko tam yerinden kalkacağı sırada,
Esperenza sinsice ceketinden tutup genç adamı
engellemek istedi, ama başaramadı.

Birgit kırıtarak piste doğru ilerledi. Malko'
nun hemen kadının yanına gitmesiyle dansa
başladılar.

İsveçlinin kocası ise başını önündeki
viskiden kaldırmıyor dünyayı umursamaz bir
tavırla devamlı içiyordu.

Esperenza'nın babası gözleri parlayarak
kızına:

— Güzel kadın, değil mi? diye sordu.

Esperenza bu sözleri duymamış, gözleri
dalıp gitmişti. Tüm erkekler birbirinin aynıydı.
Güzel bir kadın gördüklerinde yanındakileri
unutuyorlardı. Fakat anlayamadığı bir şey
vardı. Niçin kadın, El Dorado ile bu kadar
yakından ilgileniyordu? Sanki daha önce
tanışmış gibiydiler...

Piste baktı. Birgit başını Malko'nun
göğsüne yaslamış, kollarını boynuna dolamış,
gözleri kapalı dans ediyordu. Eğer babası
olmasa, hemen piste fırlar, kadının gözlerini
oyup saçını başını yolardı.

Birgit'in kocasına yaklaşarak:

— Dans edelim mi? diye sordu.

Adam buğulu gözlerinin ardından genç kıza
baktı.

— Dans etmesini bilmem.

125

Babası bunu işitmişti. Yerinden kalktı ve
kızının elinden tutarak:

— Gel, canım. Yaşlı baban seninle dans
etmekten son derece gurur duyar.

Esperenza istediğini yapamamış, Malko'yı
kışkırtıramamıştı. Babasıyla dans ederken
yan gözle sarışın İsveçliye bakıyor, kadının
Malko'nun saçlarını okşadığını gördükçe daha
da sinirleniyordu.

Birden, barın arkasında tanıdık bir yüz
farketti. Bu Jose Angel idi. Dölce Vita'nın
patronuyla birlikte içki çiyorlardı.

— Özür dilerim, dedi babasına Esperenza.
Bir arkadaşımı gördüm, yanına gideceğim.

*

**

Malko, Birgit'le dans ederken Barbados sahilinde geçirdikleri güzel dakikaları hâlâ unutamadığından bahsediyordu. Kadının aynı aşkı ve heyecanı yeniden yaşamak istediği anlaşıyordu.

— Yanımdaki kız oldukça alıngan, diye söze girdi Malko. Ona daha önce tanıştığınızı söylemeyelim.

Birgit iri mavi gözlerini şaşkın bir tavırla Malko'ya dikerek sordu:

— Niçin? Biz kötü bir şey yapmadık ki... isveçliye her şeyi uzun uzun anlatmak mümkün değildi.

— Kız çok kıskanç, diye geçiştirdi. Kocana bir şey söyleyebilir.

Birgit umursamazca omuzlarını silkti.

— O mu? Ondan çekinmene gerek yok. Çünkü kendisinin seks gücü hiç yoktur.

— Ama zanneder ki...

-Ona her şeyi açık açık anlatırım, dedi
126

kadın. Zira yalancılığı hiç sevmem.

Malko birden irkildi. Esperenza, Jose Angel ile beraber yanına geliyordu.

Esperenza Malko'nun yanına yaklaştı.

— Kavalileri değiştirelim mi? diye sordu. Sonra, sorusuna cevap beklemeden Malko'yu isveçlinin elinden koparırcasına aldı ve kulağını ısırarak:

— Bakıyorum, kadın seni oldukça büyüledi, dedi. Ama senin beraber olman gereken kadın benim, o değil! Ona da Jose'yi verdim. Çünkü Jose kadınları mutlu etmesini çok iyi bilir...

Kollarını Malko'ya doladı, başım göğsüne dayayarak slow dansın eşliğinde ağır ağır dans etmeye başladı. Birgit ise, Malko'ya yaptığı gibi, Jose'ye de oldukça yaklaşmış, kapalı gözlerle dans ediyordu.

Bir saat kadar sonra dansı bitirip masaya oturdular ve şampanyalarını yudumlamaya başladılar.

Birgit her kadehten sonra, kafayı biraz daha buluyor, Jose'ye daha da yaklaşıyordu. Kocasını ise, geldiğinden beri içtiği içkilerin etkisiyle iyice sarhoş olmuştu.

— Daha yorulmadınız mı? diye sordu

Malko kocasına. Oldukça geç oldu.

Adam baygın gözlerle ona bakıp güldü ve elinin tersiyle masadaki bardağı itti. İngilizcesi bozuk olmasına rağmen anlaşılabilirdi.

— Haklısınız. Ben yatmaya gidiyorum. Siz Birgit'i arkadan getirirsiniz. Çünkü o daha dans eder. Eğer içkiyi fazla kaçırırsa, 817 numarada kaldığımı hatırlatınız.

Güçlkle yerinden kalktı ve sallana sallana uzaklaştı. Masadakiler içkilerini içmeye devam

W

ettiler.

Birgit, Jose'ye kollarıyla sıkıca sarılıyor, adamı yanaklarından öpüyordu. Esperenza ise, yarattığı bu ortamı mutlulukla izliyordu. Böylece, Malko İsveçliye daha fazla bağlanmadan filizlenmeye başlayan bu ilişkiyi kesmiş ve Jose Angel'i devreye sokmuştu.

Haydi, içmemize evde devam edelim, diye atıldı Esperenza. Jose, seni arkadaşınla bize davet ediyorum.

Esperenza İspanyolca konuştuğundan, Birgit bir şey anlamamıştı. Jose Esperenza'nın bu davetinden oldukça memnun bir tavırla yerinden kalktı.

Malko ise sıkılmıştı. Birgit'i Esperenza'dan uzak tutmuş, ancak Jose'den kurtaramamıştı...

— İyi akşamlar baba! dedi Esperenza.

İki çift birbirlerine sarılarak kapıdan çıkarlarken, babası can sıkıntısıyla Birgit'in ardından bakıyordu. Bu akşam kadınla beraber olacakken, kızı Jose'yi araya sokarak bu beraberliğe engel olmuştu.

*

**

Saat sabahın üçüydü. Esperenza yatağında gerindi. Başı geceki içkinin etkisiyle kütük gibi olmuştu. Etrafa bir göz attı. Malko yanında yatıyor, Jose arkasını koltuğa dayamış dinleniyordu, Birgit ise pencereden dışarısını seyrediyordu. Malko uyanarak kalktı, pantolonunu giydi ve Esperenza'ya dönerek:

— Birgit'i otele bırakacağım, dedi.

Esperenza birden irkildi.

-Arabamda onunla sevişeceksin, değil

128

mi?

— Hayır, dedi Malko. Taksi tutacağım.

Esperenza'nın gözleri öfkeyle kasıldı, yüz hatları gerildi.

— Onu sokağa atmanı istiyorum, diye bağırdı ispanyolca.

Birgit yine konuşmayı anlamamış, ancak kendisiyle ilgili bir şey olduğunu sezinlemişti.

— Ne diyor?

Bu soru Esperenza'yı daha kızdırmıştı.

Karşısındaki kadın kendisinden daha güzel ve çekiciydi. Bu haliyle her an Malko'yu baştan çıkarabilirdi. Kadına doğru yaklaştı.

— Bu sarı cadının gözlerini oyacağım!

Malko hemen iki kadının arasına girdi.

Aksi halde bir kavga çıkacaktı.

— Çabuk onu dışarı at! diye bağırdı

Malko'ya. ,

Malko Esperenza'yı kolundan tutarak odanın öteki köşesine götürdü.

— Çok komiksin Esperenza. Bu kadına karşı en ufak bir ilgi duymuyorum, dedi.

Esperenza öfkeden sanki ateş saçıyordu.

— Peki, o halde kadını Jose otele bırakacak.

129

XVII. BOLUM

Jose Angel kadının dizlerine yatmış, sigarasını içiyor, bir yandan da çalan müziği dinliyordu.

Jose, Birgit'i kiraladığı garajın üst katındaki küçük dairesine götürmüş, bu ateşli kadınla

güzel dakikalar geçirmişti. Tek odalı dairede iki divan, masa ve pikabın dışında başka bir şey bulunmuyordu.

İsveçli kadın bu sakin ortamdan yararlanmak istemişçesine Jose'ye sordu!

— Niçin esmer kız beni kıskanıyor?

Jose kahkahayla güldü.

— Sevgilisiyle sevişmeni istemediğinden...

Birgit kaşlarını çattı.

— Pöh, ben onunla daha önce seviştim!

Hem de Barbados'ta ilk karşılaştığımız zaman.

Jose birden şaşırıp düşündü. Kanunsuz bir hayat sürmesi onu kuşkucu yapmıştı. El Dorado anlattığı hayat hikâyesinde, Barbados' tan hiç bahsetmemişti. Yerinden doğrulup kadına baktı.

—Onu uzun zamandan beri tanıyor musun?

Birgit yay gibi kaşlarını kaldırdı.

— Oh, Hayır! Tam hatırlamıyorum, ama iki veya üç hafta önce. Bu kadar önemli mi?

130

— Yoo...

Birgit bir psikolog gibi, Jose'nin sesindeki ve yüzündeki değişikliği sezmişti. Jose ısrarla konuyu açıyordu.

— Bana biraz şu Barbados'taki beraberliğinizden söz etsene...

*

**

Malko, Jose Angel ile Birgit'in beraberliğinden tedirgin olmaya başlamıştı. Birgit içkinin etkisi ve Malko'ya olan sempatisi nedeniyle Barbados'ta yaşadıkları güzel dakikaları Jose Angel'e anlatabilir, bu da Malko açısından son derece tehlikeli olurdu. Bir an önce, Birgit'in Angel ile olan ilişkisinin kesilmesi kendi güvenliği açısından zorunluydu. Esperenza uyurken evden ayrılıp Birgit'in kaldığı otel odasına gitti. Kapıyı çaldı, kimse açmadı. Tam o sırada, otel görevlisinin geldiğini gördü.

— Anahtarımı içerde unuttum, acaba

kapıyı açabilir misiniz? diye sordu.
Görevli cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı
açıp uzaklaştı. Malko odaya girdi ve çevreye
şöyle bir göz attı. Birgit'in kocası yatakta
yüzükoyun yatmış, horlayarak uyuyordu.
Yalnızdı. Banyoya baktı orada da kimse
yoktu. Kadın Jose'nin evine gitmiş olmalıydı.
Şu anda kadını beklemekten başka yapacak şey
yoktu. Kapının dibindeki koltuğa oturup
beklemeye başladı. Oldukça heyecanlıydı.
Eğer Birgit, Barbados macerasını Jose'ye
anlatmışsa, Malko'nun yaşamı tehlikede demektir.
Bu düşünceler içindeyken, birden kapının

131

açıldığını gördü. Birgit gelmişti. **Kadın** onu
görünce şaşırarak:

— **Burada** ne arıyorsun? diye sordu.

— Sizi bekliyorum, dedi Malko.

Kadın güldü.

— **Dişi panter** size nasıl izin verdi?

Malko hemen konuya girdi.

— Geceyi Jose ile geçirdiniz, değil mi?

— **Pek tabii!**

— O... o size benden bahsetti mi?

Birgit başını salladı.

— **Biraz.** Ben de ona kızın kıskançlığından
bir şey anlamadığımı ve sizinle daha önceden
de tanıştığımı söyledim...

Malko bu cevap karşısında, tüm dünyanın
başına yıkıldığını hissetti. Durumu hemen
Jose'ye açıklamalıydı. Çünkü, bu son şansıydı.

— **Jose** nerede oturuyor?

Birgit alaylı bir ifadeyle:

— Ne o, yoksa sizin de mi kıskançlık
damarınız kabardı? diye sordu.

— **Hayır,** dedi Malko. Ama onu acele
görmem gerek!

— **Evinin** yerini tam olarak bilmiyorum.

Ama buraya çok uzak. Otoyolun öbür
tarafında...

— **Buraya** kaç saatte geldiniz?

— **Yarım** saatte.

— **Siz** çıkarken evde miydi?

— **Hayır**, o da benimle çıktı.
— Nereye gittiğini biliyor musunuz?
— **Hayır**.

Malko sustu. Birgit kendisine yardımcı **olamıyordu**. Zorlukla gülmeye çalıştı.

— **Peki**, teşekkür ederim.

132

— Sizinle tekrar görüşeceğiz, değil mi? diye sordu Birgit.

— Umarım, ben sizi ararım...

Kapıyı kapatıp dışarı çıktı. Otelin altındaki telefon kulübesine girip Esperenza'nın numarasını çevirdi.

— Alo!

— Günaydın Esperenza. Bana hâlâ kırgın mısın? dedi Malko.

Kısa süren sessizlikten sonra bir hıçkırık sesi duyuldu ve arkasından telefon kapandı.

Malko ahizeyi yerine astı. Durum çok tehlikeli boyutlara varmıştı. Şimdi başkan yardımcısının hayatının yanında, kendi hayatı da tehlikeye girmişti.

Otelin kapısından çıktığında Chris Jones ve Milton Brabeck kendisini bekliyorlardı.

*

**

Açık renk takım elbiseleri, bir örnek şapkaları ve çok kısa kesilmiş saçlarıyla Chris ile Milton'u bir milyon denizcinin arasından seçmek çocuk oyuncağıydı.

— Francisco - Miranda'ya gideceğiz, dedi Malko iki adama.

Milton eliyle yoldan geçmekte olan taksiye işaret etti. Esperenza'nın evine gitmek üzere yola koyuldular.

Eve geldiklerinde, iki goril Malko'nun arkasına geçtiler. Malko zili çaldı. Ancak kapıyı kimse açmadı.

Chris belinden 45'lik Smith Wesson'u çıkardı. Milton da otomatik Magnum'u eline aldı.

Malko cebinden çıkardığı metal parçasını kapının kilidine sokup biraz içinde oynattı.

Kapı açılmıştı. İki goril önde, Malko arkada içeri daldılar. Ancak evde kimseler yoktu. Demek, Esperenza ve arkadaşları onun kim olduğunu öğrenmişlerdi.

Oysa kendisi, başkan yardımcısının nasıl öldürüleceğini hâlâ bilmiyordu. Onların nereye gizlendikleri hakkında da en ufak bir bilgisi yoktu.

Asansörle aşağı indiler. Bentley kapının önünde duruyordu.

*

**

Ralph Pleurfoy, bürosunda Esperenza'nın babası Calvino'yu yatıştırmaya çalışıyordu. Calvino, kızının nerede olduğunu bilmiyordu ve bunu umursadığı da yoktu.

— Fakat kızınız çok tehlikeli katillerle işbirliği yapıyor, dedi Pleurfoy.

Senyor Calvino kahkaha attı.

— O iyi kalpli temiz bir kızdır, böyle bir şey yapmaz!

— Onu bu yola iten sizsiniz, dedi Pleurfoy. Kızınızın tüm kötü davranışlarına devamlı sünger çekiyorsunuz.

Venezuelalı dar omuzlarını silkti.

— Siz delisiniz. Kızımın beynini, yanına yolladığınız bu adamla yıkadınız.

Bu adam Malko'ydu. Malko'nun kim olduğunu adam da öğrenmişti.

Calvino yerinden kalktı, Pleurfoy ve Malko'ya soğuk bir selâm verdikten sonra çıkıp gitti.

Pleurfoy sigarasını çıkarıp yaktı. "Panuelos y Tomates" operasyonu kötü gidiyordu.

Başkan yardımcısının gelmesine yirmi dört saat kala, ortada hiçbir ipucu yoktu. Üstelik

Mendoza, Rahip ye Jose Angel kayıptı.

Bobby, Chris ve Milton tarafından yakalanarak getirilmiş, ama ondan da bir şey öğrenilememişti.

— Polis onları tanıyor mu? diye sordu

Malko.

— Sadece Jose Angel'i tanıyor. Bu yüzden onların yakalanması en azından iki haftamızı alır.

— Ziyaret iptal edilemez mi?

Ralph Pleurfoy omuzlarını kaldırdı.

— Hayır, çünkü bu ziyaretin organizasyonunu ben üstlendim.

Malko sustu. İş oldukça karmaşık bir hal almıştı.

135

XVIII. BÖLÜM

Bulutlar yavaş yavaş dağılıyor, güneş açıyordu. Malko saatine baktı: Başkan yardımcısını taşıyan uçak bu saatlerde Marquinia Havaalanı'na yaklaşıyor olmalıydı. Önündeki kamyonu sollamaya çalışan Malko, Guaira'ya doğru ilerliyordu. Esperenza'nın anlattığına göre, Mendoza burada yaşamıştı. Birilerinin onu tanıma olasılığı vardı.

Kamyon keskince bir virajı dönünce, önünde geniş bir alan belirdi. Elindeki tarife göre, Mendoza'nın bulunduğu yer burasıydı. Arabayı durdurup aşağıya indi.

Karşıda sıra sıra dizilmiş evlerin önündeki tarlalarında köylüler gübre atıyorlar, çapa yapıyorlardı. Az önce yağan yağmurun etkisiyle her yer çamur olmuştu. Malko köylülerle konuşmak için çamurların içine daldı. Ayakkabısının altında, çamurdan bir katman oluşmuştu. Çiftçilerden biri Mendoza'yi tanıyabilirdi.

Goriller de bu arada, ellerinde Esperenza'nın fotoğrafı, kenti altüst ediyor, olmalıydılar. Yaşlı bir kadın topraktan yapılmış fırında ekmek pişiriyordu. Malko gülümseyerek yaklaştı.

— Buenos dias! Mendoza'yı tanır mısınız?

136

Yaşlı kadın ateşe bakan gözlerini hiç kaldırmadı. Malko arkadaki eve girdi. Tavan oldukça basıktı. Duvarda, elinde Pepsi Cola şişesi duran yarı çıplak bir kız resmi asılıydı. Köşede ise, süt güğümleri bulunuyordu.

Yaşlı kadın da Malko'nun peşinden
sessizce gelmişti.

— Mendoza'yı arıyorum, diye tekrarladı
Malko yüksek sesle.

Yaşlı kadın anlamsız bir ifadeyle başını
salladı. Malko ısrarla genç katilin adını birçok
kere yineledi. Yaşlı kadın hâlâ anlamsızca
Malko'nun yüzüne bakıyordu. Ya sağır, ya
aptal olmalıydı. Bu durumda kadından bir şey
öğrenmek olanaksızdı.

Malko tam kapıdan çıkacağı anda, bir
adam belirdi. Dişlerinin yarısı dökülmüştü.
Sağ elinde oldukça keskin, büyükçe bir bıçak
vardı.

— Ne istiyorsunuz? diye sordu adam.

— Mendoza'yı arıyorum.

Kısa bir sessizlik oldu.

— Siz kimsiniz?

Malko "arkadaşım" demeyi düşündüyse
de sonradan vazgeçti.

— Onu acele görmem gerek.

— Siz kimsiniz? Polis mi yoksa rahip mi?
diye tekrarladı adam.

Malko başını salladı.

— Hiçbiri.

Adam yüzünü buruşturdu.

— Niye olmasın? Dilimizi çok iyi konuşan
bir sürü rahip var... Eğer rahip değilseniz,
polissiniz.

Malko elini cebine sokacağı sırada adam
elindeki bıçağı Malko'ya doğru kaldırdı.

137

— Sakın kıpırdamayın.

— Size para vermek istemiştım.

Adamın küçük gözleri daha da ufaldı.

— Niçin?

Sesinden paraya ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu.
Yüz çizgilerindeki sert ifade yumuşamaya
başladı.

— Mendoza'nın nerede olduğunu acele
öğrenmem gerek. Eğer söylerseniz size para
veririm.

— Niçin?

Yaşlı kadın kımıldamadan adamları izliyordu.

— Bakın, dedi Malko, onu bulmak benim görevim.

Adam Malko'ya daha da yaklaştı. Bıçağını yere indirerek:

— Parayı gösterin, dedi.

Malko hemen atıldı.

— Önce bana onun nerede olduğunu söyleyin, size yüz bolos veririm.

— Yetmez.

— Ama benim cebimdeki bütün para bu kadar...

Adam biraz düşündü. Sonra Malko'nun kolundaki saatini gösterdi.

— O halde, saatinizi de verin.

Malko bunu veremezdi. Çünkü saatin değeri bin dolardı.

— Hayır, dedi kararlı bir tavırla. Ya yüz bolos, ya hiç...

Adam ve yaşlı kadın bakıştılar. Kadın homurdanmaya başlayınca adam konuştu.

— Cortado Mahallesi'ne gidin. Orada dinsel eşyalar satan bir mağaza var. Olivares Sokağı'nda. O mağazanın bodrumunda sakla-

138

nıyor.
Malko yalan söyleyip söylemediğini anlamak için adamın suratına baktı. Sonra cebinden elli bolivarlık iki kâğıt para çıkardı.

— Burada mı oturuyorsunuz?

— Evet.

— Ya Mendoza?

— O arada sırada buraya uğrar.

Malko fazla soru sormadı. Adamın yüzünden yalan söylemediği bellidi. Paraları adama uzatıp evden uzaklaştı.

Tekrar çamurlara bata çıka aşağıdaki yolda bıraktığı arabasına gitti, direksiyona geçip Caracas'a doğru yola koyuldu. Cortado Mahallesi kentin girişinde, otoyolun karşı tarafındaydı. İki dakikalık bir yolu vardı.

Oraya vardığında, yolun kenarındaki mağazalara dikkatle bakarken dini eşyalar satan

yeri hemen gördü. Mağazanın tozlu ve küçük bir vitrini vardı. Arabayı mağazanın önünde durdurdu ve aşağı indi.

Kapıyı itti, kilitliydi. Alnını kapıya dayayıp camdan içeriye baktı. Elden düşme taçlar, tablo ve biblolar duruyordu. Fakat içerde kimse görünmüyordu.

Mağazanın yanında loş bir koridor far ketti. Oradan içeri daldı. Koridorun sonuna geldiğinde, dükkânın arka kapısına çıktığını gördü.

Kapıyı eliyle itince açıldı. Burnuna küf kokusu geldi. İçeriye yürüdü, yerde büyük tahta bir kapak duruyordu. Kapağı yavaş yavaş kaldırdı.

Burası dar merdivenle aşağıya inilen kapkaranlık bir bodrumdu. Belindeki tabancasını eline alıp merdivenden kedi sessizliğiyle indi.

Bodrum bomboştu. Malko cebinden çıkar-
139

dığı kibriti yakınca, ortalık biraz aydınlandı. Bir köşede, katlanmış bir örtü farkettil. Birisi burada uyumuş olmalıydı.

Bu da Mendoza olabilirdi.

Malko zamanını boşa geçirdiğini düşündü. Başkan yardımcısının gelmesine çok az bir süre olmasına rağmen, hâlâ bir ipucu elde edememişti.

Örtüyü kaldırıp açtı. P 08'in parçaları yatağın üzerine serpilmişti.

Hemen bodrumdan çıktı. Mendoza' nın burada kaldığı doğruydı.

*

**

Malko, Ralph Pleurfoy'un bürosunun kapısını açtı. Pleurfoy dağılmış saçları ve parıldayan gözleriyle kendisine bakıyordu.

— Tamam bulundu!

— Kim?

— Kız. Orada.

Malko, Amerikalının gösterdiği yere baktı.

Esperenza bir sandalyede oturuyordu. Yanında üç adam vardı. Kızın yanına sokulacağı sırada, yanındaki adamlardan biri Esperenza'

ya şiddetli bir tokat attı.

Genç kızın başı yana savruldu. Gözlerini açınca Malko'yu farkettiler ve ona saldırmak istedikleri de, adamlar omuzlarından tutup tekrar sandalyeye oturttiler.

— Alçak! diye bağırdı Esperenza. Beni aldattın.

Yanıdaki polislerden biri kızın ensesine sertçe vurdu. Esperenza bayılarak yere devrildi.

— Özür dilerim, senyor, dedi polis, onu bağlamamız gerekirdi.

140

Diğeri kızı kucağına alıp divana attı.

— Onu nerede buldunuz? diye **sordu** Malko.

— Sabana Grande'de. Gelip geçene örgütünün bildirisini dağıtıyordu.

Sonra bildirilerden birini Malko'ya uzattı.

Malko bunlardan birçoğunu Esperenza'nın evinde görmüştü.

— Üzerinden sadece bildiri çıktı, dedi **Ralph** Pleurfoy.

Ardından alaycı bir ifadeyle sordu:

— Siz ne buldunuz?

— Maalesef hiçbir şey.

Ralph Esperenza'yı gösterdi.

— Onu konuşturabiliriz. Daha **bir** saat vaktimiz var. Uçak rötar yapmış. **Başkan** yardımcısı bir saat sonra burada olacak ve **biz** hâlâ onun güvenliğini sağlamış değiliz. Malko cevap vermedi. Amerikalı devam etti.

— Havaalanına ayak bastığı andan itibaren başkan yardımcısının sorumluluğu benim üzerimde olacak. Bunu bir kez daha **önemle** size hatırlatırım.

Suikaste engel olabilmek için planın **derhal** öğrenilmesi gerekiyordu. Planı öğrenmenin tek yolu da Esperenza'yı konuşturmaktı.

— Bırakın onu konuşturayım, dedi **Malko**.

— Buyrun.

Malko divana doğru yaklaştı. **İki polis**, Esperenza'nın kollarından tutuyordu. Kızın

gözleri kapalıydı.

— Esperenza.

Genç kız gözlerini açıp Malko'ya **baktı.**

Yüzü bir ölününki gibi bembeyazdı.

— Esperenza, bize gerçeği söyle. **Planınız**

141

nedir?

Odadakiler bir an Esperenza'nın konuşacağını

sandılar. Kızın dudakları aralandı. Tiihı

gücünü yüzünde topladı ve Malko'ya tükürdü.

Ralph'in zayıf eli Malko'yu geriye çekti.

— Tamam! Siz elinizden geleni yaptınız,

artık onu polislere bırakın, fazla zamanımız yok.

Malko, Esperenza'yı sürükleyerek başka bir odaya götüren adamlara baktı.

*

**

Esperenza acı acı bağırdı. Bu kez bağıışı diğerlerine oranla daha farklıydı. Sanki bu defa acısı daha da fazlaydı.

Çığlıklar on dakikadır devam ediyordu.

Malko yerinden kalkarak odanın kapısını hızla açtı.

Esperenza odanın ortasında, çırılçıplak ayakta duruyordu. Bileklerinden zincirle tavana asılmıştı. Ayakları yere zorlukla basıyordu.

Malko üzüntüyle genç kıza baktı. Venezuelah polis Malko'ya dönerek:

— Henüz hiçbir şey söylemedi, dedi.

Esperenza gözlerini açtı ve Malko'ya baktı.

Gözleri, bu durumdan Malko'yu sorumlu tuttuğunu anlatır gibiydi.

— Çabuk onu çözün! dedi Malko bağırarak. Yoksa sizi öldürürüm.

. — Amasenyor... Biz...

Aynı anda, Malko ensesinde soğuk bir metal hissetti.

— Bu işe karışmayın siz, dedi Ralph.

(Polislere döndü.) Kızı çözün!

Üç Venezuelah polis hemen genç kıza tavana bağlayan zincirlere yöneldiler. Bilekle-

142

rini çözdüler.

— Derhal kızı giydirin, dedi Ralph.

Vaktimiz yok. Onu yanımızda götürüreceğiz.

Son ana kadar elimizde tutmak istiyorum.

Hâlâ şansımız var...

*

**

Ford Falcon, Simon-Bolivar Caddesi'nde yavaşça yol alıyordu. Trafik, resmi kortej nedeniyle âdeta felç olmuştu. Her on beş metrede bir konmuş beyaz miğferli polisler çevreyi kontrol ediyordu.

Simon-Bolivar Caddesi'ndeki dört dev gökdelenin teras ve zemin katlarında sivil polisler ellerinde silahlarıyla sıkı koruma görevini yerine getiriyorlardı.

Falcon bir binanın önünde durur durmaz, arabayı hemen birkaç asker sardı. Esperenza askerlerin arasında, binaya girdi. Bina, polis karakolunu andırıyordu.

Esperenza asker ve sivil görevlilerin arasında bir odaya kapatıldı. Sonra, iki sivil ve Ralph Pleurfoy aralarında konuşmaya başladılar. Sivillerden biri telefona yöneldi ve yavaş sesle uzun bir telefon görüşmesi yaptı. Nihayet ahizeyi astı ve:

— Geliyor! diye bildirdi.

Ralph Pleurfoy elindeki telsizle binadan çıkıp güvenlik kortejinin başına geçti. Başkan yardımcısı Marquina'yı geçmişti. Birkaç kişinin çürük domates fırlatması dışında, şimdiye kadar her şey normaldi.

Malko Pleurfoy'a yaklaştı.

— Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Amerikalı dudaklarını ısırdı.

— Planı durdurmak için yarım saatim daha

143

var. Ama, bana kalırsa kız blöf yapıyor... Onu konuşturacağım. Gelin benimle.

Malko Ralph ile tekrar binaya girip kızın **bulunduğu** kata yöneldi. Odanın kapısını **açtıklarında**, sivil görevlilerden biri gülümseyerek **kızın** kulağına bir şeyler söylüyordu.

Yavaşça kızın bileklerini okşadı. Sonra **pantolonunun** fermuarını açtı.
— **Seni** becermeme izin verdiler, dedi.
Esperenza dişlerini gıcırdattı. Yüzü kin ve **nefret doluydu**. Malko olaya şaşkınlıkla **bakıyordu**. Polis in harekete geçtiğini görünce:
— **Bunu** yapamazsınız, dedi sertçe.
Sivil polis Malko'ya doğru dönüp neşeli bir **ifadeyle** karşılık verdi:
— Niçin? Frengi tehlikeli bir hastalık değil ki...

XIX. BÖLÜM

Malko sivilin bu sözünden hiçbir şey anlamamıştı. Ralph'e baktı. Buz gibi bir ifadesi vardı. Diğer sivil kızı saçlarından tutarak:
— İştittin değil mi? diye sordu. Seninle yatmaya hazırlanıyor. Bize planını anlat, yoksa buradan frengili çıkacaksın...
Kız cevap vermedi. Ralph Pleurfoy Malko'nun kulağına eğildi.
— Bu fikri veren benim. Buradaki insanlar işkenceden çok hastalıktan korkarlar. Aynı yöntem Vietnam'da da uygulanmış ve iyi sonuç vermişti, dedi.
Pleurfoy'ın işaretiyle adam üzerindeki yavaş yavaş çıkardı. Esperenza için tek kurtuluş yolu bir an önce konuşmasıydı.
Adam külotla kaldıktan sonra Esperenza'yı tutup yere yatırdı ve kızın pantolonunu aşağıya indirdi. Genç kız tüm gücüyle direniyor, ancak kuvveti adamın güçlü kollarında eriyip gidiyordu.
Adam Esperenza'nın üzerine çıkıp ellerini tuttu ve bekledi.
— Lütfen kararınızı verin, dedi Pleurfoy İngilizce. On saniye sonra her şey bitmiş olacak. Bu sizin son şansınız. Umarım, hastalıklı bir insan olarak dolaşmak istemezsiniz...
Esperenza adamı kollarıyla üzerinden atmaya çalışıyor, ancak iriyarı polisten bir türlü kurtulamıyordu. Gücünün iyice tükendiğini hissetti.

— Pekâlâ, konuşacağım! diye bağırdı.

Fakat önce bu herifi üzerimden alın.

Ralph Pleurfoy bir emirle hemen adamı kaldırdı.

Esperenza bir an Malko'ya baktı. Ona duyduğu güven ve sevgi artık yerini kin ve nefrete bırakmıştı.

— Peki konuşacağım, dedi acıklı bir sesle...

Ama önce, bana dokunmayacağınıza dair güvence verin...

Pleurfoy bir süre düşünüp cevap verdi.

— Ben Venezuela'da olduğum sürece, kılınıza bile dokunulmayacak, söz veriyorum.

Aslında Pleurfoy, kızın bu isteğine karşılık fazla bir şey için söz vermemişti. Çünkü, başkan yardımcısının Venezuela'dan ayrılmasıyla birlikte o da ülkeyi terkedecekti. Ama Pleurfoy bu sözleri öylesine inandırıcı bir ses tonuyla söylemişti ki, kızın ona inanmaması mümkün değildi.

— Bir adamımız silahıyla hazır bekliyor, diye söze başladı genç kız.

— Nerede?

Malko ve Pleurfoy bu soruyu aynı anda sormuşlardı! Pleurfoy soğukkanlılığını koruyarak elinde tuttuğu telsizin düğmesine hafifçe dokundu.

— Papa'dan Delta Bir'e, cevap verin Delta Bir...

Karşıdaki ses hemen cevap verdi:

146

— Burası Delta Bir, sizi dinliyorum...

— Simon-Bolivar Caddesi'ne gelmek için biraz gecikebilir misiniz?

Karşıdaki ses merakla sordu:

— Bir şey mi oldu?

— Hayır. Fakat birkaç adamımız henüz yerini almadı.

— Peki, biraz gecikiriz, tamam.

— Oldu, tamam!

Ralph telsizin düğmesini kapattıktan sonra tekrar kıza yöneldi.

— Peki, kim bu adam?

— Jose Angel, dedi Esperenza. El Dorado onu tanıyor.

— Evet, diye doğruladı Malko. Kendisini tanıyorum. Oldukça tehlikeli bir katil. Caraib bölgesi eski sorumlusu.

— Dürbünlü bir tüfek mi kullanacak?

Esperenza başını salladı.

— Evet.

Ralph duvara yumrukla vurdu.

— Namussuz!

Malko bu sözü kimin için söylediğini anlamamıştı. Amerikalı tekrar sormaya devam etti.

— Nerede saklanıyor?

Kız bir an duraksadı.

— Eğer ona dokunmayacağınıza söz vererseniz, saklandığı yeri söylerim.

— Ne yani? diye gürledi Ralph. Ona çiçek sunup ricada mı bulunacağız? O bir katil, bir ' serseri, bir... bir...

Pleurfoy sinirden sözcükleri tamamlayamadı.

— Ona emirleri veren benim, diye atıldı

Esperenza. Onun ölmesini istemiyorum.

147

Ralph derin bir nefes aldı.

—Bakın, eğer arkadaşınızı yirmi dakika içinde yakalayamazsam, başkan yardımcısı zaten doğrudan elçiliğe gidecek. Böylece arkadaşınız güzerrâh değiştiğinden planı uygulayamamış olacak... Siz de yakalandığınızla kalacaksınız.

Esperenza yavaşça mırıldandı:

— Corazon-de-Jesus'de saklanıyor.

— O da nedir? diye bağırdı Pleurfoy kızgınlık ve şaşkınlıkla...

— Karşıdaki gökdelen'de...

Pleurfoy hemen sivil görevliye döndü:

— Çabuk, binayı iyice arayın!

Görevli başını salladı.

— Senyor, bu bina Caracas'ın en büyük binalarından biridir. Yüzlerce penceresi ve odası vardır. Tamamını aramak en azından bir saatimizi alır. Üstelik bugün tatil günü, tüm

odalar kilitlidir...

Ralph Pleurfoy oldukça afallamıştı.

— Hay aksi şeytan! diye söylendi. Hiç zamanımız kalmadı. Tek are, konvoyun buraya gelmesini engellemek.

— Bir fikrim var, dedi Malko.

Ralph'in kulağına eğilerek düşüncesini fısıldadı. Ralph, bir an düşündü. Nasıl olsa, uygulamayı düşündüğü başka bir plan yoktu. Bu son are olabilirdi.

— iyi fikir, haydi gidelim! dedi.

Sonra Esperenza'yı kollarından tutu.

— Sakın, bir aptallık yapayım deme!

Bizimle geliyorsun.

148

XX. BÖLÜM

Corazon-de-Jesus'ün camları güneş ışığında parıldıyordu. Burası, Simon - Bolivar ve Fuerzas Armadas caddelerinin kesiştiğı yerde bulunan, Caracas'ın en yüksek dört gökdeleninden biriydi.

Dick, Ralph, Malko, Esperenza ve dört sivil polis ile iki goril gökdelenin karşısındaki yüksek binalardan birinin teras katındaydılar. Chris Jones ve Milton Brabeck "İlerindeki yarı otomatik Garrant dürbünlü tüfekleriyle tetikte bekliyorlardı. Diğer dört sivil görevlinin ise ellerinde büyük silahlar vardı.

Pleurfoy elinde tuttuğı dürbünle gökdelenin camlarını incelemeye başladı. Pencereilerin çoğı hava koşulları nedeniyle kapalıydı.

— Birkaç kat aşağı inelim, dedi Malko. Bu kadar yüksekte olacağını sanmam. Buradan nişan almak zor olur.

On beş dakika sonra, hepsi altıncı kata inmişlerdi. Herkeste sinirler gergindi. Tüm pencereler kapalıydı ve gökdelen bomboş görünüyordu.

Pleurfoy oldukça sinirli ve tedirgindi.

Corazon-de-Jesus binası şimdi ona düşman gibi görünüyordu.

— Daha on dakikamız var, dedi. Eğer on

149

dakikada adamı yakalayamazsak, her şey biter.

Birden uzaktan siren sesleri duyuldu.

Kortej yavaş yavaş yaklaşıyordu.

Ralph başını salladı.

— Eğer kötü bir şey olursa, vereceğiniz raporda suikastı bildiğiniz halde hiçbir şey yapamadığınızı yazarsınız.

Sivillerden biri Pleurfoy'a dönerek:

— Senyor Pleurfoy, dedi yumuşak bir sesle.

Biraz daha bekleyelim, nasıl olsa araba görünürlerde yok.

Ralph hemen telsizi açtı.

— Papa'dan Delta Bir'e. Şimdi neredesiniz?

— Şu anda O'Learey Meydanı'ndayız, dedi ses.

— Madre dios!

Bu haykırış Venezuelah polislerin birinden gelmişti. Malko hiçbir şey söylemedi, ama tüyleri diken diken olmuştu. Yedinci kattaki pencerelerden biri açıldı. Gökdelenin yedinci katı, onlardan biraz daha yukarda kalıyordu.

Sivil görevli hemen atıldı:

— Bakın, orada biri var! dedi Pleurfoy'a yavaş sesle.

— Nerede?

Ralph Pleurfoy'un gözleri parıldadı.

— Yedinci kattaki dördüncü pencere.

Bakın.

Birden pencerede bir karaltı görüp dikkatle baktılar. Bu Jose Angel'di.

Esperenza donup kalmış, hiç kımıldamıyordu.

Aşağıda, ikinci motosikletli polis de gelip binanın önünde durdu.

150

Chris dürbünlü silahını hemen Angel'e doğru çevirip parmağını tetiğe dayadı. Angel silahını çıkardığında hemen tetiği çekip saldırganı yere serecekti.

Ralph Pleurfoy Esperenza'ya doğru eğilerek:

— Bina da yalnız, değil mi? diye sordu.

Kız duraksamadan yanıtladı:

— Evet.

Siren sesleri yaklaştıkça Ralph'in kaygısı daha da artıyordu. Yanındaki gorillere döndü.

- Onu durduracağınızdan emin misiniz?

— Kesinlikle, dedi Chris. Çünkü onun durduğu pencere tek kanatlı. Başkan yardımcısını vurabilmek için mutlaka aşağıya eğilmesi gerek. Eğildiğinde de benim vuruş alanıma girecek.

Konvoyun uzaklığı artık iki yüz metre bile yoktu. Konvoyun önündeki yol açan motosikletli polisler yavaş yavaş görünmeye başlamıştı.

— Dikkat! diye bağırdı Ralph.

Chris ve Milton'un yüz hatları gerilip kaşları çatıldı. Karşıdaki pencere yavaşça aralandı, Angel göründü.

Aynı anda, birkaç el silah sesi duyuldu.

Sesler, gökdelenin içinde patlayarak o ana dek Sessizliğini koruyan dev binanın içinde yankılandı.

Esperenza çığlıklar atarak yere yattı.

İki gorilin birlikte ateş etmesi sonucu Angel pencereden kaybolmuştu. Her şey öylesine çabuk olup bitmişti ki, Malko rüya gördüğünü sandı. Artık o pencere de .diğerleri gibi bomboştu.

— Vurdunuz mu? diye sordu Ralph Pleurfoy merakla.

151

— Tamam! dedi Chris. Bu iş burada biter!

Esperenza durmadan ağılıyordu. Ralph telsizle katilin bulunduğu odada arama yapılmasını istedi. Çok geçmeden resmi bir görevli Corazon-de-Jesus'ün camında göründü.

Aynı anda da başkan yardımcısının Lincoln'ü aşağıda durdu.

Malko katilin az önce durduğu pencereye dikkatle baktı. Angel bir hiç uğruna ölmüştü.

Bir an Esperenza'yı süzdü. Yaptıklarının yanlış olduğunu, ün ve şöhret kazanmak pahasına hayatlarını tehlikeye attıklarını ve sonunda adaletin pençesine düşmelerinin kaçınılmaz olduğunu söylemek istedi. Fakat kızda tuhaf bir ifade vardı. Arkadaşını kaybettiğine üzüleceğı yerde mutlu gibiydi.

Neden? Birden farkında olmadıkları bir oyunun tezgâhlandığını hissetti. Üstelik, Mendoza ile Rahip de ortalıkta yoktu.

Hemen pencereden aşağı baktı. Her şey planlandığı gibi gidiyordu. Şu anda, Caracas belediye başkanı küçük bir kızın yanında konuşma yapmaktaydı. Malko küçük kızı dikkatle inceledi. Esmer, kara kaşlı, kara gözlü bir yerliydi. Beyaz elbiseler giymişti ve elinde bu şehri simgeleyen büyük bir heykel bulunuyordu.

Malko'nun gözleri birden açıldı. Sanki kafasında şimşek çakmıştı. Pleurfoy'a telaşla seslendi.

— Çabuk, başkan yardımcısına haber verin uzaklaşsın. Öldürülecek.

Ralph Pleurfoy birden şaşırdı, yüzü kıpkırmızı oldu.

— Fakat...

152

-Heykel! diye bağırdı Malko. Eminim, heykelde patlayıcı madde var.

Ralph Pleurfoy'un konuşacak zamanı yoktu. Esperenza birden çığlık atarak Malko'ya nefretle saldırdı. Yüzünü ısırma, uzun tırnaklarıyla tırmalamaya çalışıyordu. Uygulamayı düşündükleri plan Malko'nun zekâsı sayesinde başarısız kalacaktı.

Ralph hemen telsizi açıp konuşmaya başladı. Ama bir cevap alamadı. Tehlikenin atlatıldığını sanan aşağıdakiler telsizi kapamıştı.

Ralph umutsuzca pencereye koştu.

İki polis Esperenza'yı zorlukla oturtular.

Esperenza hırslıdan tepinip duruyordu.

Malko Chris'e dönerek:

— Silahı bana ver! dedi. Bir fikrim var.

Malko başkan yardımcısının önündeki mikrofonlara dikkatle nişan alıp, tetiğe bastı. Mikrofonların kesilen ağaç gibi yere düşmesiyle ortalık karışmıştı. Koruma görevlileri hemen başkan yardımcısını çembere alıp ateş edilen yönü aramaya başladılar.

Malko bu defa polis motosikletlerinden

birini hedefleyip motosikletin benzin deposuna ateş etti. Araç hemen alev aldı. Bu kez koruma görevlileri başkan yardımcısını kollarından tutarak çabucak arabaya bindiler ve hemen olay yerinden uzaklaştırdılar.

Malko'nun planı tutmuştu. Amacı ortalığı kargaşalığa sokup Amerikalıyı oradan uzaklaştırmaktı.

Birden, kulakları sağır edici bir gürültü duyuldu. Malko ve odadakiler hemen yüzükoyun yere yattılar. Gökdelenin camlarının kırıldığını ve birer ikişer aşağıya düştüğünü duyuyorlardı. Aşağıda ise, insanların feryat ve

153
çığlıkları işitiliyordu. Malko üstündeki camın da kırıldığını görüp hemen başını elleriyle kapattı. Kırılan cam parçaları elbisesini birkaç yerinden kesti.

On saniye kadar sonra her şeyi göze alarak pencereden aşağı baktılar. Heykeli tutan küçük kız yok olmuştu. Patlamayla birlikte yüzlerce parçaya ayrılmış olmalıydı. Her taraf ölü ve yaralılarla doluydu. Halk panik içindeydi.

Esperanza iki sivil görevli tarafından sıkıca tutuluyordu. Malko sert bir ifadeyle genç kıza doğru yöneldi.

— Durumu biliyordunuz, değil mi? dedi Başkan yardımcısının dışında birçok kişinin ve o küçük kızın öleceğinden emindiniz... Yazık...

— Aptal! diye bağırdı Esperanza. O kız ölmekle şanslı sayılır. Eğer ona bu görevi vermeseydik, zavalılık ya sokakta açlıktan ölecek ya da daha on iki yaşında fahişe olup çıkacaktı...

— Sersem kadın! diye cevap verdi Malko öfkeyle. Bu mu sizin halk ihtilaliniz? Silah kullanıp bomba koymayla ve birkaç eşkiyalık gösterisinde bulunmakla kimse amacına ulaşamaz. Aksine herkesin tepkisini kazanır..

Tıpkı sizinki gibi... Üstelik, istediğiniz adamı da öldüremediniz...

Ambulanslar gelmiş yaralı ve ölüleri

toplamaya başlamışlardı.

Esperenza birden kendisini tutan polislerin elinden sıyrıldı ve birkaç adımda pencereye ulaştı. Hiç tereddüt etmeden kendini boşluğa bıraktı.

154

XXI. BÖLÜM

Malko, Felipe adlı polisle Mendoza ve Rahip'i bulmak için Corora'ya doğru yol alıyorlardı. Esperenza'nın açıklamasına bakılırsa, iki katil orada saklanıyorlardı.

Eğimli yolda Falcon ağır ağır yokuşu tırmanıyordu. Yolun etrafı boş arazilerle çevrilmişti. Çevrede otlayan birkaç koyun sürüsünden ve başlarındaki çobandan başka hiçbir şey görünmüyordu.

— Daha ne kadar yolumuz kaldı? diye sordu Malko.

— İki saatlik, dedi Felipe.

Malko'nun gözü yol kenarındaki üç mezara takıldı. Üzerlerindeki isimleri okudu: Miguel Pedro, Moria. İsimlerin altında aynı tarih yazılıydı: 18 Ocak 1974.

— Bu insanlar niçin buraya gömülmüşler? diye sordu Malko merakla.

Felipe başını salladı.

— Bu mezarlarda ölü yok. Bunlar bu yol üzerindeki trafik kazalarında ölenlerin anılarına aileleri tarafından yapılmış..

Malko Caracas'a kadar bu mezarlardan birkaç tane daha gördü.

Hava oldukça sıcaktı. Karınları acıkmış ve susamışlardı.

155

— Bir şeyler içmek ister misiniz? diye teklif etti Felipe.

Malko bu terli haliyle soğuk bir içkinin boğazına dokunacağını düşünerek teklifi geri çevirdi.

Birden, arkalarında sarı bir Volkssvagen belirdi. Hızla yanlarından geçerek on metre ilerleyip durdu. Malko ve Felipe arabaya dikkat bile etmemişlerdi.

Volkswagen'in kapıları açıldı ve ellerinde silah bulunan iki kişi üzerlerine doğru koşmaya başladı.

Malko adamlardan birini elindeki P 08'den tanımıştı. Bu Mendoza idi. Gözlerinde her zamanki köşeli siyah gözlükleri vardı.

Felipe belinden otomatik Colt tabancasını çekerek namluya kurşun sürdü.

—Çabuk arabayı çevir! diye bağırdı Malko. Bizden daha güçlüler.

Felipe direksiyonu kırıp gaza bastı ve patinaj yaparak döndü. Uzaklaşırken Mendoza iki el ateş etti, arka cam parçalandı.

Mendoza ile yanındaki hemen Volksvvagen'e atlayıp Falcon'un peşine düştüler.

— Bir an önce Sicare polis karakoluna varmalıyız! Hızlan biraz?

— Düz yola çıkmadan hızlanamam, dedi Felipe. Bu virajlı yolda araba savruluyor. Dört, beş dakikalık kovalamacanın ardından, düz yola çıkmışlardı. Malko yanındaki pencereyi açtı, yarı beline kadar dışarı çıktı ve peşlerinden fişek gibi gelen Volksvvagen'e doğru nişan aldı. Başı dönmeye başlamıştı, iki el ateş etti, fakat mermiler hedefi bulmamıştı.

*

**

156

Yeniden, tepeye çıkan bir yola girmişlerdi. Felipe alnında biriken terleri sildi. En yakın polis karakolu buraya oldukça uzaktı ve altlarındaki hurda Falcon'un motoru can çekişiyordu.

—Bu böyle devam edemez, dedi Felipe. Arabayı yol kenarına bırakıp çalıların arasına saklanalım. Falcon'u görüp de indiklerinde onları yakalarız.

Uygun bir yer bulup arabayı kenara çektiler. Kaçtıkları izlenimini yaratmak için kapılarını açık bırakıp bir çalılığın arkasına gizlendiler.

Volksvvagen hızla yaklaşıyordu. O sırada aşağıdan bir kamyon çıktı. Kamyon dar yolun

çoğunu kaplıyordu. Kamyon şoförü ısrarla kornayı acı acı çalmaya başladı. Fakat Volksvvagen'in hızı kesilmiyordu. Arabayı kullanan Mendoza yolun kenarından sıyrılmayı göze almış olmalıydı. Ancak, düşündüğü gibi olmadı ve korkunç bir gürültüyle kamyonu çarptı.

Malko ile Felipe hemen yerlerinden ok gibi fırlayıp olay yerine geldiler. Kamyon olduğu gibi arabanın içine girmişti. Arabayı kullanan Mendoza'nın başı direksiyona çarpmış ve kafatası yarılmıştı. P 08'i hâlâ elindeydi. Kamyonun tamponu ise Rahip'in karnına gömülmüştü.

Malko iki cesede uzun uzun baktı. Her yer kan içinde kalmıştı. Planlarını uygula yamadan ölüp gitmişlerdi.

Bu düşünceler içindeyken, kamyonun içinden bir ses duydu. Hemen şoför kısmına baktı. Kamyon sürücüsü yaşıyordu.

Malko şoförü koltuklarının altından tuta-
157

rak Falcon'a bindirdi. Uçu birlikte tekrar Caracas'a yöneldiler.

— Ah şu aşıklar! dedi kamyon şoförü kıskançlıkla... İki gönül bir olunca, her yerin kendilerine ait olduğunu sanıyorlar. O kadar korna çalmama rağmen, hız meraklan yüzünden kamyonun altına girdiler...

Malko paramparça olmuş Volksvvagen'e bakarken, bir tehlikeli görevini daha başarıyla tamamlıyordu. Şimdi yegâne amacı, bir an önce şatosuna kavuşup Alexandra'nın yanında olmaktı...

En kısa zamanda Venezuela'dan ayrılacaktı, ama Esperenza'yı unutması kolay olmayacaktı. Başını çevirip önlerindeki yola doğru baktı. Daha nice zorlu ve tehlikeli görevlerin kendisini beklediğini görür gibi oluyordu...

158